

UNIVERSITY
لَيْسَ الْإِنْسَانُ إِلَّا مَسْجُودٌ

سلاطنت کے تفصیلی افکار و ناسیو جی و جنک فتوحات کے
یعنی یہ

بساط العنایم

المعروف باسم تاریخی

شیان مرید

تصحیح و اہتمام

محمد علی صاحب گوہر مولیٰ ترک محمدیہ ریاض الفنون

ج ۱ نظام الخایع طبع ۱۳۰۵

شجرہ نستینہ

تاریخ نزل کے دیباچہ میں ہم نے قلمی کتابوں کے متعلق اپنی جستجو اور تلاش کا حال پورے طور سے قلمبند کیا ہے۔ جو ناظرین پرستو بی ظاہر ہے۔ چنانچہ اُسی تلاش کا ثمرہ یہ دوسری کتاب ہے۔

یہ اُن اولوالعزم روسا مرہٹہ کے حالات سے مملو ہے کہ جنکو ایک زمانہ میں دکن کے معصروں میں بدلہ ہونے کا تحریرہ دعوے تھا۔ چنانچہ مرہٹوں کے کارنامے اب بھی زبان زد عوام ہیں۔ اور انکی جرات و بہادری کے فائدے ضرب المثل ہیں۔ ہندوستان کی کوئی تاریخ ایسی نہ ہوگی کہ جس میں اس بہادر قوم کی شجاعت جو انگریزوں نے ذکر نہ ہوگا۔ مگر خال خال اور چیدہ چیدہ ہے۔ تفصیلی واقعات صراحت کے ساتھ موجود نہیں ہیں۔

یہ کتاب بہت قدیم اور مستند ہے۔ اس میں اقوام مرہٹہ کا تفصیلی بیان اور انکی مشافین۔ اور جنگ و جدال کے کارنامے اور وقتاً فوقتاً ترقی کے حالات مقبوضہ قلعوں کی تعداد۔ انتظام سلطنت و آمدنی ریاست۔ تعداد افواج وغیرہ پوری پوری صحت کے ساتھ درج ہیں۔ اور ضمیمہ آباد دکن کے امرا اور دکن کے روسا کے واقعات بھی شامل ہیں۔ سلطنت قطب شاہیہ۔ نظام شاہیہ۔ عادل شاہیہ وغیرہ کے سطوت و جبروت کے کارنامے بھی اس میں نمایاں ہیں۔

اسکی بھی عبارت مثل تاریخ نزل کے فارسی ہے۔ مگر نہایت ہی سلیس

اور عام فہم۔ جس کے معائنہ سے راجہ معلوم است کو وسعت اور تجربہ کو ترقی ہو گی
اور پچھلے واقعات اور قبیم کارناموں کا نوٹو نظر آئے گا۔
اسکا تاریخی نام مہنت ہے۔ ایسا خط الغنا ایچہ رکھا ہے۔ جس کو ہم خیمایان
سے موسوم کرتے ہیں۔

ناظرین! اسکے دیکھنے سے مرہٹوں کے سلطنت کی وسعت اور انکی ریاست کے
جہشل و مخارج کا اندازہ کر سکتے ہیں۔

یہ وہی مرہٹے ہیں جنکے زبردست ہاتھوں سے ایک زمانہ میں سلطان علی دل شاہ
و نظام شاہ بیست تنگ آ گئے تھے۔ اور جن کا استیصال بہر شاہ عالمگیر علیہ
فریس و زگار و دیگر زمانہ سے ہو سکتا تھا۔ آخر اس قوم نے اس قدر عروج و
رفت حاصل کی تھی کہ آئین دار الخلافہ دہلی پر چڑھائی بھی کر دی۔
افسوس ہے کہ آج وہ قوم جسکے عظمت و جبروت کے نقارے تمام ہندوستان
کو بچ رہے تھے صفحہ ہستی سے معدوم ہے۔ فاعتبر و یا افری ایضا ما

بندہ احقر
غلام صدیقی خان گوہر حیدر آبادی

دارالشفاء - حیدر آباد دکن
انڈیا ۲۲ ستمبر ۱۹۰۷ء

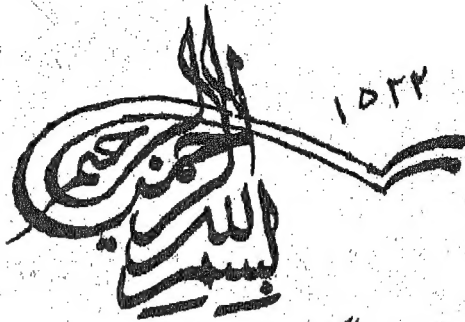
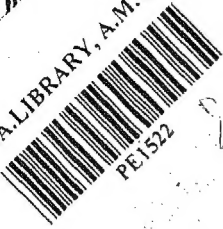
معنون

ہم اس کتاب کو ہمارے قدیم عنایت فرما راجہ
 راجیشور راو بہادر سمستان و مکندہ کے نام نامی سے
 اس اعانت و امداد کے شکریہ میں معنون کرتے ہیں۔ جو
 راجہ صاحب معر نے ہمارے ساتھ قلمی کتب کے
 تلاش و جستجو میں فرمائی ہے۔

گر تہیول افتد نہ ہے غر و شرف

بندہ احقر

غلام صدیقی خان گوہر حیدر آبادی۔

الله الشایق فی یادگوش میرساند فردی تازه سروش

درین اوقات همایون واعیان سرت مشون که از شهرورسنه بکینزار دود و صد و
چهارده هجری مقدمه حضرت نبی صلی الله علیه وسلم بقدر ثلث حصه سال منقضي گشته
لجپی نراین شفیق اورنگ آبادی الاصل را که روشناس ارباب کمال است و
لیل و نهار در تنوید و تبیض اوراق حالات هر ناحیه و دیار مصروف - در خاطر گذشت
که انوذجی در احوال مرهش تا که شریک غالب رو سواد کن بلکه کل رئیس اند پر دخته
آید و کارنامه مصفا بهارت ساده و شسته در کیفیات نفس لامری ساخت گرد و
تا موجب یادگار دور و نزدیک باشد - از آنجا که این خیال از مدت پیرامون دل
میگشت شادمانی برادقت خوش شد و خرمی بر خویش بالید - آستین ترود بر ساعده
شکستم و کمر هست بر میان جان بستم - چون این نامه بدک غنیم است به بها ط الغنایم که
از سنه تالیف خیر میاید سو سو م کردم با الله ولی التوفیق -

مهمتید سخن در تالیف کتاب بیان قوم مرهش

بر سپاه طرازان سر رشته اخبار و روزنامه پروزان و فائز لیل و نهار طهرین آشناس

و این سن اللامس که شیوه تواریخ نویسی از شیوه ناسی عمده روزگار است و در پیش
 و قایل بخاری و واقعی اینانیت دشوار - چه موخ امین موطن صادق القول گزیده سخن
 باشد و باید نفع و خوف ضرر و تعصب ملت و رعایت طرف از جاده صداقت کیشی پا
 فراتر گذاشته تا و بل و حق پوشی نگراید و حسن معامله به قبیح بدل نه نماید و رعایت تفصیل
 یکی بر دیگر منطورش نباشد و در اوقات اقبال تعبیر سخن تزیینی نکند و بهنگام اوج بار
 بقصور و تقصیر نسبت ندهد و از صراط المستقیم راستی تجاوز ننماید و از فضل الامری و
 بیان واقعی بگذرد و تحقیق را تحقیق و ادبی را ادبی داند و بنا بر جلب منفعت کار
 منبر اجباری و خوشامد نفرماید - و بسبب اختلاف دین و آئین زشت و زیبای
 نشاند **ابیات** - اهل هنر گریه بشاری و رند بازی هنران نیز بکار می آورند -
 نه که بی برود از طرف زود گوگرد باد سراپه سرود و قهقهه زد و کبک بر رفتار
 زاع و گرچه بی کام پریشان بیاض و زراغ بد و گفت که پرواز کن و گر کرد از من
 بهری ناز کن و هیچ کنی نیست ز زیاده زشت و کش نه حکیم از پی کار سرشت و زشت
 نه پی مصلحت آراستند و مصلحت است اینکه چنین خواستند و آداب نظر
 میدانند که تواریخ نویسان اسلامی در تحریرات خود طرف همانست را بچه تحقیر
 می نگارند - و چنانکه کلمات نا ملائم و الفاظ رکیک نسبت یا جانب بزبان قلم می آورند -
 و از امور دنیا تعصب دینی را داخل می دهند - و هنر را بر طاق بلند گذاشته عیب
 می نمایند - و حدیث شریف نبوی صلی الله علیه وسلم خدا صفا و پاک را از خاطر محو
 می سازند - نعمت خان عالی غزل طولانی در مواظفانی گوید و بر راه حق بوده باطل را

این خیال مولف کاغذی بر منی است - خود مولف ان الفاظ که گفته است آب خود تعصب است و دلایل
 بهین - یا به شاید مولف که نظر بر مضمون اسلام که سبک است نهین گذری - و رند به پیشقدمی نکند ۱۲ اگر چه -

می جوید. ازان جمله است این ابیات انبیاء چون نیست بهره بیشتر از قنوت
 و نصیب و بر خلق رشک و شکوه قنوت بر اے چه و امیدوار کردن از باب
 احتیاج و بر وعده زیاده ز طاقت بر اے چه و هرگز گوید از کس اگر راست و
 گرد و روغ و غیبت چه نفع دارد و محنت بر اے چه و در روز مهکاه تنجه باید قیاس
 نیست و نادیده جنگ لاف شجاعت بر اے چه و تالیف قلب اگر چه بحر ف
 خوشامد است و لیکن فزون ز رتبه و حالت بر اے چه و باور نشد اگر سخت کوشو
 چه پاک و هر چاقم بغیر ضرورت بر اے چه و بهر مصاحبت نه بود فقط گفتگو
 حرفی کز دوست بیم مضرت بر اے چه و در خشم یک سخن که درشت است کانیست
 دشنام و نفره وقت خنوت بر اے چه. کارنامه نای که مرهه نادرا قدر خود کرده
 اند فارسی و زبان متقدمین و متاخرین یک قلم ترک داده و حل بر استغراق و مبالغه
 می نمایند. و کسانیکه به تحریر پرداخته اند حرکات لغو را با صفات مرقوم ساخته اند
 راقم سطور حالات این گروه را که با قوام مختلفه مستهزاند و تعداد از هفتاد و پنج و سی و
 از زبانان و واقف حالان هر قدر به تحقیقات رسید به تحریر می آرم و از امور عجیب
 و غریب و معلومات دیگر می گذرم و می گذارم. مخفی نماند که در کیش نهود اصول چارگونه
 قرار داده اند. و آن را چار چو ترن نامند. برهمن و چترمی. بیس و سودر. فرقه اول
 یعنی برهمن مخصوص است بهش چیز خواندن بید و دیگر علوم درموزش و دیگران
 و چاک کردن یعنی بر اے دیوتا نقد و جنس دادن و دیگران را بران داشتن
 خیر دادن و خیر گرفتن. و دوسمین یعنی چترمی که بهتری بدل شده ازان شش سه
 کنه خواندن و چاک کردن خیر دادن و خدمت گاری برهمن و پاسهانی عالم گرفتن
 دست برد آن و گناهانی دین و تاوان گرفتن از به کار و اندازه آن نگا به داشتن
 و سزا خوردن و زراعت و دین و بجا سپردن و فیل و اسب و گا و و سبندگان

خد متکذرا را شمار داری کردن و بجا آوردنش نمودن و ناخواستن از مردم و اعتنا
 نمودن نیکو کاران و مانند آن سیوین که بس باشد نیز آن سه کار برهن کند لیکن
 پرستاری و کشاورزی و بازرگانی و کاردانی سرپازی - و از هنگام زیتن تا زمان پین
 ده کار که گفته آمد هر سه کنند چنانکه سود را است چنانکه گری هر سه سازد و بود و
 پوشیده و پس خورده آنها بهوشد بخورد و دیگر نگاری و زرگری و آهنگری و دروگری
 و سودا و سنگ و شمشیر و شیر و ماست و روغن و غله خاص او باشد - پنجمین را
 بیرون از دین شمارند چون مسلمان و ترسا و جهود و نصارا و آنها را طایفه گویند -
 از آنجا که این تقسیم را دقتی سپری شد از امتزاج با هم شروع بر آوردند و سر کلام
 را در رسم پرستش تفاوت بسیار است - و هر یک را به نسبت جا و پیشه و بزرگی
 بزرگان شاخه بر شده و شماره آن از بیان بیدون - الفقه قوم مرهش که
 عمارت از سکنه سرزمین مرهش است و این خطه در زمان حال بصورتی خسته
 بنیاد و رنگ آباد نامزد و قلعه دیو گیر یعنی دولت آباد از مصناف آن است
 مهنت و قسم از اقوام مرهش معلوم گردید و سوا که آن هم هست احاطه آن دشوار
 و هر یک در رسوم و عادت خویش متفرد می باشد و در بعضی چیزها متحد - اگر چه
 در طعام خوردن شریک همدیگر اند اما اجتناب از قرابت و مصاهره دارند
 و در یک رکابی بجز بهجنس و قرابتی هم طعام نمی شوند - حالا تحریر خصوصیات دیگر
 اینها را گذاشته بتفصیل اسمهای اقوام ایشان پرداخته سخن را اینجا میبایزم
 اول بهول - دوم سرک - سوم کهور پری - چهارم بجاری - پنجم ریکاری
 ششم پائین کر - هفتم دمو - هشتم بریکلی - نهم پاکله - دهم سیندجی - یازدهم
 دیگر - دوازدهم بیابان راو - سیزدهم کدم - چهاردهم حله رانی - پانزدهم
 سرور کر - شانزدهم باهری - هجدهم پارس - نوزدهم بهوزی - بیستم باهری

بستم کهارکی - بستم ویکم کاکوار - بستم ددوم جادو - بستم وسوم و برول کر بستم
 چهارم دان دیوی - بستم و پنجم اوی جاری - بستم و ششم بارکل - بستم و هفتم
 حاسبه کر - بستم و هشتم مری نگر - بستم و نهم سروے - بستم دس کر - سی و یکم
 سوخته - سی و دوم مکی - سی و سوم کان نے - سی و چهارم بانک موزی - سی و
 پنجم کو جر - سی و ششم کولے کر - سی و هفتم سور کر - سی و هشتم گنگ - سی و نهم
 دلور - چیل ماسنے - چیل ویکم انٹوے - چیل و دوم بھاوک - چیل و سوم راسے
 جاجی - چیل و چهارم چوان - چیل و پنجم وان موری - چیل و ششم پنوار - چیل و
 هفتم کوک وے - چیل و هشتم کھان ویل کر - چیل و نهم رولے کر - پنجم سال
 کھی - پنجاه ویکم وانگری - پنجاه و دوم پهایکر - پنجاه و سوم موری - پنجاه و
 چهارم بهیر راو - پنجاه و پنجم بانکال - پنجاه و ششم مان کر - پنجاه و هفتم سر سبکی
 پنجاه و هشتم بهاندول کر - پنجاه و نهم اندولی - شصت و هونے - شصت و یکم
 کالے - شصت و دوم مادھو - شصت و سوم بناکر - شصت و چهارم هر وی
 شصت و پنجم پنپلی - شصت و ششم سوئے - شصت و هفتم لوکھدا - شصت و
 هشتم پان دمار - شصت و نهم سولہی - شصت و دهم بهاندیہ - آزا سجا کہ تشریح احوال
 ہر فریق و وجہ تسمیہ ہر کہ ام بقید اعراب موجب طوالت کلام بود و ہم حکامین
 بہ تحقیق ز سید فقط بر تحریر احوال بہو سلہ کہ ریاست مدان خاندان است -
 اکتفا میا زم و بشرح و بسط کیفیت نیاکان او بموجب اظہار و تبیین بقدر معلوم
 می پردازم -

بیان وجہ تسمیہ بہو سلہ و شروع احوال نسب او

پوشیدہ نماند کہ در وجہ تسمیہ بہو سلہ اختلاف است یعنی بہو سلہ و اکثرے کہو سلہ

و بنده ہو سرہ می گویند و وجہ آن بآئین دیگر بیان می نمایند آنرا کہ بہوسلہ میزند
چنین تقریری کنند کہ بہو در زبان ہندی بمعنی زمین و سلہ بمعنی خار و پیکان آید
سلہ مخفف سال است و این لفظ در نامہاے راجہا اکثر می باشد چنانچہ پیر سال
و درجن سال و شتر و سال نام راجہائے کوٹہ است کہ بقوم ہاڑا مشہور چہ پیری
و درجن و شتر و ہر سلہ لفظ بزبان سنسکرت بمعنی دشمن آید یعنی خار و دشمن و
موجب لقب ہاڑا اینکہ ہاڑ بمعنی استخوان است از نیایکان آن راجہ ناموافق
حکم مرشد پرستش ہاڑ کردہ صاحب ولد گردید بالجملہ چون مقتداے بہوسلہ قزاقی
و صحرانوردی و اعدا کشتی داشت نامش بہوسلہ گذاشتند یعنی خلش زمین و کشتی
بہ کہوسلہ تعبیری نمایند معنی کہوسلہ بزبان مرہٹی آشیانہ کو چک می داند برگردہ
اینہا بنا بر عشق ز نکہ ظاہر از غیر قوم بہرہرت بخار باشد جائے مکانی مختصر ساختہ
ہیجان بتوسیت داشت بہ کہوسلہ مشہر شد و گردہی بہ ہوسرہ نسبت می دہند
توجہی عجیب بیان می کنند کہ ہوسرہ در ہندی بمعنی منج است از آنجا کہ مشغول
عشق زنن شب و روز بود ہم قوش نسبت او بفرج دادہ از راہ استہرا
با ہم تخلم می کردند تا آنکہ رفتہ رفتہ را در مہلہ موافق قاعدہ ہندی مثل کو ارن و
کوالن تبدیل بہ لام یافتہ بہوسلہ شد و اللہ اعلم بحقیقت احوال ہر دو و جہ اول
تاریخ نویسینان نوشتہ اند وجہ ثالث زبانی شخص ثقہ واقف خاندان اینہا
شنیدہ بقید قلم آورد صاحب تاریخ ہاڑا لا مراب جدید می نویسد کہ راجہ بہو
بہوسلہ از سلہ راجہ پلسے چتور است کہ مسعودیہ اند از نیاکانش راجہ سورین
نام بنابر وجہی از چتور بدکن رفتہ چندے موضع بہوسلہ علمہ پرگنہ کر کتل سرکار پندرا
صوبہ خجستہ بنیاد سکونت گرفت و نسبت بہ آن موضع خود را بہ بہوسلہ ملقب
ساخت انتہی کلام چون بوضع پیوست کہ نسبت بہوسلہ براہجائے اد دیور کہ

مسعودیہ اندی رسد۔ دراجہاے ادیہ پور فوق حج راجہاے سرزمین اجپوت
 انداز راجہاے دیگر ہر راجہاے کہ نور مسند راج می نشیند راجہ او دیہ پور
 برائے ادیہ فرستد داو آن قشقہ افغانی را بر پیشانی ادب می کشد داو را قشقہ
 از خون آدمی می کشند۔ ولقب راجہ او دیہ پور رانا است۔ داو نسب غور افغانی
 عادل می رساند۔ اگرچہ کیفیت اینها در دفتر سوم اکبر نامہ وہ دیگر تواریخ بہ تفصیل
 مرقوم است۔ وقفہ سلطان علاء الدین و فتح چتور مشہور۔ اما الحال انہی
 بتازگی زبان باد فروشان صادق القول معلوم شد۔ نوشتہ می شود۔
 او ویشکہ پسرے بنام پرتاب سنگہ بر راج گذاشت و از دامر سنگہ
 و از وراج سنگہ و از دسنگہ ام سنگہ و از وجکت سنگہ و از پرتاب سنگہ
 دوم و از وراج سنگہ ثانی بر مسند راج یکے بعد دیگرے نشستہ وفات یافت
 بعد راج سنگہ آڈسینہ پسر خور و وجکت سنگہ نہ کورنگن گزیہ بعد چندے پسر
 راجہ امید سنگہ اور در شکار گاہ گشت۔ پسرش براو دیہ پور قابض ماند۔
 در تن سنگہ پسر راج سنگہ ثانی بعد فوت پدر در خانہ جد مادری متولد گشتہ
 در کوہ ہلمیر نشو و نمایا فتنہ بہنگامہ آرائی استدعاے راج است زیادہ ازین تحقیقا
 شاخائے شجرہ اینها و کارنامہ ہائے ہر کدام پرداختن از مطلب باز می آرد۔
 برہمان قدر پسند نمود و چون بالاند کور شد کہ مسعودیہ نسب خود بنویسد و ان
 عادل می رسانند۔ شمعہ از احوال خاندان کسرے بنا بر شادابی کلام نوشتن
 درین مقام مناسب افتاد۔

احوال سلطنت خاندان نوشیروان بطریق اجمال

صاحبان تواریخ اسلامی در ذکر ملوک بنی ساسان کہ آنہارا اکاسر و نیز گویند می آرند

ایشان طبقه چهارم از پادشاهان عجم اند و دولت و شوکت ایشان مانند کیان
 بوده و اکثر ممالک بایشان بلع و خراج داده اند اول ایشان اردشیر بابکان
 و آخر ایشان یزدجرد بن شهریار بود و شش تن از ایشان در پنج پادشاهی
 و سبب هفت سال پادشاهی کردند ظهور دولت ایشان در سینه پنجاه و هشت
 و سبب و یک از تاریخ آدم است و انقراض دولت ایشان در سینه سی و یک هجری
 بوده مذکور اینها بشرح و سبط تمام در شاهنامه فردوسی و دیگر تواریخ مندرج است
 این جا بحال نوشیروان بن قباد بن فیروز که ملقب به عادل است اجمالاً می
 پردازم. **نوشیروان** چنانکه آر بود عادل با فضل گواه عدالتش همین بس که پیش
 آن خزان صلی الله علیه و سلم مبعوث در زمانش شده او را عدالت یاد کرده و نیز
 فرمود که نوشیروان بنابر عدالت و حاکم طائی جهت سخاوت پادشاهت بودن
 در کفر از حرارت آتش و دوزخ محفوظ خواهند بود. الحاصل با کمال عدالت و
 نصفت چهل و هشت سال پادشاهی راند و جمیع بلاد و سرستان و مادی و انهر
 و یمن و مصر و یارب عرب و اکثر بلاد هندوستان زیر فرمان خود آورد. و سلاطین
 روزگار فاشیه اطاعتش برودش کشیدند. در ابتدا ای سلطنت خود خوابی
 دید که خوک با او در یک کاسه شراب می نوشد. از معبران تعبیر خواست و یکس
 زبان به تعبیر نکشاد. موبد موبدان را طلبیده مستفسر تعبیر شد و گفت اگر گوی
 بقتل رسانم. موبد موبدان منادی داد که هر که تعبیر خواب کسری کند یک بزر
 زر سرخ از من گیرد. این خبر به بزرجمهر رسید و او در مرد پیش استاد خود
 درس میخواند گفت تعبیر این خواب نیک و انم. بشرطیکه مرا پیش کسری
 برند. موبد موبدان عرض نموده بزرجمهر را پیش کسری طلبید. بزرجمهر گفت
 در شبستان پادشاه غلامی است که با یک از اهل حرم نزد مباشرت می بازو

کسری همه زنان و کنیزکان را پیش بزرجمهر گذرانند. مردی ظاهر نشد. آخر همه را
 بگفته بزرجمهر برهنه کردند. فرو. غلامی پدید آمد اندر میان و بیا لاچوسرو بپهره
 گیان. گویند که پادشاه که حاج مختلط نوشیروان بر دورا بقتل رساند. فردوسی
 طوسی این قصه را حواله به مادر نوش زادمی کند که دختر قیصر بود و بعضی موزین
 بر آنند که غلام پادشاه امیر حاج مختلط بود. واضح آنست که کنیز که بود بعد ازین
 بزرجمهر را مقرب خود ساخت و بالاتر از موبد موبدان و وزیران خود نشاند و پای او
 از بختان مرتفع گرداند در عهد نوشیروان مزدک زندیق که دعوی نبوت کرده
 عالمی را گمراه ساخته بود مع توابع خود که نود و هشت هزار کس بودند بقتل رسید
 و در زمانش نوش زادمی را که از بطن دختر قیصر بهر سیده بود از دین عیس
 برگشته بدین ترسایان گردید و بالشکر خود به هندوستان رفت و در آنجا سپاه گران
 جمع نمود و خواست که بایران رود. نوشیروان رام برزین را بالشکر عظیم بپیک
 امیر فرستاد و نوش زادمی را به قتل رسید و از دور هندوستان اولاد جانم
 میگویند که رانا را جدا و پیور از شراد نوش زادمی است و در عهد نوشیروان خضاب
 موبهم رسید و ایضا در عهدش افسانه های سندی را بر زبان فارسی ترجمه کردند
 و خاقان چین نیز دختر کبیری داد و در چهار دخترا سپه با سواران از جواهر آباد
 ترتیب داده فرستاد و فتوحات عظیم و ملک روم نمود و بالاخر در سنه شش هزار
 و یکصد و شصت و هشت هرگز که از دختر خاقان بهم رسید و بود ولی عهد نموده
 نیمه بار باقی زد چون در آیین جوسان لاش میت را امانت در حمله با
 میگذرانند. می گویند قالب نوشیروان به ستور تا حال سالم است و خستکی درین
 راه نیافت ایام بتا شیر عدل یا از حکمت حکمای چین است. آدمم بر احوال
 بن شهر یار بن خسرو پرویز بن هر مزین نوشیروان که آخر ملوک عجم است. (ادامه)

با مسلمانان محاربات عظیم واقع شد. رستم بن فرخ زاد که قاعده سردار لشکرا
 بود بجنگ سعد و قاص که از طرف حضرت عمر رضی الله عنه مامور شده بود در سنه
 پانزده هجری مقتول شد. و تفرقه تمام در دولت مسلمانان روداد تا آنکه در سنه
 سی و یک هجری منقرض گشت و ممالک ایران بدست مسلمانان آمد. مدت سلطنت
 یزدجرد و هفده سال و اکثر نوشته اند که چون سعد و قاص با رستم فرخ زاد نبرد
 آراست چهار روز متواتر جنگ ماند و روز چهارم شکست فاحش بر عجم روداد و
 رستم فرخ زاد بدست هلال بن علقمه کشته گردید. اگر چه فردوسی در شاهنامه
 گفته که از دست سعد کشته شد اما در تواریخ دیگر مسطور است که قاتل رستم هلال
 بود و درین حرب سی هزار از اسلام شهید شدند و سی هزار از عجم قتل و اسیر
 گشتند و چندان سیم و زر و اقمشه و اجناس بدست لشکر اسلام افتاد که محاسب
 اندیشه در شمار آن عاجز است و بعد از آن جارجان که افریسیز از امرایان
 عمده ایران بود شکست فاحش یافت و ز بهرین رئیس جارجان را بکشت. و
 پس ازین شکست عظیم به عجم رسید و درین سنه که شانزده از هجرت سمجید
 علیه السلام بود تاریخ هجری مقرر شد و سعد و قاص کوفه را بنا کرد و درین سال
 سی و نه ز دجه رسول خدا صلی الله علیه و سلم وفات یافت و در سنه بیفده هجری
 بعد کشته شدن رستم فرخ زاد مداین مفتوح گشت و غنایم آنقدر بدست
 اهل اسلام افتاد که عقول عقلا در تعداد آن متحیر است. گویند عرب طعنا
 بانقره بمبادات بیع و شکر میکردند. و جنس غنایم به مدینه آمد. حصه هر یک
 از اهل بدر پنجاه دینار رسید و حضرت فاروق^ع بعباس^ع بخت و پنجاه
 دینار و هر یک از ازدواج رسول علیه السلام ده هزار دینار داد و ایضا درین سال یومئذ اشعری^ع و
 راهبر را التخیل نمود و هر فرابن عجم زود را و گنیمده با دینار از حضرت فاروق^ع بخت و پنجاه دینار

امام حسین علیه السلام داد و دختر دیگر او را به محمد بن ابی بکر منسوب
 ساخت **ایات** بیابگویی که پرویز ازین زمانه چه خورد و پیر و پهرس
 که کسرے ز روز کاچه برد و اگر این نهادن این بدگیرے بگذاشت و دراد
 گرفت حالک بدگیرے بسپرد تا اینجا از تواریخ پیچیتوید مسید تا بناظران این
 اوراق محنت تحقیق بظهور پیوند صاحبان دین زردشتی در ضبط تواریخ و
 قید سنین و شگانه تمام دارند و مدار زندگانی آنها بر دریافت حالات سلف
 و احکام نجوم است و کتاب های اینها مانند کتب اهل هند اجاری از گدشتگان
 دوسه هزار ساله میکند آورده اند که چون در دولت یزدجرد تفرقه روداد
 اولادش انتشار یافتند از آنجمله سه دختر او آوارگی گزیدند دختر متوسط
 مسیه بشهر بانو و حباله نکاح حضرت امام حسین علیه السلام آمد و بعد شهادت
 امام بهمان زمان از خیمه اهل بیت دو شاد و شش ملایک بجلد برین رسید
 و صبیغه صغیره یزدجرد که بفارس بانو نامزد است از دستبر سواران عرب
 بدرجسته در کوه چک چک که از نیروسی کرده فاصله دارد بمناجات الکی متواری
 گردید چنانچه تا حال زیارت گاه پارسیان است و اهل اسلام آنرا نهانخانه
 عفت نام میگویند و در دامنه کوه مذکور نشین های متعدده مختصر ساخته اند
 و صلحای اهل پارس بهنگام مجمع آسجا که در بهمن ماه قدیمی روز اشتاد ایرد
 که عبارت از تاریخ نسبت و ششم شهر مذکور است می شود و نشین باقیام
 نموده بعبادت می گذرانند می گویند آبی از کوه می تراود و هر روز بقدر
 نوش و صرف دو کس مجاور آسجا که از پارسیان مدام در آسجا حاضر میباشند
 می چکد و هرگاه مردم زائرین که قریب به ده هزار مجتمع می شوند آب موافق کفان
 آنها می افزاید و بعد شست و زبرای سیرانی دارست که از بسیار های انگور

ورد آمدند کوه خازم متقبل مسیح داده اند وزیر سایه آن فرودگاه متفرقین
 است حسب طرادت آن ریش می کند و هرگاه در آن مجسمه که محتمل
 یا حایض شد بهمان زمان آب از چکیدن می آید مجاوران ندای کنند
 که هر که حایض یا محتمل باشد از کوه فرود آید - چون فرود آمد باز بدستور آب
 ترا دیدن گیر و اینست از عجایب آبشار و خرسیوین نیز در جرد که آنرا مین
 یا نو گویند و نیز هم یارستان مشهور و اخیر است و کتب هندوان برودان در
 سنده گواهی میدهد و از نسلش قوم سسودی و اند - از اینجا دریافت شد که دختر
 دودین نیز در جرد چگونگی به هند بن الی بکر رسید - شاید نیز در جرد چهار دختر
 داشته باشد که پارسیمان را بر آن علم نیست - یا هندوان را برود و دخترش
 اطلاع کماهی نبوده - یا اهل اسلام و خراجینی را بمغایط نسبت به نیز و جرد
 می دهند - بهر حال قوم سسودی از اولاد نولش زاد سپهر نوشیردان یا از
 اخلاف صبیبه نیز و جرد نمیره آن است الحال به ترجمه کتب مرهٹی که در ملک
 پونه قلمی شده و نام محرر یافته نمی شود و ایمای از ان در تواریخ مافراقینی
 منوده ام میگرایم - از تعمیر و تبدیل کارنداشته بکم و کاست ترجمه می نمایم

شروع احوال مرهٹہ از تاریخ مرهٹی که نام مولف و سنه

تالیف از ان پیدافیت

راویان روایت اسماء عالم و حاکیان حکایت اخبار بنی آدم که چهره شاید
 مقال شان از خال و خط مبالغه و فضول معراست و از گلگون صد اوقات تحقیق
 جلوه افروز و رونق افزاین آورده اند - که راجارانا بهیم از اخلاف سسودی

او دیو پر مصافح صوبه اجیر بود و فرمگشت و ثروت انصاف داشت و کمال اخلاق
 ستوده و ناموری علم آشتی هارمی افراشت در شبستان دولتش و دنیای اقبال را
 تابانی و دو اختر اجلال را در خشانی بود و لد کبیرش با سم رام سنگه روشناس چنان
 و خلف صفیرش از نام با که سنگه مشهور زمان **فرود** - دو هم رود و بنحو و دو هم در
 بدیدن هر دو چون بادام توام با هرگاه بهم سنگه آشنائی شد رام سنگه را نظر بکافی
 قشقه راج کشیده بر مسند نشاندند - با که سنگه حکم اینکه الاسما تنزل من السماء
 نظر بطینت شتری که اطاعت جبلت آن نیست خیل غیور مزاج بود بمقتضای این
 معنی که ده درویش در گلیخی خسپند و دو باد شاه در اتیلی می نگنجد متبعیت برادر
 ناگوار دیده روزی بتقریب لشکار برآمده بدر زد و جانب و کن شتافته متصل
 در یای زربا رسیده توسل ابی موهن مرزبان آسجا گزید - و چون علو نسب
 و سمو حسب او حاجت اظهار داشت بکمال احترام و تقرب ممتاز گردید - تا
 آنکه در حیات راجه مختار مالک در راتق و فائق مہات او گشت و قسی
 بتفظیم و تنسیق ملک پرداخت - و معندان و متروان را مغلوب و منکوب
 ساخت - که به با که سنگه به وسیله مشهور گردید - چه بهو یعنی زمین و سله یعنی خلش
 است - بعد وفات ابی موهن تاجوان شدن بهر شش شصت امور ریاست نمود
 و هرگاه داشت ملک لیاقت ملک را فی بهر ساند - بمقتضای نیک ذاتی و حق
 شناسی تسلیم راج با و کرده پیوستی نمود و از آنجا رخصت کرده دارد دیول گالون
 گشته سکونت گزید - و بجهت طے مسافت زندگانی مشغله گشت و کار مرزوعات
 که بعقیده همنود بهتر ازین روزی حلال نیست اختیار نموده چه ضرب امثل
س همنود است او تم کبیتی مدہسم بان با کشت چاکری بهی که نه ان -
 یعنی افضل ترین معاش زراعت است و متوسط تجارت و بدترین پیشه نوکری

کہ ہمیشہ گدائی می باشد۔ آورده اند کہ وجہ برآمدن باکبه سنگه از دیار خود توسل
 بابی موہن و بعد ازان تون در دیول گانون بنا بر عشق دختر سنجار سے بود از اسخا
 کہ عشق پیچہ در دامن حالش زوہ گریانش کشید۔ دختر را بے عقد داخل حرم
 ساخت۔ و از خویش و بیگانه واپرداختہ اسیر دامن زلفت گردید۔ ہر کجا
 سلطان عشق آمدن اندک قوت بازوئے تقوی را محل پاک دامن چون زیر پیچہ
 ناگرمیان افشاہ در جل۔ از بسکہ باغیر کفو بلکہ فروترین قوم نزد توصل باخت
 مطعون ہم قومان و اقارب گردید ناچار چندے اورادر ہنہ اسخا نہ داشت۔ بعد
 از آنکہ دختر ندکور حاملہ شد۔ بیرون شہر در مزرعہ اند نظر مردم خویش و تبار
 پنهان نگاہداشت۔ و کلمہ مختصرے کہ آنرا کہہوسلہ یعنی آشیانہ کوچیک تعبیر کردند
 تر شیب و افاقہ کہ لقب کہہوسلہ شد۔ چون صاحب ولد گردید و طشت رسوائی از
 بام افتاد۔ بنا بر کہ خدا ساختن او در سہ قومان متامل گردیدہ نظر بہ محبت زنکہ وغیرت
 مزاج و خوف طعن و تشنیع ہمجنان بامدخولہ و لہنہال جانب دکن رگر گشتہ۔
 توسل بابی موہن جت و آن ولد را در قوم مرہٹہ منسوب ساخت زیرا کہ راجپوتان
 صحیح النسب نہ پذیرفتند۔ ناچار بغیر قوم کتھا نمود۔ و بطویل محبت زن خود را نیز
 از کیش ابا و اجداد فروتر نشاند۔ عاشقی جیت بجان بندہ جانان بودن
 دل بدست دگرے دادن و حسیران بودن بوسے زلفش نگہ کردن و روش
 دیدن بگاہ کافر شدن و گاہ مسلمان بودن۔ آین ماجرا را خافی خان در تاریخ
 خود بطور قبیح بیان کردہ چنانچہ نقلہ ازان در ماثراصفی آورده ام و اینجا حسب
 ترجمہ ہندی گذارش رفت نوجہ انقطاع از بابی موہن و ورود در دیول گانون
 چنین گویند کہ چون پسر ابی موہن بمکہ بلوغ رسیدہ بشور بہرساند اکثر گاہ باتفاق
 بہر باکبه سنگہ بسیر و شکار میرفت۔ وقتے چوپے خوش رنگ مصفا جت تہ عمارت

از جنگل آورده بودند و پسرانی موهن با حاضران تماشا می کردند - در شناخت
 آن چوب عاجز ماندند - و دانستند که از کدام درخت است - ناگهان بزرگان پسر
 ابی موهن گذشت که این چوب را پسر راجه با که سنگه به پیکو وجه خواهر شناخت
 چون او از شکم درخت سنجار بود - این سخن بد گذشت - در دل داشته بعد از سه روز
 بمعلوم از آنجا برآمد راه دیول گانون گرفتند و بعد فوت با که سنگه بکشکار
 پرداختند - الحاصل پسر اول به بابوچی و دومین را به بنوچی موسوم ساختند
 از صلب بابوچی که پیوند بر همه دارد و پسر بوجو آمدند یکی شهباجی و دوم
 شرفاجی - و از بنوچی هشت پسر با سم که بوجی و بناجی و غیره متولد شدند و آنها را
 عالمگیر بادشاه بنابر جریمه درخت کشید و بابوچی بهوسله و بنوچی بهوسله هر دو
 برادر بنابر مناقشه زمینداری ترک دیول گانون گفتند مع آل و عیال و موضع
 دیویده متصل دولت آباد آمده بزراعت مشغول شدند - و بهانجا رنگ تون
 ریختند و خود را برای گذر معاش در قصبه سنده کپور پیش لکھوچی جادوراد
 و دیگر سرکار دولت آباد که از پیشگاه نظام شاه منصبی و سرکردگی دو از ده
 هزار سوار داشت رفتند - و بصینه بارگیری نوکر شدند - از آنجا که فزون
 بودند و سواری اسب متعذر بود - به گنجه بانی دیوڑی تعیین گشتند - چون شهباجی
 پسر بابوچی طفلی وجیه زیبارو بود و آثار نیک سختی از جیش لمبانی داشت - روزی
 جادورائے از در ملک جشن هولی صبیح خود را که حسین بود بر زانو نشانیده و بر
 زانوهای دیگر شهباجی را گرفت در حالت مستی شراب از راه شفقت بزبان
 آورد که چه باشد فیما بین هر دو عقد نکاحت بسته گردد - تا اولاد حسین و سکیل بوجود
 آید - همین که این سخن از زبان جادوراکر آمد - بابوچی حضار مجلس را با اشارت گویا گرفت
 و گفت که از امر و اقراران این دو کوکب متحقق گردید - جادورائے - جوابش بداد

چون خاموشی را نصف رضا گفته اند این سخن شهره گرفت و بعد تمام مجلس نشاط
 جادو و رای به مجلس رفت و شهابی را که همیشه با خود میداشت همان روز بهما نگاهداشته
 صبیبه را با خود همراه برد. مستورات خانه او برین ماجرا مطلع شده بشویش آمدند که
 این فرزانگان خانمان آواره را چه در سر افتاده که از ما وصیلت می جویند خود برای
 شکم پروری از وطن سرگردان آمده در بدر خراب و خوار اند و شرافت نسب این با
 ظاهر است. **صریح** غوک لب جویم هم دماغی دارد. لعل را
 با خرف چه نسبت و ژاله را پیش گوهر چه عزت و هرقه. اے شیشه مزین لاف
 نزاکت امروز از انصاف کن آخر که بهمان سنگ نه. جادو و رای جواب داد که
 سرسری بر زبان من حسنه گذشته هیچ رسمیات شادی قوم خود نداده ام. حالا
 اینها را بر طرف می کنم از همچنین کلمات مستورات را تسلی ساخت و روز دوم براد
 قدیمه شریک طعام خود کرده خوردنی بهیش ایشان فرستاد. آنها آن خوردنی را
 واپس داده گفتند که انشاء الله تعالی این همه طعام وقت شادی یکجا خواهیم خورد
 جادو و رای ازین سخن برآشفته بعد سر راغ از طعام در دیوانخانه برآوده محاسب اطلب
 داشته حساب سخاوه هر دو برادر نموده بر طرف ساخت. و وقت رخصت گفت که
 شما را بمن هیچ قرابت نیست. و من سرسری بشما گفته بودم. رسمیات قوم خود نداده
 ام. خواه مجواه گلوگیر شدن خوب نیست. معلوم شد بد معامله و فضول هستی. اولی
 اینست که شما معقبائل از اینجا رخت خود بر ولید. و هر جا که دانید بروید. بودن شما برین
 آبادی نامناسب. آنها اجمال و ائصال بار کرده بهما لوقت مکان قدیم خود یعنی دیزل
 گمانون رفته قیام گرفتند. و بدستور ماضی دوسه سال بکشت و کار پرداختند. هر روز
 پرستش سداشوی یعنی جهاد یو که می است بزرگ ترین ست نام و دین بهنو. میظهر
 نامه میمانند. بصدرتی نیست و خلوص اعتقاد میکردند و تا که از عبادت او فراغی حاصل

انکیر و ناسیطه بیدار نمی گذاشتند. و بروز آکیاوسی و غیره ایام صیام روزه می داشتند
 تا آنکه از تاثیر اعتقاد ایشان غنچه مراد شکفتن گرفت **س** می ستانند اعتقاد آخر مراد
 دل ز سنگ و بر زمین مقصود خورامی کند حال ز سنگ - شب از شبهای چهارم
 ماه که آن ماه از زبان هند ما که گویند بستر می مهود آن هر دو مزایع در مزرعه خود طبری
 که هست نگاهبانان زراعت تعبیری سازند نشسته بودند - بنوی رانی انجم غنودگی بابوچی
 راجه بیداری بود که یک یک پیچ دست باز پور و دست برین موضع بکمال روشنی بود
 از سر راج زمین بلند گردید و بیهوده با بوی سائبان گردید - بابوچی این را از حیا لاست
 تصور کرده بنوی را بیدار ساخت چون بابوچی سر خواب گذاشت سری دیوی چو
 که زبان مهدی قدرت کامله از وی را گویند شکل بصورت زن سفید پوش
 محلی بر نور مانع بقیعت در اینجا نمودار شده اند و داد که من مهود توام و از پرستش
 توانست مخلوط و مسرود گشته ام - و هیران پرستمانند می فرایم که همین جابر
 زمین گنجه عظمی مدفون است و بر آن مار سه موکل تو سجده نموده - این زمین راجه
 کن - و آن گنجه بردارد و ما تر اراج سبت و هفت پشت بخشیدم از کس اندیشه
 و وسواس کن هر اراده که در دل تو جا خواهد گرفت انجام خواهد رسید - بابوچی
 و بنوچی بعد بیدار شدند و شکر این عطیه عظمی بجا آورده زمین را کندیده هفت گز راه
 آهنی پر از زر بر آوردند - و در پرده شب همه را بر عرابه با بار کرد و بجان بر دند و در
 عقب خانه میان منافک که بر اسه داشتن عله می باشد دفن کردند و آهسته آهسته
 همه کارهای زراعت را یک طرف داشته و طبعی نمودند و بعد چند در قصبه
 چهار کوته آمده از سیونانیک نامی مهاجر که دولت بسیار داشت و از سابق
 قارفت بود - همه احوال خود را بے کم و کاست بیان کرده استمداد خواستند او
 انگشت قبول بر دیده نهاد و کریم نمود و گفت که هرگاه حق تعالی راج کرامت کند

از ماه مراعات خواهند کرد - گفتند فوطه داری یعنی خزینة داری ملک مسخره از آن
 تو خواهد بود مادامی که ریاست درخاندان ما باشد - این خدمت عظمی متعلق بکیان
 تو خواهد ماند و بر این اقرار نوشته با عهد و پیمان مضبوط قلمی نموده دادند - مهاجران مذکور سببا
 ضروری از سواری و پاچه برائے آنها مهیا کرده بخزیدنی هزار اسب اسب تیز و قوی
 هیکل پرداخته و بارگیران بر آن ملازم داشته و از اسلحه و سامان درست کرده و حیچته
 بهرساند - آنها از بنا لکرهاکن پهل تن کر که با دوازده هزار سوار قزاقی و شیوه ترو
 داشت و کیل فرستاده درخواست موصلت کردند - و بعد قول و قسم مضبوط
 ملاقات کرده مافی الصمیمین نموده دو هزار سوار از داماد خواستند و قبول نموده
 همراه داد با بوجی تخفیف بار نموده و بنوجی را بر جایگاه خود گذارشته مع جمیعت خود
 و تعیناتی که مجموع سه هزار باشد - جریده اسب قبیله گهاٹ سماعت عبور کرده در یک
 گنگ را از راه نیوسا گذرانده متصل ایلوره فرود آمده شبی چند خاک را فتح کرده
 در مسجد روضه منوره که نزدیک دولت آباد پایتخت نظام شاه است انداخت
 و عرض داشتے باسم پادشاه باین مضمون نوشته در گلوے خاک مرده سبته گذاشت که
 لکھوجی مخاطب جادورائے دسکیمه در ایام هولی روز و مجمع عظیم دختر خود را با پسرین
 منسوب ساخته از مشورت نسوان برگزیده است و ما از نوکری بر طرف نموده
 اخراج دیار کرد بنا بر آن استمداد بنا لکخواستہ در پنجاهت استغاثه آمده ایم - و
 باین جرات مبادرت نمودیم امید داریم که برحق خود فایز شویم - عرضی به مضمون
 مرقوم الصدر گذاشته مراجعت بقصبه پهل تن کر نمود - چون علی الصباح آن
 مجاوران و خادمان درگاه برین ماجرا وقوف یافته خاک کشته رابع عرضی بنظر
 نظام شاه گذرانیدند - نظام شاه مطلع شده جادورائے را طلب داشته تهدید کرد
 که این حرکت بنا بر امر پهل تنس نیست - باید که دختر خود را موافق اقرار با پسر لکھوجی

که خدا آباد ساخت - و بدلا سار او پرداخته پنج قفنه و فساد باید کند - جادو را که غرض
 کرد که اگر جان بخشی فرماید التماس دارم - نظام شاه فرمود که آمان بخشیدم آنچه باشد
 گذارش نماید - معروض داشت که بارشاه والا حجابی نام دختر خود را با پسر بابوچی گشت
 سکنیم - لیکن امید دارم که از راه بنده نوازی بابوچی و بنوچی حضور طلب شده منصب
 و سوار سرفراز شوند - التماسش بدرجه اجابت مقرون شد - جادو را که راموده
 آفرین و تحسین نموده مردم راست کردار با قولنامه مضبوط فرستاده بابوچی و بنوچی
 را سه شاهی پسر بابوچی به دولت آباد طلب داشته جادو را که استقبال رفته
 سباز مست نظام شاه رساند - شاه از دیدار شاهجی که بسیار حسین بود و مخطوطه
 نسبتا گشته از خلعت شمشیر و فیل سرفراز نموده منصب و جاگیر لایق نواخت و
 حکم کرد که جادو را که قبایل خود را طلبیده در دولت آباد حضور خداوند شادی
 که خدائی برود و نهال نوخیز نماید مثالی حسب الامر قبایل را در آنجا آورده جشن
 شادی را با انعام رسانید و چهار بقدر استمداد داده رخصت کرد و کوهاجی تانیک
 با بس بل نامی کارکن را بر آن خبرگیری دختر همراه داد که بهیبه و جوه خیر گیران باشد
 بابوچی رفته رفته همه قبایل خود را بدولت آباد آورده سکونت گرفت چون زمانه
 اقبال و ستگیری کرد - او میگویند که از آغاز اقبال مدارالمهام خانه او بود - مختار
 محلات خطیر گشت - خزائن غیب را از بطن زمین بر آورده خیر و احسانات
 آغاز نمود - و بدو که بهیبه که مکان شهنشاه بود است تالای ساخته و با بجا بستانه
 بنیاد نهاده باغ و تالاب و چاه تعمیر کرده نیکنامی اندوخت تا آنکه بابوچی و بنوچی
 پیمان بهستی پر شد - و زمانه بکام شاهجی گردید و او را از بطن حجابی پسر تو که
 گشت نامش سبهاجی گذاشتند و در همان زمان نظام شاه شفقار گردید -
 و از دوی پسر خود سال و ارشاد تلج و نیکین ماندند - بلکه زمان یعنی والد الاطفال

تربیت فرزندان و انتظام ریاست بر ذمه افتاد - برائے کارروائی تلاش آدم
 فہمدہ فرمود - شاہجی انتہائی زہاد و ارکھ از قدیم کارکن دیوڑھی بود و تشریف
 لیاقت شاہجی کردہ بر دیوڑھی حاضر ساخت و نظر بفرغ پیشانی و تائید بخت بیکم
 شاہجی را بجلعت دیوان نواخت - شاہجی شاہزادگان را بر زانو نشاندہ امور
 سلطنت سرانجام میداد ہمدارگان دولت مجرا بجامی آوردند - و شاہجی از طرف
 شاہزادگان دست بگری شد - جادو رائے خسر شاہجی را خارجہ در دل خلید -
 و دست نگر دما دشن غیرت نہ پسندید - چون انجا ہمہ را از حسن سلوک شاہجی
 راضی و متفق بودند و بیکم را میلان طبعی بآن جانب بود - ہمیش زنی جادو را
 در حق شاہجی فایده نہ کرد - بنا بران و کیلے بحضور پادشاہ و ہلی محفی فرستادہ
 استدعا خواست - و از پیشگاہ خلافت میر حلقہ با شصت ہزار سوار تعین شد
 جادو رائے بعضی سرداران را با خود یکدل ساختہ تاکار در یائے نزدیک استقبالی
 فوج بادشاہی نمود - و ملازمت میر حلقہ حاصل کرد چون پردہ این راز بر افتاد
 و بر شاہجی متحقق گردید کہ این نایرہ بلا از خانہ ملینہ شد - شاہجی ہر دو شاہزادہ را
 مع مادرش قلعہ ماہولی بردہ متحصن گشت و با استحکام قلعہ جات و دیگر مثل
 کلیانی و بہیری وغیرہ پرداخت - جادو رائے جمعیت بادشاہی را رفیق کردہ
 قلعہ ماہولی محاصرہ نمود - و چون مدت شش ماہ منقضی شد - ذخیرہ قلعہ
 کمی پذیرفت - شاہجی با بادشاہ بیجا پور پنهانی ساختہ بر احوال خود اطلاع داد
 کہ این بلا از سبب خسر من بر دولت نظام شاہیہ برخاستہ است - و جادو را
 مصدرا بر این ہمہ فساد گشتہ - اگر مارا پناہ دہند و از مصفب و جاگیر نوازند ما بخت
 خود حاضر بندگی می شویم و این بلا ازین خاندان دوری شود - بادشاہ بیجا پور
 میرفت مرا راجلہ یو کہ دیوان او بود قول نامہ فرستادہ مطمئن گردانید - شاہجی

با جمیعت پنجهزار سوار مع قبايل و سمنه با جی پسر خود وقت شب از قلعه ماهولی برآمد
 و بر مورچال جادو راسے زد و خورد کرده راه بیجا پور گرفت. و آن وقت زوجه اش
 حمل هفت ماه داشت تاب سواری اسپ نیاورده سه چهار کرده مسافرتی
 کرده بی طاقت شد. شاهجی از اطلاع این احوال صد سوار تعین نموده بهما گماشت
 و گفت جادو راسے پدر تو از عقب می آید. تو قف من در اینجا مصالح نذار و ترا که
 دخترش هستی پاک نیست. این بگفت و روان شد. جادو راسے میر حله را از قنور
 شاهجی آگاه نمود. همتاب مار روشن ساخته بتعاقب شنافت که حیجانی دختر
 خود را در راه یافت. پانصد سوار گماشت که او را محفوظ در قلعه سنویری متعلقه
 نظام شاهبی که در قبضه شاهجی بود رسانند. زوجه شاهجی در آن قلعه رفته
 مقیم گردید. و چون در آن قلعه بهوانی با سم سیوانی جلوه افروز پرستش بود و عبادت
 و دام آن التزام گرفت. و نیت کرد که هرگاه پسر تولد شود. بنام همین بهوانی
 موسوم سازد.

ولادت سیواجی بهوسله

چون میعاد تولد منقضی گردید بتاریخ پنجمی سودی میا که ماه سنه دی روز دوشنبه
 یک هزار و پانصد و چیل و نه ساکی سالباهن مولودی اقبال مند متولد شد. و چون
 قرار سیواجی نام گذاشتند. آدم بر احوال شاهجی. جادو راسے تا احمد نگر جلوریز
 تعاقب شده تا کام برگشت. و شاهجی به بیجا پور رسیده ملازمت سلطان سکندر
 والی بیجا پور دریافت. مرا راجه دیو مدار کار آنجا با کرامت پیش آمده از پیشگاه
 خلافت بخلعت و اسپ و شمشیر و فیل سرفراز کنانیده که نامک بیجا گیرش
 تنخواه نمود. و براسے نگا داشت و دوازده هزار سوار حکم کرد. چون مواد فساد از

رفتن شاهجی فرو نشست - افواج بادشاهی از محاصره قلعه ماهولی برخاسته
 مراجعت شاهجهان آباد نمود - ساجی اننت بیگم و شاهزاده مارا از قلعه ماهولی
 برآورده و در دولت آباد رساند - ویرائے سرانجام کار سلطنت ملک غنیمت جیشی
 که تازه وارد در دوکائی فرود آمده بود - آثار شکیبختی ملاحظه کرده تجویز نمود و او را
 بر پاکلی نشانیده بخانه خود آورده قسم و عهد مضبوط گرفته سلازمت شاهزاده ماهو بیگم
 رسانیده خلعت دارالمهامی و تاجید ملک غنیمت نظام ملک و سپاه قرار واقعی
 داد تا آنکه میر حمله باز بهم دکن مامور شد با او نیز دما آراست و زخم مای برداشت و
 افواج بادشاهی را تا نزد پانزمنیت داده مراجعت بدارالمقر خود یعنی دولت آباد
 نمود و بهم بیجا پور پیش نهاد سبقت کرده تا موضع مهابور که مکان شهنشاه دیوت
 بجعبیت شصت هزار سوار تاخت آورد و از آن طرف مرار حید پو و شاهجی و شرنه خان
 و غیر هم سرداران بجعبیت هشتاد هزار سوار برائے مقابلہ برآمدند ملک غنیمت از استجا
 روگردان شده تا موضع بوره گانون و تلی گانون عنان باز کشید و چون دریائے همیرا
 طغیانی داشت برکنار آن ایستاده التاج بجناب پروردگار آورده درخواست پایاب
 نمود - بفضل قاور مطلق دریائے مذکور از طغیانی فرو نشست و لشکر ملک غنیمت
 با آب عبور کرد - چون بجای جمعیتش آن طرف آب گردید دریاب دستور سابق موج زن
 طغیانی شد - در آن افواج بیجا پور که متعاقب ملک غنیمت باشند کوب می آمدند -
 برکنار دریاب رسیده این حالت مشاهده کرد که ملک غنیمت ساعست عبور نمود و الحال
 دریاب سر طغیانی است متعجب شده آدم پیش ملک غنیمت فرستاده پیغام کردند که
 فضل آبی شامل حال شما است و خرق عادت شما در یافتن ما بهم مصالحت و انشده
 ملک غنیمت آن طرف کنار دریاب ایستاده از دور دست بسر مبر ما شده و سخنان چالاک
 گفته بدولت آباد آمد - سرداران بیجا پور متصل سوائی تلی گانون نزدیک احمد نگر آمد

خیمه زدند و مرا جکدیو و شاهجی مراجعت کرده به بیجا پور خریدند. ملک غنبر این خبر
 دریافت از دولت آباد شبگیر زده بر سر آن لشکر آمد و پال تالایه شکست که از سیل
 آن تمام لشکر غرق و رطبه هلاکت گردید. و در آن تفرقه دوازده سرداران لشکر بدست
 سپاه ملک غنبر اسیر شدند. ملک غنبر بهر یک خلعت و اسب داده رخصت کرد.
 در وقتی که این واردات بر لشکر بیجا پوری گذشت. شاهجی در کرناٹک بود. از
 اطلاع این خبر مرا جکدیو شاهجی را طلبیده با خود گرفته با فوج کثیر بر ناگر گانوں خلعت
 سادس در ضلع پونه خورد که در آنجا دریای بهیما و اندرانی سنگم کرده اند رسیده
 مقام نمود. چون روز دوشنبه امادس بهادون ماه مہندی سنہ یکہزار و پانصد شصت
 و پنج از سال باہن کسوف آفتاب بود و آن روز را برسم مہنود متبرک می دانند. و خیرات
 در آن وقت از حنات غلیظه می شناسند مشغول خیرات و مبرات شد. و دست
 و چهار مرتبه خود را در میزان کشیده هموزن خود را اختیار بر مہنان ساخت مرا جکدیو
 را قبل بچہ خوش حرکات که او را بسیار دوست داشتے فرمود این را ہم موزون نمایند
 بہہ با حیران مانند شاہجی ظاہر کرد خود متوجہ پرستش و پوجا باشند من تدبیر نموده
 این بچہ را موزون میکنم. حکم کرد که کشتی را در آب عمیق بہیجا کشند. و بالائے آن قبل
 بچہ را سوار سازند. کشتی بقدر بار آن در آب فرو رفت. خطے بر کشتی کشیده قبل
 بچہ را اذان کشتی بر آورده موافق آن سنگریزہ نادر آن کشتی پر کردند تا کشتی بقدر
 خط نشان در آب فرو رفت. پس آن سنگریزہ ہارا بطلان و نقرہ و مس وزن کرده
 بنار داران و محتاجان خیرات کردند. اذان روز آن موضع کہ بہ ناگر گانوں مشہو بود
 بہ تولا پور نامزد شد. و آن موضع ہم بہ بر مہنان انجام گردید. و موضعی دیگر کہ بہ
 قریب آن واقع ہم بہ بخشش آمد. چون از خیرات فراغت یافتند با نظام مملکت
 متوجہ شدند. و آنجا کہ در سنہ یکہزار و دوصد و شانزده سال باہن سال کرنام

سست سه جماعه حبشیان قلعه چاکن را بطبار خود ساخته غارتگری و قزاقی شیوه
 داشتند. نظام شاه به تنبیه حبشیان پرداخته مقصوف شده بود از نبودن مدار
 کار درست و تفرقه شاهجی باز معنده مجتمع شده سر بشورش برداشته و با اتفاق
 قانون گوینچه و سپاه پانزده پونده که از افواج بهیما و قفیت داشت گرو - فساد انگیزه
 از احمد نگر تا سرحد واسه و سر دای سبے چرخ ساخته - مرار جگد یویراسه تا ویراب
 آنها را سیه را و دیوان را مامور کرد و او و ران ضلع رفته مستردان را بنساز رسانید
 و مورو مان دیوار که سر منته فتنه بود دستگیر کرده میخ آهنی در ناخنهای او کرده
 محبوس ساخت. و قلعه پونده را که محبای آن معنده بود مسمار نموده قلعه خرابه و متصل
 آن قلعه به مشور مرتب ساخته بدولت مشکل نامزد گردانید چون آن ملک ویرانی
 جنگلی کمال داشت و از حسن تردد و شاهجی شهرت در آفاق بود - مرار جگد یویران
 همه ملک را از سرحد پونده و قلعه چاکن تا سرحد دای و سر دای و سوبی و انداپورو
 جا و کیر بجا گیر شاهجی متعلق ساخت و شاهجی آن همه ملک به داداجی کوند دیو کلکائی
 یعنی منجم و قانون گوئی برگشته بختی و نوردی و هوله کالو که مردی تر و دکار دیا نشا
 مالگذار بود سپرد و دو یک هزار سوار پاگاه یعنی طوایف خاص منجمه آن پالندراس
 هزار سوار و پالندراس ماده سوار تعین ساخت و بارگیران معتمد مقرر کرد و سیدی
 بلال حبشی را سر منته آنها نموده خود جانب بیجا پور عطف عنان داشت و هنگام
 رخصت با داداجی پنهان اشاره کرد که زوجه ما با طفل نو نهال که سیواجی نام دارد
 در قلعه شیونیری است بیش خود طلبیده بخیبر گیری و تیمار و تعلیم پردازد و چنانچه
 داداجی بر طبق گفته شاهجی سیواجی را در پونده خورد که از سر نو آباد کرد و آورده متصل مکان
 خود مکان منجمه ترتیب داده با غرزد اگر ام نگا داشت - چون مرار جگد یویران نظم و
 انضام این منجم و شعبی حاصل کرده جانب بیجا پور را بی شد - از انشای راه مورو مان دیو

تا بویافته از قید گریخت و در موضع مکرره تواجیح چاکن آمده بجان زکریا تنه بهشت زمار
 داری مخفی شد مرا هر جگه یو بعد رسیدن در بیا پور شاهی بار بار استیصال مفیده آن
 طرف روانه کرد و با قلعه کنگ گری پیچیده مهارت نمود چنانچه در یکی از معارک
 سبها جی پسر شاهی بر خیم تیر تفنگ کشته گردید و شاهی ازین سبب پشیموده دل کشته
 این را آثار او بار از شامت جادو را سے لقو نموده رنگ خود را که دختر جادو را سے پیروز
 عا بنانه طلاق داد و ادب سرش که سیوا جی تمام دارد نیز نفرت گزید و علی الرغم آن دختر
 از قوم مرته مونه که خیمه حسین بود با سم کوکا بانی تلاش کرده در کتاج خود آورد و از شکم او
 یک سکه متولد شد نامش ایگاجی گذاشت و با او الفت مفراط بهم رسانده یک قلم از سیوا جی
 و مادرش کناره گزید و اداجی پشته به تربیت سیوا جی سرگرمی داشت و او ستادان کامل
 گذاشت تا آنکه سیوا جی در اندک فرصت از فنون سپاهگری و سواری اسب و جید عصر شده
 و اداجی پشته مور و مان دیو را که بجان زمار داری مخفی بود سراغ یافته بهدو پیمان طلبیده
 پیرگات چاکن و غیره را تقویض نمود و او حسن تدبیر در اندک ایام رعایا را طمانیت داده
 دیهات را آبادان ساخت و آب رفته باز بمحو آورد و از اینجا که خرابه سالها بود جانوران
 سباع مثل شیر و گاو بسیار شدند و از ادیت آنها آبادی متعذر شد مور و مان دیو
 قوم مادران را که در کوستان مسکن دارند طلب داشته اجازت کشتن سباع داد و
 متوابع الغامات نمود و در کهنه ایام تمام ملک بخاک گردید و سباع را نامی مانند مادران را و طبع
 کرده قول آبادی داد و باین شرط که سال اول فی سیکه یک پیمه و سال دوم سه روپیه و سال
 شش روپیه و سال چهارم نه روپیه و سال پنجم ده روپیه و سال ششم بیست روپیه و سال هفتم
 بیست و یک روپیه و سال هشتم بیست و دو روپیه و سال نهم بیست و سه روپیه و سال دهم
 بیست و چهار روپیه و سال یازدهم بیست و پنج روپیه و سال بیستم بیست و شش روپیه و سال
 و نصف را کار فرمود که تمام دزدان و تهمردان در آن ضلع نمانند و یکند کار خود فسر و در
 دزد و چون شخه شود امن کند عالم را بد و در نصیب کبر پور بازاری با سم سیوا جی قرار داد و بانی

ترتیب داده و در قباله فواکه از باغ بادشاهی طلبیده و نشاندگان باغ را با سم شاہجی نام
 ساخت و تقید کرد هر که ازین باغ برگه بے اجازت بهار مجرمانه شکند و متش غواصه شکست
 اتضا قار و زنه خاله نهن از دست داداجی غیبه یک دانه انبه از شلخ شکسته شد همان
 زمان بهوشیار شده مستعد به بریدن دست خود کرد و دید آخر مردان مانع آمدند پیاس سخن
 خود طوطی از نشت ساخته در کلبه خود انداخت و معذرت نامه بجنور شاہجی نوشت و عفو
 تقصیر خواست شاہجی ازین معنی بیضا محفوظ شده خلعت عنایت فرستاده و بخواهیم نمود
 و بر و ما به او هفت صد مہون اعفاء کرد و دستے شاہجی در اضلاع بیجا پور بانتظام می برد
 و مارجکد پور اتق و فائق مہات جنور بادشاہ بود تا آنکہ پس از زلمے پیمانہ غیره و
 بیجا پور رگشت زوجه سلطان مرحوم بوسواس تسلط مارجکد پور و زنه او را بر دیو و
 طلبیده تید کرد چون او رنگ مجلس و گرگون وید از آب حوض که در صحن دیوان خانه
 بود غسل کرده و زنار خود شکسته موسی سر کلاه که تعار بندوان است از دست خود کند
 سنیاس یعنی ترک ماسوا اختیار نمود این حلقه است که بر بنیان صاحب ہوش و بندوان
 آخرت اندیش قریب برگ ترکیب چنین حرکت میشوند و بپای خود در آب یا در آتش
 و یا در خاک آید لاک گزیند چون اجلش سیدہ بود و از اشارہ بیکم یا ماسیدار کشتن
 او شیرازہ ریاست بیجا پور بر ہم خود شاہجی درین اوقات تا دوازده ہزار سوار انتظام فرما
 ملک کرنا ملک بود چون راجہ چنیا در راجہ دہل نظر بقرب جوار مناتہ میکرد و راجہ چنیا در اموال
 اکثر بارہا بے پیار جمع داشت راجہ دہل استمداد از شاہجی خواست شاہجی بمعافیت
 پرداختہ بعد تر و بے بار قلعه را کشتش کرده و در داشت مفتوح نمود و فرامین و غایم
 فرمان بدست آورد و راجہ چنیا در قتل شد و بر اموال و اسباب او شاہجی متصرف گردید
 راجہ دہل شاہجی را بر جادہ راستی ندیدہ نہر دآر است راجہ دہل کشته گردید و دولت ہر
 راجہ مع ملک چنیا و دہل متصرف شاہجی درآمد و موجب فرید شوکت و جہت او گشت

شاهجی بران ملک ایکاجی پسر خود را متصرف ساخته خود کو چیدہ در ہاراج کڈی شہر
 بالا پور کھہار آدہ استقامت گرفت ایکاجی را از بلین دیہاتی منکوحہ ان پسر بہر بوجہ
 آمدند و و از ان با سہم ساموچی و شہر ناجی لا ولہ از جہان فانی رفتند و پسر سہمین
 با سہم توکوچی صاحب اولاد گردیدہ بیان مالک متصرف ماند و در سہمین ہذا ملک
 غیر مدار الہام دولت آباد و ولایت حیات پسر دہ صاحبقران ثلثہ شہر جہان فوج
 جوار سہ گرد کے شاہزادہ جوان بخت اورنگ زیب بہادر با تالیقی میر حلیہ فرستادہ
 آنہا دولت آباد را بخوڑہ تسخیر آوردند و بادشاہزادہ مذکور باز از ملک غیر را کہ بہر
 کبری سیر گاہ خود کردہ بود حصہ کے کشیدہ باد رنگ آباد نامزد فرمود۔ و آن صوبہ
 انتظام و اتمی دادہ جانب بیجا پور متوجہ گردید از ان طرف شہر زہ خان وغیرہ سپاہ
 بمقابلہ برآمدند بادشاہزادہ اورنگ زیب طرح دادہ مراجعت باد رنگ آباد کردہ
 بہ بندوبست صوبہ خانڈیس و صوبہ بٹاڑ و صوبہ اورنگ آباد قرار و اتمی پیر و اخت دین
 عسکریہ سیواچی شعور سے بہر ساندہ کار با مختاری خود خلاف رائے داداجی پنتہہ -
 اتالیق خود گردن گرفت و مولفقتہ از شاہزادہ اورنگ زیب بار سال تحایف و اطاعت
 احکام پیدا کرد و سہ حد اطراف تا حقن و غنیمت آوردن آغاز نہاد این معنی موافق
 طبع داداجی پنتہہ نمی افتاد و مخالفت بسیواچی نظر سہین کہ نفقت وہ سالہ شدہ بود مفید
 می شد لا علاج داداجی خود را مسموم ساختہ جان داد و این امر موجب استقلال تمام
 سیواچی گردید خزانہ و اموال شاہجی کہ تفویض داداجی پنتہہ بود سیواچی متصرف
 گشتہ نگاہداشت بسیما نمود و بست و پنہزار پیادہ از قوم مادر سے لڑک داشت کوکبہ
 تہور اور و زبرد تر اید گشت سیام راج نامی زمار دار را مختار ہماست کرد و اور کہو
 بلال امری را دارالانشاء فرمود و دیگر گہنا تہہ بلال را چو کے نویس تمام جمعیت ساخت
 و مردم متدین را جا بجا گماشت چون رشادت سیواچی ہر شاہجی پدشش معلوم گرد

سر در گشته سده آملک بنام سیواجی فرستاده دلمی اندوخت سیواجی از طرف
 پدر مصلحت گردیده با نظام مالک متعلقه یعنی پریاخته پائے استقلال کمال نشود و دین اثنا
 شانزده اوزنگ یب را از پیش آمد داراشکوہ سورخطی با پدر بهم رسید بقصد هندوستان
 تالیف سه داران اینجا دفر اجمی افواج مرکوز خاطر نمود و سیواجی نشان فرستاد که بالفعل
 غریبت جانب هندوستان تقسیم یافته اوهم با فوج شایسته همراه رکاب شود و اگر در
 رسیدن خود مضایقه داند سیامراج را سرگرد جمعیت شایسته نموده تعین رفاقت سازد
 سیواجی بر مضمون نشان مطلع گشته سر با طاعت فرود نیاورد بلکه نشان را بدست سگ بسته
 در شهرت میر کرد و ایلی را بنحان درشت کرد بر پدر پنج کشیدن خوب تیت مخاطب ساخته
 بیعتی ریخت نمود چون شانزده را کار استرگ در پیش بود و بیچاره میرفت تدارک
 این حرکت موقوف بر وقت گذاشته تغافل فرمود و بعد از مدت حضرت صاحبقران
 زن او دارام یکم که را که بعد گشته شدن شوهر مصدر ترددات شایسته همراه او و سه
 گیهان پوسه شانزده گشته بود و خطاب را سه باکن نواخته سند و سیلے پر گنه مایور
 متعلقه بژانر محرم نموده جانب سیواجی حضرت انصاف بخشید اما چون با دشانرا
 اوزنگ زیب را در هندوستان کارهای عمده در پیش گردید و ملک دکن دور
 افتاد استقلال سیواجی روز افزونی گرفت و خبر تسلط عالمگیر بادشاه شنیده ماست
 رزیه نیلکنه را و نظام شاهی ساکن پورندهر در قلعه کرد و طلبید چندی آنجا استقامت
 گردید که فیما بین برادران نیلکنه را و منازعت بر خاست و سیواجی نیلکنه و سنگراجی نیلکنه
 برادران نامبرده که از تسلط برادر کلان معاش تنگ داشتند مخفی با سیواجی ساخته
 قابو سے وقت می جستند تا آنکه ایام دیوالی نزدیک رسید نیلکنه را و بصلاح
 برادران منافق سیواجی را براسه ضیانت طلبید که فیما بین پدرش و اقربان است
 جدایی را بنحاطر رانده و تقدیر فرمایند و طعام حاضر تناول کنند سیواجی گفت تنها این

ماجز رفیقان موافقت نمی کند لهذا ماچند کس معتقد اندرون قلعه رفته با سر روز
 مشغول به پیش و پیش رانند روز سیدیم که نیلگه را از ماندگی ضیافت و شب بیداری
 گرفت بهم رسانده سه بیالین گذاشت هر دو برادرانش قابو دیده سیواچی را آنجا
 رسانند و بخانه نیلگه را دبی با کانه درآمده او را بر بستر خواب و شیر نموده و حلقه با
 لهره که در پاس زین او بود برآورده بجایش زنجیر آهنی انداخته و بر دوسه سیواچی
 آورده سیواچی این امر را منتقم دانسته بر سه برادر را نظر برین معنی که ملک زرد
 برادرشغال همان لحظه بجان گشته قلعه را در ضبط خود آورده همه حرام مکان را که در نساد
 یکشتر او بودند از آن قلعه اخراج نموده بجای آنها مادران را در کار داشت و حواله داری
 آنجا بکوه لانامی و انباجی رکبنا نه مقرر نموده و بر اموال و اجناس آنجا قابض و متصرف
 شده محبوبان را بعد سه روز سر واپس از آن برادر توکانی را که زوجه دیگر شاهی بود
 بتقریب ملاقات رفته بدست آورد و بر سر اسب پاهایش قفسه کرد و قلعه جانکی را
 که در تصرف کسان و اداجی پشته بود متخلص نمود و بر کوچی ترمال را به نهانداری آنجا گذا
 و محاللات اطراف آن را یکاسی را و ولسیانندیه متعلق ساخت و در بهان نزدیکی طبع گده
 و سنجونی و سولیا مسخر کرده بتعبیر و ترسیم آن پرداخت و مور و بریل از قوم تلنگه را نوکر و آ
 تعین راج گده نمود و پس سه قلعه از نظام شاه بنام قورنا و برچند گده و غیره متعجب
 نموده بر خزائن بادشاهی دست یافته بمنجه آن دو لکبه بون داخل خزانه کرده با قیام
 بخشید و برین اشراف و دالی بجا پور متضمن بر تالیف سیواچی صادر شد که بجه اجازت
 بر خزائن قلعه متصرف گشتن در عایا را ایدادادن خوب نیست بهر حال از حرکت
 گذشته تا دم گشته بحضور باید رسید مشمول عوالم خسروانی خواهی شد سیواچی
 از رسیدن فرمان فی الحمله راغب بر رفتن بجا پور گردیده مشورت از زن خود کاسی بانی
 نام نمود و اصلاح نداد و گفت که با وصف حرکات شیع مورد مرهم از بادشاه گیشترن

و در از عقل است اولی این است که بر مقسوم راضی بوده مختار سے خود را از دست
 نباید داد و درین گفتگو خطی از شاه جی بایک قبضه شمشیر پیش بیاورده و خود و بکتر مر جان
 سیوا جی رسید و در این تکالیف دلیل فیروزی دانسته قوی دل گشته بتجیر قلعبات
 و تاخت و تاراج مفسده همت گماشت خطوط سه داران سور کرد و کوندور بخیر بے
 کرد و راج پور مشغول باین مضمون رسیدند که اگر جانب کون تیغش می آورند ما همه
 متفق شده تسلیم المکنه میباشیم سیوا جی آن جانب شتافت و باتفاق جامعه اسبها اول
 قلعه کپور سول را مفتوح نمود و در مایه سے سور کڈه و غیره را تسلی داده آبادان ساخت
 و در آن منع تهاجمات مستحکم گذاشته سیوا پور آباد کرد و داو جی سومنات نامی زنا
 دار را آسجا گماشت و در کهنه بلال را سحر است کون امور کرد و پیلا جی پنته را پیش
 دستی خود داشت و دو منات پنته را نیز قلعه ویری سپرد گویند در آن ایام مقصد
 جوان نجیب تلاش نوکری دارد شدند سیوا جی جواب داد که در سه کار را گنجایش نیست
 جائے دیگر دند کو با جی نایک نامی که از معما جان سیوا جی بود گفت سرداران
 اولی العزم را لازم نیست که امید داران را یک قلم بایوس سازند اگر گنجایش نباشد
 چندے ذکر داشته بتقریب تخفیف باید نمود سیوا جی را این سخن خوش آمد و همه را
 ده یگر دند نوکر داشت و آنها قبایل خود را نیز بجا پور طلبیده سکونت گزیدند آن همه
 تعیین را کپور بلال که بصلح داری کون امور بودند شدند سیوا جی شنید که چند را و مورجا
 ز منیدا قصبه جالی متصل بهایشوار از بلج گندران بجا پور و ختر سے صاحب جمال و
 ر کهنه بلال را با احد فیر پیاده دست و پنج سوار فیر مقرر کرده پیش چند را و فرستاد
 اداهل مرتبه بجهان بنونت را و دیوان چند را و فرسته قابو دید و حین ملاقات فخر
 بنونت را و زده کارش بانصرام رسانده خود سلامت به زند هر رسید سیوا
 از استعمال این خبر سرگشته بخلعت فاحره نواخت و خود با جمیعت چل سوار از قوم

ماری و غیره تاخت آورده مقصل جهانیشور خیمه زد در کهناتمه بلال با جمعیت دیگر
 از گھاٹ انور عبور نمود قلعه جالمی را در محاصره گرفت و در محاصره دو پاس -
 مفتوح ساخته سرداران عمده را با سیل آورد و با جی را و کشتن را و که بهر پنازده
 شانزده ساله بودند گرفتار کرده بچگونگی کاذب فرستاده بقتل رسانید و چند را و
 دستگیر نموده قلعه کلیان را سحر ساخته و انباجی سون دیوار بند بست آنجا گذاشت
 و در فترت صاحب جمال را در بنیاد بست آورده و بنظر سیوا جی گذاریند سیوا جی گفت
 که اگر مادر من این چنین صورت میداشت چه خوش بودی تا من بسیار خوشرو میشدم
 آن دختر را بمنزله دختر خود دانسته لبوس و غیره انعام داده بخانه مادر پدرش فرستاد
 و از آنجا که چیده بر لسه کده آمده بر ترمیم آن پرداخت و انباجی منتهی از نظم و نسق کلیان
 فراغت بهر رسانده بموجب ایما جانوری چیدید و آبادی آن را که اکثر از قوم گوجر بودند
 نهیب آورده اموال بسیار فراهم نموده کانه رله سردار آنجا را عقید کرده رعایا
 قول آبادی داده بکنور سیوا جی حاضر شد سیوا جی مع جمعیت انباجی پرده بان کده صحر
 نموده قافیه بر مصداق تنگ ساخت کیس سنگ هارس آنجا از فراط غیرت قبایل
 جوهر نموده جان داو مادرش ضعیف باد و کودک صغیر اندرون قلعه گوشه پنهانی گرفته
 ماند بعد افاق قلعه سیوا جی متوجه سیر حصار گردید که خارے از خارزار راه بکنج پالکی
 خلید سیوا جی در آنجا توقف کرده بچقرآن زمین حکم کرده از آنجا بست و دو سد و چپه پیر از
 جواسر و چهار کڑاه آهنی مخلو از اشرفی و دیون برآمد چوکی بران قایم کرده اندرون
 قلعه را رفت نگاهش بر ما و کیس سنگ افتاد سیوا جی از پالکی فرود آمده سر برایش نهاد
 معذرت خواست و بر پالکی سوار ساخته در خانه آورده بعد چندیسه شصت سوار حصار
 داده بسکنش رسانید در همان ایام کله براج سیوا جی غرض شد زیارت مکانها
 متبرکه که آغازنها و تا آنکه مزاحش بر پنج اعتدال آمد بنگام مراجعت از هری بر سیور کو دین

که سادنت که سربشورنش برداشته بود رجوع آورده با سیواچی ملاقات کرد
 سیواچی او را لازم داشت و بر شاهی او بر اکثر قلعات بادشاهی و مسکن صوبه المساکین
 دست یافت و راجا پور را که از آبادی عمده بود تاراج نمود و سوری را و چندار سنگ
 و کوهنک کتاب استقامت در خود ندیده راه فرار گزیده در جزایر فرنگیان جا گرفتند سیواچی
 قلعه میور را راغیب زده از بار و ست پراشیده متصرف گشت چون اینهمه اخبار انصاری
 سیواچی بر قلعات معروض درگاه خلافت سیواچی رسید و بیخ جا نطاع بنام شاهی
 پدرش که در اطراف کرناٹک بود بتائید تمام حدود دریافت که پسر خود را از دراز دست
 گستانی باز و او شاهی معذرت نامه مشعر بر شکایت ناهنجار سیواچی پسر و نیازی خود
 از و بقلع آورد و گویا باین بیت دل آویز گردید **و** در باید کرد و فرزند کی که ناقابل بود
 اگر چه ناخن جز و تن باشد بریدن لازم است با بتاران از پیشگاه خلافت عبدالله خان
 پهلوانی باد و از ده هزار سوار هزار جهت تنبیه سیواچی روانه شده متصل وائی رسید
 سیواچی بدیافت این خبر عیال خود را در پرتاب گدازیده با جمعیت مادی با
 و غیره قریب شصت هزار نفره مقابلهت یافت عبدالله خان گشتاچی بهاسکر دیوان
 خود را نزد سیواچی فرستاده سخنان حکمت آمود بمیان آورد و پیغام کرد که بدل جمعی
 تمام الاتاقت نماید و با اتفاق من بحضور بادشاه رفته دولت ملازمت دریا به سیواچی
 جواب داد که بیرون قلعه پرتاب گدازه غیمه است و میگویم اول درینجا قیام فرموده اینجا
 ما بعد پیمان را منع مکن نماینده ازان هر چه مرضی مبارک خواهد بود قتل خواهم آورد
 و نیز گشتاچی را از تحایف و انعام و توقعات بسیار ازان خود ساخت همراهش کوپی
 ساکن بین وری را که متصل با سورا است از طرف خود پیغمه و کالت واد آنها پیش
 عبدالله خان رفته آمدن به پرتاب گدازه قرار دادند کوپی ناخدا زکارگر شدن افسون
 و قرار مدار آنجا بموکل خود نوشت سیواچی قلعه در پرتاب گدازه فرمود که بیرون قلعه پرتاب

محمادی دروازه در شیب بروج خمیده استاد سازد و از فرش و پرده و سائبان
 زربفت آراستگی تمام دهد و دروازه هزار مادران را مخفی اشاره کند و گم
 بهانه قطع جباری در محفل ره گذر جالبی میان سعاب جمال متوازی بود و منظر صد
 توپ باشند و چون صد انگوشش رسد همه بابرشکرتش تاخت آورد و تاراج
 نمایند و برینجا ایما کرد که هرگاه عبدالله خان در خمیه خواهد آمد ماکار او تمام خواهیم
 نمود قلعه دار قلعه بجزر و ملاحظه ملاقات اتواب قلعه و دیدار الحاصل عبدالله خان
 بنگاه خود در شکرت متصل وائے بود که گذشته کهند و جی بند کرد که هر اول فوج
 بود با خود گرفت بطرف جالبی روانه شد و بیلداران را بر سر قطع جباری مامور
 نموده قطع سافت آغاز نهاد که نیل نشان او یکا یک خود بخود بایستاد و هر چند جبار
 جبار نمود حرکت نکرد و قدم پیش نداشت مردمان تجربه کار این امر را از نظیر یعنی
 شگون بد و البته بهمانقت پیش آمدند و از موقوفی اراده گفتند از اینجا که قایده نصف از
 در گلوس عبدالله خان بسته یکشید وائے سخن آنها نکرد و گفت که چشم نیل بحمل
 برآند و بر نیل دیگر نشان داشته را بی شد و از گذرگاهها انور عبور نموده
 موضع کوی پاتری که در دامنه کوه است متوقف گشت و از اسبانشناجی دیوان خود
 را و گوی ناته وکیل سیداجی را فرستاده پیغام کرد که من تا اینجا آمده ام مشا
 بد لجمی تمام آمده ملاقات نمایند سیداجی جواب داد که من خمیه نصب کرده منتظر
 قدم و الا نشسته ایم منت بجان گذارند و مجوز نقل و تحویل اسباب ضیافت
 از اینجا تا اینجا نشوید پیشتر هر چه حکم الحاصل روز دیگر عبدالله خان فاضل خان پسر
 خود را بنگاه سبانی لشکر و بنگاه گذشته خود جبریده با کلبی سواره بطرف پرتاب گداه
 رگبار شد چون تفصاف رسید بود ششتر احتیاط از کف داده باسی و در دفتر
 بهدلی یعنی که امان و پنج خدمتکار و کشناجی دیوان و گوی ناته وکیل بر کوه برآمده

متصل بپرتاب گدازه رسید سیواچی در غار سے کہ متصل خیمه واقع بود و چهل کس دلاور
 شمشیر زن مثل سباجی و کاکچی و میر و بی و فرزند و سواران محالاً و جویو محالاً بکتاب داشته
 تلقین کرد که منظر محال باشد در وقت از غار برآمده و بند وانی یکبار برزد و خود در زده
 و بکشت و خود پوشیده نیار حق بیا آورد و شمشیر و خنجر و پشه و بچکوه و باتک و غیره حربیه بار
 بر خود راست کرده مستعد نشست و همهمه دران را پیشیا ساخته خود بخندست و آمده آمد
 سربا پناهده رخصت خواست و دعای نفع و فیروزگی استند عا نمود و دران و
 گوهر چهار دیلای پشته و نیل و پشته و غیره شازده سرداران را طلبیده دست سیواچی
 بدست آنها داده سپرد نمود و جویو معانی نامی دلاور را که بران اعتماد تمام داشت بر و ز
 تعیین نمود و درین اثنا گوی نامت وکیل آمده ظاهر کرد که عبداللہ خان مع کشماچی دیوان
 در غیمه داخل شد سیواچی همچنان مسلح بدلیری تمام رد و بر دے عبداللہ خان آمده سلام
 کرد و چون خان موصوف تعارف نداشت از دیوان خود دگر پر رسید که سیواچی همین است
 بعد از ان بر زبان آورد که ملک را تا وقت و تالیج کردن و قلع با و نشانی را متصرف
 گشتن از چه راه خواهد بود سیواچی جواب داد که از سابق برین قلع و دیار مفیدان
 و متحرمان بودند تا آنها را دور کرده ملک را از مضطرب پاک نموده ایم قابل تحسین و آفرین
 ایم نه مستوجب غضب و ظفرین عبداللہ خان گفت خوب انچه شد حال تعلیمات را
 با سپرده قصد لازمست حضور باید کرد سیواچی گفت درین باب فرمان بادشاهی کنایم
 من باشد بنایست تا بر سر گذاشته اطاعت امر بجا آرم و درین اثنا کشماچی دیوان گفت
 که حالا در پناه خان صاحب آمده ایم اول عقد تقصیر است کنایست بعد از ان توقع فرمان
 بنام خود دارد سیواچی جواب داد که من و خان سر و ملازم حضرت پادشاهیم خان صاحب
 عقد تقصیر با چه نمائند کرد با رسد از گفته شما انحراف نیست من سر خود را در کنار خان
 می نهیم این گفت و از خان بغلیک شد بوقت بغلیکری عبداللہ سیواچی را دکن برگرفته

خنجر زوچون زده برداشت کارگزار شد سیوا جی بختیاب خورده مسر بر بکوه
 پنجه آسبی که در دست داشت بر شکم عبد الله خان زده شکمش درید و خود را از چنگل او
 رانید عبد الله خان شکم را از شال که پوشیده بود محکم بسته ششتر کشیده بر سر
 سیوا جی را انداخت و دو پیاده شد و زخمی سبک بر سر رسید سیوا جی جدا گشته بفرس
 پسته عبد الله خان را دو پیاده ساخت افغانی که بکند سنگاری عبد الله خان همراه بود پا
 بمقابل گذشت بانا جی باز خضر سیوا جی کارش تمام کرد گشتا جی دیوان از معاینه این
 حال ضحک بر سیوا جی زد ای سیوا جی کدام رفیق سیوا جی او را بر خاک غلطاند که اربان بخش
 عبد الله خان را برداشته راه گریز گرفته مردم سیوا جی هجوم آوردند عبد الله خان
 بریده مع تو شه زره که بر سر داشت از دروازه قلعه آویخته ای کاجی و غیبه جوانان
 که در غار با خریده بودند بدبسته تا خنجر و دیرین زد و خورد و در دست تیر تفتنگ بگویی نا
 وکیل رسید اما سلامت ماند و بموجب اشاره جوانان مادری که در صواب جبال و کربلو
 و سنگا پنهان بودند برآمده بر شکر غافل عبد الله خان تاخت آورده غارت کردند
 شنایم با نهایت تسلیم گردید و دوازده هزار اسب و اتیان نشان و نقاره بضمبط در آورند
 قبایل و سپه عبد الله خان از کهر که تاراه فرار سر کردند همه بنگاه بغارت رفت که با جی
 بر اول لشکرش بکار آمد سیوا جی بفتح و غیره می مراجعت به پرتاب گده کرده مسر بر قدم
 والده گذاشته شکر ناصر حقیقی بجا آورد و گوی نامته وکیل را و دلکمه مودن انعام بخشیده
 موضع بین دریا تعلقه کردی تهبان مضاف پونه متصل ساسور بجا گیرش تنخواه داد و راوی جی
 را بعلانته داری را جا پور مامور کرد و چون از رتقلاد و نار و جی نامی قوم پر بهو را که خوشنویس خط
 مرهٹی بود از در خواست نمود و از حد رسد اندر ششیده نفرستاد سیوا جی بتقریب بنگار سوار
 شده بخانه را و جی رفته نار و جی را همراه خود آورده اسب و خلعت بخشیده و از الانشا کاسه
 خود با متعلق ساخت و کانپو جی نامی قوم ژالیا را بجد و کاری او مقرر کرد و نار و جی در

چند ایام از رسائی خود داخل در مزاج سیواجی کرده محصوران گشت سیواجی ادر از آن
 رشتند جا پا و در خورد و باغیا و عافیت کرد و تا محفوظ ماند دلست را و نامی و سیکه قصه بیک
 که از مدت بیدخل بود خود را در پناه راسے باگن کشیده ادر باجمیت خود خواسته مصد
 شورش گردید سیواجی از اطلاع این معنی جمیت برگذر بافرستاده طرق را محکم ساخت
 و دیگر کرد راج نامل و صیوت را و دمانجی و سواس را و نکر را و و یک را و و غیر هم زیندا
 اطراف راهی بانی و محمت از آن خود ساخته تعیین نمود که برگذر عمر کبند مستعد بوده نکلن
 که راسے باگن قدم گذارد چون راسے باگن در آن نواح رسید احدی را با خود موافق
 ندیده زبون گردید همه با تنق گشته صحرا را آتش از چهار طرف زدند و راسے باگن را اسیر
 نموده نزد سیواجی آوردند سیواجی باس منصب خاندان او منظور داشته یا خرم رخصت
 موطنش داد و نامدار خان نامی اتقان از رفقا راسے باگن ازین حادثه راه فرار
 گزیده خویش را پیش و لبپ رساند الحاصل ستاره اقبال سیواجی هر روز در ترقی بود
 جمیع سرداران و زمینداران و کن امن در متابعت دیده بنا راسے موافقت گذاشتند
 ستاره و چندین و دندان و غیره گداه تا سال بعد و سال گداه و کل سکا و کور را گداه
 و پهل گداه تا سرحد سود و سیاه و بخیر و سیواجی درآمد و اقر خود و بنا لا گداه قرار داد پس
 عبداللہ خان مقتول که از پرتاب گداه راه گریز سپرده بود و لباس درویشی پیش والی
 بیجا پور رفته احوال تباهی معروض داشت حکم شد تا که عیوض خون پدر کند خواب و خور
 حرام شناسد سیدی لال باجمیت هشتاد هزار سوار بهرامی افضل خان پسر عبداللہ خان
 بقصد استیصال سیواجی تعیین گردید چنانچه به یلغار رسید و بالا را که سیواجی در آنجا استقامت
 داشت محاصره کردند سیواجی بوقت شب باجمیت هشت هزار سوار شخون نوعی زد که شیر
 بیست مجده ای آنها گشت آخر بغاصه هشت گداه از قلعه خود را مجتمع کرده خیمه زدند که بوجی
 کوچی از دلاوران سیواجی چون در آن شخون تردد و با کسے رستمانه نمود و دوات و دوات و دوات

سیوا جی اور ابہ تاب راؤ مخاطب ساخته صاحب نوبت گردانید بسیار کمیت فرمود
 افضل خان و غیره لشکر سیجا پور از مقابلہ سیوا جی طرح داده بیرون گدڑ چسپیدند و بر سر کوه
 کہ متصل آنست متصرف شدہ تیرے بستہ توپ گذاشتند کہ توپ اندرون قلعه رسید
 تنزل در آبادی آن انداخت سربیک جی ایلکیا قلعه را رانجا بود و خدا بان کمک
 سیوا جی ہشت ہزار سوار مادران را در گدڑ مضبوط کردہ خود بوقت شب با جمعیت چہل ہزار
 سوار پور چال حریف زد و خود نمودہ جانب دوسال گدڑ روانہ شد چون فیا بین نادان گدڑ
 دوسال گدڑ روانہ شد فاصلمہ و نیم کا دست و کا در اصطلاح اینا مسافت چہا
 کردہ جریبی رامیگویند بقدر دو نیم کا در زطلعات شب طے کرد و فوج سیجا پوری ہتہا
 و مشعلہا روشن کردہ در تقاب بود تنگنا سے از کوہستان کہ در اصطلاح اکن آزا گدڑ
 گویند پیش آمد و سپید صبح آشکار گردید سیوا جی با جی پر بہو را مع جمعیت ہشت ہزار سوار
 بسہ آن تنگنا سے قایم کردہ خود باطمینان تمام مسافت چہا کرد و سچہ قطع نمودہ داخل
 دسال گدڑ شد و از انجا توپ سرداد با جی پر بہو کہ تا یک و نیم پاس بمقابلہ افواج سیجا پوری
 پیائے استقلال افشردہ بود و داخل گشتن سیوا جی اندرون قلعه سر و گشت افضل خان
 و سیدی ہلال و شہزاد خان و غیرہ سرداران سیجا پور حقیقتش مراد کردہ نوبت جنگ بکوہ
 یراقی رسانیدند تا آنکہ درین نبرہ ہفت صد کس از طرفین ہشتہ مرگ حشیدند با جی پر بہو
 زخمہا برداشتہ در جنگ گاہ افتاد رفقا سے او را در کوہستان بردہ متوازی ساختند
 فوج سیجا پوری آن تنگنا سے را بدلاوری طے کردہ متصل دسال گدڑ رسید چون دران
 نواح آب بقدر لشکر نبود و یا اسے قیام در خود ندیدہ باز گردیدہ بنالآ آمد و محاصرہ بنالآ
 عبث دیدہ ناکام مراجعت جانب سیجا پور نمود و سیوا جی را چون از فوج مخالف و جمعی
 بہر سیدہ تیمار زخمیان خصوص با جی پر بہو پرداختہ در آبادی رعایا توجہ گماشت و را گہو
 مشتری را کہ بند و بست آنجا مقرر کرد و دخل سبانی عالم گیر بادشاہ بر خیرہ دستی سیوا جی اطلاع

یافته شایسته خان صوبه دار دکن را براس قبیله آن خود سرام فرمودند و او با جمیعت پشیمان
 سوار در ملک سیواجی درآمد نموده اکثر قلاع فقیر را مفتوح ساخته و پونه آمده میان راج
 باڑی که محل سکونت سیواجی بود فرو داد و سیواجی در راج گدّه قیام داشت از استماع این خبر
 برنجی پیمید و با جمیعت پشیمان و لا در قیس راج باڑی بفاصله چهار کر و ده وقت شب
 رسید و در رتاجا سکه گادان هزار را مشعل بسته و سیام راج را بجمیعت و دوازده هزار سوار
 پیشت گرمی آنها گذاشته خود در و بانها را بر دیوار راج باڑی چپانده باشند صد کس بر
 رقت شایسته خان که مست خواب بود رسیده شمشیر را ندک ازان ضرب انگشت هائے
 شایسته خان قلم کرد وید عورات محل دوشادوش برداشته و در محله محفوظان و تشنه
 سیواجی از انجا بد رجسته قاضی زاده را بگمان شایسته خان از هم گذرانده و مشعل بار
 که بر تاجا سکه گادان قبیله کرده بود روشن کرده جانب شکر شایسته خان سرداد -
 چون بگمان شخون نقشه در شکر افتاد و مردم متوجه روشنی شدند و دوازده هزار سوار
 که پنهان عقب گادان بودند بر شکر افتاده تار تار ساختند سیواجی مظفر منصور جانب بلبل
 رشت و جمیعت او هم موافق اشاره اش با هم فرار گشت شایسته خان ازین شکست فاضل
 که دوباره زندگی یافت استقامت متعذر دیده راه شا بهمان آباد گرفت سیواجی بر زنده
 ماندن شایسته خان قناعت گشته ببلغار جانب بندر سورت و دیده آن آباد و تاراج
 ساخت و فرادان اشعه از زور و وارید و دیگر اجناس غنیمت کرد درین اوقات والی بجا پور
 حضرت مفتاح الدین سیام راج را براس تسخیر ملک مامور ساخت اوقامها را کوری گانوں
 قیام در زبده موجودات جمیعت دید سیواجی را در بهمان ایام خیالے مرتسم خاطر گشت که جهان
 فانی است و مستلزمات دنیوی سریع الزوال اولے اینست که بر راه راستی سلوک باید کرد -
 خود را در زمره چو پشیمان که اسطی ترین اقوام بنود اند داخل باید کرد چون این اندیشه تصمیم
 یافت و با جماعت را و نامی ز نار دار را که بهر از قابلیت داشت خطاب پندت را و داده

سمنون گردانید و بیلاچی پتیه را بناسی یعنی عدالت گستره مقرر کرد و در بهمنان کوکون را بقدر ریخت
 معاش قرار داده هر یک را براسه عبادت خصلت خانه با داد و به بهمنان زیارتگاه مثل تبار
 و غیره انکته متبرکه که را بقدر احتیاج و گذران معاش تعیین نموده میل آسایش مقرر کرد و در
 پنجاه ماه مصارف چراغ و گل و غیره سامان پو جای یعنی پرستش قرار داد و در ناز و داران روزگار
 پیشینه را بقدر حد و حال کار و خدمت فرمود و در شتر و فارت به پیر بهمان سینه اتو اسم و سیت
 متعلق گردانید و سر به اسکی ذی شخصیت را از علم و آفتاب به و نوبت فراغت و استقامت متعلق
 و حالیکه باین بهین نمود سر گردگه ده نفر یک کس متعلق کرد و نایک نام نهاد و بر سر
 نایک یک جمعی که خبر گیران سی نفر باشد مقرر کرد و در همراه جمعی که نفر متعلق می تعیین شد
 و بر چند نفر جمعی که نویسی از قوم گایت گماشت و تعمیر شکت و ریخت عمارات گاهی و جنگ
 و هموار دیهات به برابره فرمود و سر گردگی آنها بهیروچی فرزند خود نامزد کرد و در سپه سالاری
 فتح با نگوچی خسر متعلق گردانید و یک را بر دیگر سسلط داشت که در وقت بغاوت سر گرد
 بهر گیه یا ششند درین اثنا محکم نگه نامی را چوت از منصب داران باد شاسته جمعیت ده هزار سوار
 قابودیده بر سر سیواچی تاخت آورد و سیواچی مطلع گشته پرتاب را و بخشی را به جمعیت بهشت هزار سوار
 بر سر دش گماشت چون اتفاق فریقین شد کشش و کوشش فرادان بکار رفت آخر محکم نگه
 بقتل رسید و اسبابش با اسبان پایگاه دست خورش پرتاب را و گشته داخل سکر سیواچی
 شد از استماع اخبار غلبه روزان فرزند سیواچی عالم گیر باد شاه فکر استیصالش مصمم نموده قو
 شایسته بر سر گردگی مرزا را بجبهه سنگه و دلیر خان افغان تعیین نمود آنها بلیغا رسید و در پرتو
 قیام گرفتند سیواچی از دریانت این خبر خواست که بصلح گراید و اینجه سرداران را که اکثر هم
 اند ملاقات کرده با خود متفق سازد چون امری از پرده غیب ظاهر شد فی بود این خیال در دل
 مرزا را بجبهه سنگه نیز گذشت پیغام فرستاد که اطاعت نعل سحانی موجب از دیار اقبال و
 سعادت است باید که بدل جمعی و الهیمان بواسطت ملازمت حضور را مستعد باشد که با دشما

بنده و بزم فخر و بزم ایم و نیلین پارس و بزم و آئین خود است سیوا جی بر این سخنان که خالی
 بود و رغب مصالحت گشت دلیر خان برین مشورت راضی نشد و خود پیش قدمی کرده پورندهر را
 گرد گرفت و حمله نمود و از اسباده و امانی پیر به که با جمعیت دوازده هزار سوار حارس قلعه بود و مقصد
 کس جبار را سحره گرفته از قلعه برآمد و با مورچال دلیر خان آویخت و بجای شمشیر اندک تا نیمه
 دلیر خان رسیده پا فصد تن مغلیه را از نیزه و شمشیر بر خاک غلطاند و دلیر خان از نیمه برآمده
 گفت آفرین هزار آفرین من از ملاحظه تهنوت تو محظوظ شدم اگر سلمان میشوی امان میدهم
 و اداجی جواب داد که ما را امان شما بچکار می آید اما آفرینده باید از خداوند نصبت قدیم برگشتن
 و برای زندگانی سهل دین نامعلوم گزیدن عین بے عقلی **و** گرضم پیشتر شود آندوی ترس
 آنکس که جان ستاند و جان میدد یک است با این بگفت و قدم پیشتر نهاد و خواست که شنبه
 بدلیر خان رساند و دلیر خان مسبقت نمود و تیرے بر دزد و گیران هم ریخت کارش تمام ساختند و آن
 معرکه سی صد جان دلاوری بهلولی یکدیگر قتل حاصل نموده و خوابیدند و دلیر خان تعاقب فراریان
 نموده بدر و از قلعه رسید و به خصوص آن پیغام فرستاد که پیراجان را بکشان میدهند و بے
 سر دارند که جنگ خوابید که در همه با از بالاسه فعیل بهانک بلند گفتند که با یک یک و
 بذات خود قلعه داریم سیوا جی اندیشه را در خاطر جا داده همان وقت ایندرا را و پیراجی پنهان
 و ناگه جی و کشاجی جوسی و بسواس را و که از معتقدان او بودند همراه گرفته و آنها را از مالائی
 مرور بید و حلقه های مرور بید و طره ها و بجا بهای زینت و کلاه های مرصع و جواهر
 بسیار آراسته و باشخاص دیگر نیز بخشیده و پوشانیده و بهاسپان پر سی بیکر ساز و سازان
 مرصع انداخته و زین های زرد و زرد و پاکر طلا و کنگره و پیشه کار بسته سوار کنانیده -
 و خود جاسه و دستار سفید پوشیده و بسواس بار و ملاقات چهارا به بی سنگه روانه شد
 چون نزدیک رسید و درش اندیشه گذشت که بے اطلاع میروم اگر کسی باستقبال
 میردانه خالی از غفلت نیست و خدا داند که ملاقات چگونه صورت بند و درین اثنا نیز راجه

باستقبال برآمده با عزاد تمام برده بسند برابر خود نشاند. اندراو که یکی از
 سرداران عمده بود وقت پاپوش سیواجی در بغل گرفته بر لب فرش استاد و تمام
 مجلس از مشکل پریشان همراهی تشک کان برخشان گردید. رفیقان میرزا راجه بر
 فدائیان سیواجی برخاسته در مکان خلوت بمشورت پرداختند و عهد و پیمان مضبوط
 خاطر خواهر بستند و بدلیز خان مطلع کرده بنائے مصلحت گذاشتند و دلیر خان از محاصر
 قلعه پور بند هر برخاست سیواجی بست و وقت قلعه بدلیز خان و غیره سرداران بادشاهی
 تفرغ نفس نمود و استعدای قلاع جزایر که در تصرف حبشیان نظام شده بود و که در جنگ
 همان زمان سیدی سندر و سیدی یاقوت را طلبیده تا کید کردند که همه قلاع
 سیواجی را بگذارند. آنها عذر فرمان بادشاهی آورده و منصرف شدند و جواب عرایض
 داشتند از پیشگاه خلافت این تجویز قبول نیفتاده سرفرازی فرادان حبشی با فرموده
 بجایگزین خطاب نواخته حکم تیاری و دو منزل چهار و سه غراب فرستادند و برای مرمت
 قلاع و ولک رویه تیغخواه بر محاصل بندر سورت سیواجی استدعا نمود که بعد از مرمت قلاع
 راجیور بجایگزین مرمت شود و همه بپذیرفتند آخر الامر سیواجی پس خود را با خود گرفته همراه
 راجه رام سنگه روانه حضور شد چون نزدیک دار الخلافت رسید بر زبان آورد که من کور
 شخواسم که و رام سنگه فهمانید که این منافی آئین سلطنت است پاس مراتب لازم سیواجی
 سکوت نمود پادشاه با شماع چنین کلمات بے باکانه و نظر احمقانه بمجرایا
 سر ادق اقبال کوتاه و تنگ بر دروازه بارگاه نصب کنانید. و اشارت رفت که برگاه
 برای درآمدن سیواجی سرفراز و کند نسقی صداسے مجرا بر آید و این بلند ساز و الحاصل چنان
 سیواجی بر در دیگانه رسید و دروازه های تنگ و کوتاه دید یک پا اول گذاشت
 بدون خم کردن سر اندرون رفت و در غرض اتمام مقابل شده بکسے آداب گفت
 سیواجی دست زود بر وزه قدم پیشتر گذاشت و سرمدی دست بسته شده نزد یک تخت

رفت رام سنگه اشاره کرد که بر پایه امر اسکے عظام بایست سیوا جی منقض شده برپا
 صدر اس کے بحضور حضرت نشست رام سنگه و دیوان اسکے سیوا جی را پشت داده و در
 پادشاه استناد و معروض داشتند که چون در بار ندیده است تاب بیت سلطانی
 نیاروده و کتبی بجای کرده و ہم قولنجی در شکم دارد که وقت بیوقت او را بیتاب می سازد
 با و شاه فرمود در خدمت شود بعد روانگی او سیدی نو لاد خان کو تو ال را اشاره
 که نظر بند دارد سیوا جی رنگ حضور و مال کار در یافتہ از ہما وقت در پسے تلبیر خود
 شد و معرفت رام سنگه منور و منداشت کہ پیرے تحایف از دیار خود آورده ام بخوابم
 بحضور گذرا ہم ارشاد شد معاف فرمودیم باز عرض کنانید کہ در باب رسانیدن
 بہ امر اچہ حکم امر شد معافیہ ندارد و بجانہ ہر کدام بغیر شد شاہجی پدر سیوا جی از استماع
 این خبر کہ سیوا جی مقید شد سخت متالم گشتہ دست از لذات دنیا برداشتہ بخواب خود
 گردید کہ سیوا جی عمو زاده شاہجی کہ خدمت راہ کھل کرن بود و بعد وفات راہ تار کن نیا
 شدہ انزو را گزیدہ بعبادت ایزدی میگذرانند احوال شاہجی شنیدہ خود را بخدمت
 شاہجی رساندہ بتسکین و تسلی او پرداخت و بر سوچی پدر خود را بخدمت کش گذاشتہ
 خود با خزانین فراوان بے معلوم راہ شاہجہان آباد گرفت تا راہ متناص سیوا جی شدہ
 کند شاہجی بر سوچی را بجمیعت سی ہزار سوار تہ تنظیم کرنا تک گذاشتہ خود بہ کن کشنا
 بہ ستن پرستی مشغول گشت و ریخا سیوا جی از ارسال پستارہ ہائے شیرینی و میوہ منصب
 و نو کران پادشاہ را غافل ساختہ راہ آمد شد تحایف و پتارہ ہا مفتوح داشتہ
 و خود را بہ تمارض زدہ تمام تمام روز بستر افتادہ ماندن آغاز نہاد چون یک دورتر
 برین دتیرہ گذشت لنگا ہبانان را گفت کہ من طاقت شور و غوغائی شما ندارم دورتر
 بیرون از اینجا قیام نمایند تا دم راست کنم و آب و طعام بملق من برود پاسبا نان
 برین سخنان چہرہ و نرم فیہ خوردہ تغافل گزیدند از انجا کہ از آمد و رفت سبب و پتارہ

به بهانه تخفیف دیدن از اندرون بیرون و از بیرون اندرون صورت مرور و عبور قرار گرفت
 و پاسبانان را نظر بکلم حضور جاسی تعرض کمتر مانده معتمدان را که از سابق ایما و اشاره بود
 روز سه رخصت داده و پیراجی نامی را که بر و اعتماد کلی داشت از مکانی مطلع ساخت که غلط
 باشد چون از همه سوار جمعی حاصل گردید وقت شام که در بازار با کثرت آمدند مردم
 و از دایم عمامه می باشد خود و سوار و در پیار باشند بر آمد و بیرون شهر از پیار با دست
 با پیراجی ملاقی گشته راه غیر متعارف کوچه حقیق برین گرفت و بوقت بر آمدن از مجلس بهروجی
 نامی را که آمده و شداد و در آن حالت بود بکلم خود بر پلنگ خوابانیده یکسرا بنجد متکاوی
 گذاشت بهروجی قیصر بسفیده صبح معتمدان بجا دست معتمد بحلیه قضای حاجت بر آمد
 پاسبانان رسیدند که سیواچی در چه حال انداد جواب داد که در خواب اند تمام شب در دسر
 بسیار مانده غل و غوغا کمتر کنند که لحظه چشم ایشان گرم کرد و این گفت و براه خود پیش
 گرفت چون آفتاب بلند گردید و از اندرون صدای برخواست چوکیداران از سر کار
 آگاه گشته معروض داشتند احکام شدید نشر تفاوت یافت که راهبران و گذر بانان طرق
 و شوارع خبردار بوده نگذارند که بر و دالی اصل هر چند سعی کردند اما فائده مترتب نشد
 از تقصیر مسته باز بدام نیامد سیواچی لیس منازل شبانه اختیار کرده در روزانه در غار
 و بادیه بسر برده و لباس جوگی و اتیان بهتر رسید و به بنامک پیراجی که رفیق حالت جبر
 و بلا سفید بود کشتنابی و کاسی جی برادران او که در اینجا بودند و در خورده سنباجی پسر خود
 که بنا بر بنفد بن طاعت پیاده روی نداشت پسر و آنها نمود که با خود محفوفا داشته مانند
 برهن پسران تربیت نمایند و خود سیواچی در پنا رس آمده از راه کونڈ وانه بهاک نگر را
 که الحان بحیدر آباد شهرت دارد دیده در ممالک خود داخل گردید و چون براس فرستادن
 سنباجی پسرش کشتنابی و کاسی جی عنوان با گفت و بعد چند می آنها بهمان دستور
 محفوفا رسانیدند اگر چه در راه مخاطرات چند در چند رهنمود اما حائظ معیت می سلامت گذشت

چنانچه جائے گذر بانان آثار تنول بر پیشانی سنجابی دیده متعریض و متعریض شدند اما
 بهر حالش که همه برین بودند رفع مظنه از هم طعانی کرده و بنبر آنها را خشنود گردانیدند
 مخصوصا پدرش الحاق دادند سیواچی بر رسول پدرش و اینها نمودند و چند روز نشاء و یانه سرور
 نواخت و آن سر برادر را بنحطایت لایقه و انعام یک لک هون سر فر از ساخت
 و فرود بنگا داشت سوار پیاده و متوجه شده در قلیل ایام بربست و بهشت قلاع که میرزا
 راجه گذاشته بود متعریض گشت و بهرست و استقامت آن پرداخت چون این خبر بمساحت
 عالمگیر پادشاه رسید نعل در آتش شد سهرین اشنا منیان خبر رسانیدند که کبیاچی عموی
 سیواچی و مهربان است او را مع عیال و اقارب سر اولان شدید فرستاده طلب حضور
 نمودند و جواب و سوال شد و درشت کرد و همه را در غنچه کشیده گشتند سیواچی در کوکن و دو
 نو یکے با هم من بخن و دیگر بنام سری در دهن بنام نموده از سامان رزم مرتب
 ساخت و در بان ایام خیال تخت نشینی بطور را جهائے مهند نموده از بنا رس کیک
 منجم را طلب داشته در ساعت مختار در راس مهند گدّه تخت نشست و آن مکان را
 براش گدّه موسوم ساخت و بهر دم و دیگر پروا نگی داد و که عمارت پخت اعدا گشت و براس
 خود بهشت منزل که بر یکے نام علیحدّه دارد تعمیر فرمود و سیل پورے نام در ویش بند
 که آنرا سنیا سی گویند و در بنارس پوست نشین ریاضت بود طلب داشت و مرید
 و براسے سکونت سنیا سی مذکور و کلسه دل حسب در سنگم ایشور تر تیب داده و در سنگ
 معین کرد و برین اشنا سنجابی پسرش اندر پیچیده باد لیر خان که از امر اسے عمده
 بادشاه است بنیال اینکه خود جوهر رشادت بطهور رس اند پیوست و لیر خان مجرد
 ملاقات و استغیثه نموده بحضور بادشاه عرضی نمود و بادشاه با حضرات آن تاکیدات
 نوشت و برین اشنا او بر حرکت لغو خود نادام گشته قابو دیده بدرجست و خود را پیش
 رسانده بدستور مورد عنایات گشت سیواچی را که ازین ماجرا کلفتی رسیده بود و بد

بافت شد از اجتماع اخصیاق اعتبار سلطانی بر دلیر خان نازل گردید دلیر خان
 تاب تهر نیاورده خود را سموم ساخته جان داد پادشاه بنزاده شاه عالم بر اسکی
 نظم دکن دستور یافت و میرزا راجه سنگه و راجه بهاسنگه و غیره سرداران
 راجپوت همراه تعیین شدند و سیواچی مطلع گشته پیراجی را آورنگناشته دیوان ر
 ایساچی بخشی و پرتاب را و کوجر که هر یک صاحب نوبت بودند خدمت پادشاه بنزاده
 فسرستانه و معرفت میرزا راجه که از سابق معرفت داشت بنای مصالحت گذاشته
 بست و هفت قلعه بلازمان پادشاه بنزاده تسلیم نمود و تا سه نیم سال بر عهد خود متقی
 ماند بعد از آن برسم خود پرتاب کوجر و پیراجی که حضور شاه بنزاده صیغه و کالت سرانجام
 می دادند معامله برعکس دیده بتقریب زیارت برآمدند کسان سیواچی بتطلعات
 در عرصه قلیل دست یافتند بلکه تمام ملک بگلانه بتسخیر آوردند سیواچی راجه روزی را
 بران قابض ساخته تعقد نمود که همه افواج متعینه خاندیس و بژا بفاصل پنج کره
 سورت فراهم شوند و خود بر دژ موعود یلغار کرده در آنجا رسیده بده سورت
 تاراج نمود و اموال بسیار ضبط آورد و به عالم گیر پادشاه عریضه بکمال شوخی و
 جسارت نوشت که ملک دکن از سابق موردت فرزندان نظام شاه است و پادشاه
 بنده بند و ان سیرسد آنحضرت عبث بملک غیر نظر و دخته تیغ اوقات مینماید
 تسخیر این ممالک آسان تصور نخواهند کرد گویند عالم گیر پادشاه بمقتضای وقت
 ملاحظه عرض نموده در تدارک تفاضل فرمود و بچند عرائض مرقومه سیواچی در سفاین مر
 یافته میشود از آن جمله نقل عرضی که در باب معانی جزیه بند و ان نوشته و شهرت تمام
 دارد و اینجا بقلم می آید تا معلوم ناظران شود که چها کلمات تا ما میم بحباب نخل سبحانی
 بر زبان خاصه می آورد

عرضی سیواجی بجا ملکیر بادشا

شکر عنایات الهی و توجہات بادشاهی که انهم من الشمس والقمر است بجا آورده بهر
 شاهنشاهی برساند که اگر چه این خیرخواه محب طالع خود از حضور والا در کنار آمده اما
 در لوازم سپاسداری و خدمتگاری همه وقت چنانچه باید و شاید حاضر است و حسن
 خدمات و نیکوتر و دوات خیرخواه بر سلطان و خاندان و امیران و میرزایان و راجه بای
 و برایان و رانائے مملکت هندوستان و ولایت ایران و توران و روم و شام و گرجستان
 هفت کشور و مسافران بحر و بر ظاهر و باهر شاید بر خاطر دریا مقاطر نیز پیدا تو افکنده باشد
 لهذا حسن خدمات خود و توجہات والا نظر داشته سخنان چند که بر دولت خواهی
 و غیر اندیشی خاص و عام متضمن است معروض میدارد که درین ایام بظهور پیوسته که بتقریب
 مهم خیرخواه زربار بادشاهی و خزانہ بادشاهی تکی گشته بنابران فرموده اند که از فرقه
 هند و بلقی بصفیہ خدیجه تحصیل نموده سامان سلطنت سرانجام دهند حضرت سلامت بانی
 کشورستانی حضرت عرش اشیائی اکبر بارشاه تا مدت پنجاه و دو سال به استقلال تمام
 داد و فرمانروائے دادند و بادین و آئین گردید و با گروہ مختلف از عیسوی و موسوی و داور و کاکا
 و چشتی و فلکیه و ملکیه و عصریه و دهریه و زمین و سیوره و طریقه ایقه صلح کل اختیار نمود
 رعایت و حمایت هر یک پیش نهاد خاطر دریا مقاطر ساخته بطلب جنگ و صلح و معوضه
 و موصوف گردیدند و بسایم این نیت علیا بهر جانب که نگاه میفرمودند فتح و اقتبان
 استقبال می نمود و اکثر مالک دران زمان بحیطه تغیر درآمد و حضرت جنت مکانی نورانی
 جهانگیر بادشاه بست و دو سال بتخت دولت و اقتبال ملکیه زده دل بایار و دست در کار
 کامرانی فرمودند و حضرت علین مکانی صاحب قران ثانی تاسی و دو سال سایه فیض پادشاهی
 تاج مبارک بر تارک جهانیان گسترده عمر قرن ثانی و حیات جاودانی که عبارت ازیشی

و نیکنامی است حاصل روزگار فرخنده آثار کردند و اندازه شان و شوکت و عظمت
 این بادشاهان عظیم الشان در بنجاقیاس توان کرد که بادشاه عالم گیر در پیروی و
 نگاهداشت دستور آنها در مانده و متحیر است که آنها نیز در اخذ جزیه قادر بودند آثار
 این و متعال را شامل حال جمیع مذاسب و مشارب دانسته غبار تعجب را اگر در خاطر راه
 نمیدادند و خلق الله را امانت خالق خیال نموده رعایت و احسان بامری داشتند
 که بر صحیفه روزگار باقیست و دعائے و ثنائے آن پاک گوهران تا ابد الدهر بدل و پایا
 صغیر و کبیر جان گیر است ازان جاست که از برکت نتایج نیت مدارج دولت و معارج
 عظمت آنها روز بروز در افزونی و افزایش بوده و خلق الله در ان عهد با امن و
 امان فارغ البال و آسوده حال در کسب و کار خود اشتغال میداشت و در حضرت
 اکثر ملک قلعجات از تصرف رفته و باقی عنقریب میرود که در خراب نمودن و ویران
 بر چهار کسب تقصیر نمیشود در مایا پامال و حاصلات هر محال در پایه احتمال بجائے
 صد نیز از یک نیزار دشوار دارد و هرگاه که فَلَاکت و افلاس در دولت خانه بادشاه
 و بادشاهزاده خانه کرده باشد احوال امیران منصبداران معلوم و متعنه است که
 سپاهی در شورش و سوداگر در نالش و مسلمانان گریان و بنودان بریان و اکثر
 مردمان بنان شب محتاج اند و در بطیانچه سیخ مینایند قوت سلطانی چگونگی اقتضا
 که تکلیفات جزیه ضمیمه این حالت پر ملالت گردد و واز مشق تا مغرب شهرت میرود
 و بر کتاب روزگار ثبت میشود که بادشاه سبند و ستان بر یکپول گدایان رشک آورده
 از بر سبندان و سیدزاده با بر جوگیان و بر اگیان و محتاجان و مسکینان و در ماندهگان
 و افتادگان جزیه میگیرد و بر کیسه گدائے جواغردی میکند و نام ناموس تیموری را
 فردمی اندازد حضرت سلامت در اصل کتاب ایمانی و کلام ربانی اگر اعتبار نمایند
 رب العالمین فرموده اند **يَا أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ وَ كَفَرُوا** که نقطه مقابل اند و رنگ

از مطلع سکین نوازی و نیش پروری تابان و درخشان بادانتهی عبارت عرضی
 در جهان ایام سید ایاچی ساکن روزگرا از قوم بالیکران که از ضلع کرناٹک اتقامت
 داشت چیتے بهمر ساندھ مصدر فساد گردید سید ایاچی عزیمت تنبیه آن پیش نهاد خاطر داشت
 بتجمل تمام و آراستگی فوج قبایل هم با خود گرفت متوجه آن سمت شد و بعد از چند روز
 که در راه خود در احاطه یافت روانه بمسکن شو و چنانچه در ایام موجود سپه آورد نامش
 راجه رام گزاشته سید ایاچی متصل سمندر درگ رسیده مادران را طلبیده تیاری
 جهازات نموده بر جهاز سواری گشت و در بر نور پطیه رسیده با برادر سید پاناک آوینتر
 کرده ادراکشت و با نژادین بسیار نظف و منصور مراجعت کرده برائے کڈه رسید سید
 نایک سراسیمه و لا علاج بمصالحات گرایده سه لک هون سالانه برسم بانج بر دونه خود
 قبول نمود سید ایاچی او را بجای تحصیل آن امور فرمود و در بین ایام والی بیجا پور از تسلط
 روز افزون سید ایاچی و تطمیع قرار واقعی بر سوچی برادر زاده اش در ملک کرناٹک متوهم
 گشته ایاچی نامی کپور ژبه ساکن پهل رابین داشت که بهر حیل و عذر بر شاہی دست
 یافتہ اور استید سازد باچی مذکور حسب الاشاره بادشاه شاہی را که بر کرناٹک نشنا
 ترک یاست نموده مشغول عبادت بود بهانه ضیافت طلبیده دستگیر ساخت والی
 بیجا پور بران مطلع شده حکم نمود تا شاہی را زنده و زیر زمین کنند و دوله خان نائب
 صوبه بیجا پور که با شاہی یکجیتہ داشت بجز شنیدن این حکم استغفاے نوکری
 در حضور بادشاه فرستاده و در روز روشن مشعلها افروخته بر دیوڑھی حاضر آمد
 و رخصت کعبه پیشه خواست والی بیجا پور بوسواس بلوائے دکنیان در ظاہر پاسبان خاطر
 رن دوله خان داشته حکم موقوفی قتل شاہی نمود و فرمود که رن دوله خان پیش خود
 طلبیده عفو تقصیر التماس کند رن دوله خان همان زمان قاصد سریع السیر مع حکم کما
 بنام کپور ژبه با جت یک من طلا بر قتل شاہی فرستاد قاصد در آنجا وقتے رسید

که شاهجی را تا مگو دفن کرده بودند چون از حیاتش باقی بود از آن مهلکه برآورده و بیجا پور
 آورده و در آن دولت خان حسب احکام با استقبال شتافته ملازمت شاهجی رسانیده و بتیقا
 خلعت و خیل و شمشیر و غیره سر فرادگر دانید و پانزده روز نزد خود داشته و بخصیافت
 پائے غیر مکرر پرداخته خدمت کرنا ملک و پائید شاهجی از اینجا اجازت حاصل کرده در
 گوهر بالا کرانت آمده سیواچی را بسزائے کهور پوره بدل گد نوشت چنانچه او بیچاره بر سر
 کهور پوره رسیده هنگامه کارزار گرم نمود آخر بعد کشتش و کوشش بسیار کشته شدن سیر
 کس طرفین کهور پوره دستگیر گشته مقتول گردید و اهل و عیالش اسیر سیواچی شدند مگر
 ایکاجی پسرش که در آن مجمع نبود بدست نیا مد سیواچی زنان جامه دارا کرده همه را
 بمقتل رسانید چون این ماجرا بشاهجی معلوم شد مسرور گشته بر سوچی را همراه گرفته
 باراده ملاقات سیواچی که در پور اقامت داشت از راه پر ناله و رگزار شد سیواچی استقبال
 نموده سعادت ملازمت پدر دریافت و بعد داخل شدن در مشکوئے خاص مادر سیواچی
 که از مدت متروک و طلاق بود بملاقات شاهجی رسید الحاصل شاهجی دو ماه جهان پسر
 مانده معاودت مکرر نالک کرد و چون رن دولت خان در آن اوان بهمی سونده بد فور
 توجه داشت شاهجی نظر با حسان جان بخشی در ادا و کوشید و مکرر ملاقات پائے
 یکدیگر نشا لها اند و خند روزی شاهجی عبادت مستر و اسپ سواره بشکار رفت و بے
 بر فر گشته اسپ تاخت که ناگاه پائے اسپ در کوسه فرو شد شاهجی بر زمین آمد
 پائے اسپ بشکس افتاد و کایش تمام گشت رن دولت خان بر سر رفتش رسیده سبک
 بمنزل رساند و بر آن زمین باغی ترتیب داده آن موضع را بمبارف دفن استخوانش مقرر
 نمود و الی بیجا پور پائے ضبطی اموال شاهجی هر چند خواست اما بر سوچی بجای خود مستقل
 بوده سالم مع احوال و انتقال نزد سیواچی رسید سیواچی او را قوت بازو سئے خود داده
 آفرین یا گفته سر کردگی شکر خود دانسته داد و بختاب سینتاپتی و اخت تا آنکه بر سوچی

اهلستان بجز سائده دست به نصیب نواح بجا پور کشاد و پیشه شهر نارت کرده سید و خاندان
 والی بجا پور تدارک دشوار دیده سه اک بدون سالیانه قرار داده ملک را از دست سپرد
 محفوفا داشت سید اجمی سیام جی را تحویل آن امر کرده خود جانب سپرد آبا و اجداد
 شهر را محاصره کرد تا نا شاه عهد براسه دشوار دیده بعد از پیر ما و نا و یوان نه ملک بدون
 سالیانه قرار داده و همچی اند وخت سید اجمی را ر و زب و ز استعلا تازده نصیب شد و متو
 متواتر دست و او زب را سه خطیر تحصیل نمود و با دیانت راسه مقصدی بجا پور تدارک
 ساخت کرده و او را هشت هزار بدون سالیانه مقرر کرده خود از پرگنت بجا پور سیام
 بسیار بوصول آورد و خود را پور را تاراج نموده فراوان غنیمت اند وخت و از انجا
 کوچ کرده بر ملک بزار پورش نموده متو لان کار خج را در دست آورده زب بسیار خرا
 جنگ آورد و پسلای بپتبه را و ملک بدون داده خست کرد که در کوکن رفته خیرات نما
 و خود را به تیار کنانیده و بر پیشین پور رفته متصرف گشت و لکها ساخت مرا که از نو کرا
 نظام شاه بود سی صد بدون در راه کرده رفیق خود ساخت یوسف خان حبشی سدر راه
 آمدن او که دید امارت کش مفید نیفتاد سید اجمی سیام راج و با جی کهولارا در راه چپور
 پیش یوسف خان پیرزا و خان فرستاده پیغام کرد که همه جزایر بقبوضه را و اگزارند
 و عیوض آن دو جا گیر خاطر خواه بگیرند آنها قبول نکرد و هر دو کس را محبوس ساختند
 مشارالها بقتل رسو کنند از بلار آمدند و بحضور سید اجمی آمده ظاهر کردند که درخواست
 جزایر با مناسب نیست زیرا که ما قسم عدم درخواست خورده آمده ایم سید اجمی گوش
 بر سخن آنها نداشت لهذا سیام راج استغاثه نو کری کرده گوشه گرفت سید اجمی شنید
 پیش یوسف خان فرستاده پیغام مذکوره کرد چون جواب با صواب نیافت دریا نهاد
 و دولت خان و مانا جی بهانگرا و ارامان را با جمیع معقول تعین نمود و آنها از تری
 و خشکی پورش که محاصره نمودند لیکن افتتاح قلعه صورت نیست بنا بران نیاید پتبه سور چال

قایم داشته خود پایش سیواچی رساند حارس قلعه فرصت یافته نزد والی بمجاپور سالت
 طالب ملک گردید و از اسباب درستی کرده معاودت نمود و افواج سیواچی بر چند حایل گرد
 داشتند اما او محفوظ بقلعه داخل گردید سیواچی در گرفتن قلعه چند فراوان بکار برد
 و اسباب قلعه گیری آماده ساخته کار بر محصوران تنگ گرفت و ملک گرد و افواج را
 متفرقه آورد و بتعمیر و ترمیم قلعات اطرافش که قبضه آورده بود امر نمود و جهت بسیار
 داشتن ذخیره در هر قلعه تقید بلیغ کرد و مور و پنبه و نیل و پنبه که از مضافات او بودند
 گذارش نمودند که در احداث و تعمیر قلعات خزائن بسیار بخرج آمده و بر قلعه ها
 بسیار متفرقه شدیم حالاً صرف زیر باین چیز باعث است سیواچی اذین سخن رو
 در بهم کشید و گفت که درستی قلعات موجب آبادی ملک و اطمینان رعایا و براس مخالف
 است خدا خواسته اگر عالم گیر با شاه در استیصال ماکر نبندد و مدتها باید که از تسخیر
 یک قلعه بآی پس مدته العمر او در همین تردد و سرسنگ زدن آخر خواهد شد و ملک
 دور دست از قبضه او خواهد رفت اولی اینست که در همه قلعات عمده ذخیره و از توپ
 و سامان جبر و ضبط آنقدر مهیا باشد که در اوده سال و فاکند الحاصل از آن
 روز در استحکام بر مکان قرار و اوقتی کوشیدند درین اثنا خبر رسید که سیدی سند در
 بر افواج سیواچی که قلعه را محاصره داشتند غالب آمد لهذا سیواچی انصرام آن مهم
 منحصر بذات خود دانسته در صد و غنیمت آن سمعت گشت چون موسم برسات بود
 فی الحمله توقف نمود و برای قطع جباری از کلیانی تا بهمیری و پاک نمودن راه هاست
 تبر دار و خارا اشکاف بهمراهی مور و پنبه گذاشت چنانچه او روانه گشته ترددات خوب
 نموده قلعه جو را متصرف گشت و بکرم شاه زمیندار اسباب را بکرم کرد و بنا بر آن راه
 و میران نالیکو اڑی شیوه سفیدی گزیده قطاع الطریق پیش گرفته مور و پنبه به
 پنبه آنها پر داخته موین گنده را که دار المهر مفسدان بود و جبر مفتوح کرده تاراج نمود

و بکریم شاه محوس را قتل رساند و بار او و میران نایک و اژدی تاب مقابلت
 آوارگی گردیدند مگر راجه رام نگر که قدم استقامت افشوده دستگیر شد همه ملکش
 بقصد سور و پشته در آمد سیواچی درین ایام جانب سالیری را لیری که از قلع محکم
 بودند نوج کشی کرده محاصره نمود و بهلول خان نویدار لغاتجا با جمعیت خود را
 شخصاً دست داده آفرزاه گریز گرفت و لشکرش لغات آید سیواچی از انجا مطلق
 و منصور بر تپل گده یورش نمود و مفتوح ساخت و مراست آن به آناچی پشته و انجا
 سپرده جانب گرنالک رخت کشید و بر سر مکاشه که گذر کرد پیش کشش سنگین بدست
 آمد چون برگزگهاٹ راجپور گذشت شهره خداپرستی بابایا قوت درویش شنید
 بلاقات پرداخت درویش مذکور که حالت جذب داشت یک موئے سفید از بر
 خوشکسته تیر کا سیواچی و اد سیواچی آن موئے سفید را تقاد دل فتوحات دانست
 تفویض گویند بشناخته نمود که در طلا گرفته بطور تعویذ ساز و اتفاقاً موئے مذکور از
 دستش بر زمین افتاد و گم شد این معنی موجب بد آمد مزاج سیواچی گردید گویند بشناخته
 نور و غتاب نموده از خدمت فوطه داری معزول ساخت و از انجا برائے ملاقات
 راند این نامی فقیر مندوسے مرتاض بهیت امداد تغیر راجپور رفت فقیر آگاه دل بر زبان
 راند که فتح قلعه بترو و بسیار خواهد بود بعد از زیارت فقیرے دیگر که برانند نام داشت
 رفته معروض داشت که اگر بهین بهیت والا فتح قلعه راجپور می شود سر یکنه یک موضع
 جهت مصارف جناب مبارک خواهیم گذراند درویش مذکور بر زبان آورد که این همه
 دیهات از نواح حیدرآباد و بڑاڑ و خاندیس و کلا و مالو او گجرات باید داد سیواچی
 این ارشاد را از تقاد دل عظیمه دانست مسرور گردید و یقین دانست که اینهمه مالک بر
 زبان فقیر صاحب کمال گذشت منصرف خواهند شد چنانچه در قلیل ایام ارشاد درویش
 بطور پیوست پیلاچی پشته را برائے درستی بنائے مودت پیش ابو احسن تانا شاه

والی حیدر آبا و فرستاد و خود هم عقب آن روان شده خوابان ملاقات گشت.
 و همه جمعیت خود را بر سر دن شهر در سواد گشته محل گذار گشته جریده بملقات پیروا گشت.
 و تا سه روز در دولت خانه شاهی بهمان ماند و قسم در عیش و عشرت مستغرق شد.
 که مردم دورباش او از عدم برآمد متوجهم گردیده اطراف دولتخانه بقصد دیدن از فرجام
 شدند سیواچی این معنی را خیال کرده خود را در حجره که نمایان ساخت و موجب تنگین
 متوجهان گردید تا ناگاه از ملاحظه حالت لشکرش که همه فدا شده آقا و دلاور و شیر
 شکار بودند بنایت محفوظ شده فرمود که آیا ازین دلاوران کسی هست که با فیل
 مقابله نماید سیواچی ایساچی نامی روئین تن را اشاره کرده ایساچی مجبور ایما از آقا
 فرود آمده و بر دوش فیل مست که در جلو خانه حاضر بود قدم افشرد و بر چند فیل علمای
 خشم گین کرد اما از جا زلفت آخر الامر بخت از تنج بر خط مشی زد که در پیاره گردید و
 فیل گرفت سیواچی مرصا بانگ بلند گفته کمره مرصع که در دست پوشیده بود بطریق
 انعام از حجره که بر تافت و سلطان نیزه را با انعام لایقه نواخت الحاصل سیواچی بعد از
 تواضع جواهر فیل و غیره از تاناشاه مرخص گردید چون درین محبت با جواهر ریاضت با آقا
 نشی که ممتاز اقران بودند تاناشاه را معائنہ شد و خواست او از سیواچی که وفاتش ناگوار
 دیده پذیرفت سیواچی سگک چون مردم پا دشتا بخشیده ده هزار سوار و ده هزار
 پیاده بمعینانی همراه گرفته جانب کرنا ملک کوچید و چون زیارت گاه بلکارجن که از
 معابد معتبره هندو است فایز گشت خواست وقت پرستش سه خود قطع کرده شایسته
 رفیقانش مبالغه مانع شده ازان اراده باز داشتند الغرض از اینجا جانب چینی نشنا
 و آن ملک را که در آن وقت شصت و یک چون محاصل داشت سخن نموده و از اینجا قلعه را
 احداث کرد و بعد ازان مراجعت نموده افواج حیدر آبا در ارضت داده بکرنا ملک رسید
 و از اینجا بجای برادر خود خواهان زرین و خزاین پدید شد و متوجهم گردیده غرار گردید سیوا

از اینجا پنجاه در آمده آن الملك كه چهل ملكه بهون محاسن بود متصرف گشت و كهوناته
 ديوان ايكاجي را بدان ملك قايم كرد و فرمود كه ايكاجي را و جمعي نمود و به ملك
 قديم و جديد سلسله داشته خود به نيابت پردازد از اینجا بر ملا داری تاخت آورده
 غنیمت بسیار جمع کرد و در بیگان گنج شایگان داده به نیاز ساخت چون ركهونا
 از ايكاجي بر جاده درستی نذیر تهدید نوشته ايكاجي را مستقل ساخت و ركهونا را
 بدستور قديم بر دیوانی او مامور داشت چون از همه سواران غش دست داد خیال به
 شدن در سرش گرفت كه يك بخت را كه از پندتان مشهور بنام مس بود و طلب داشته
 طریق عبادت بر همان آموخت بر همان دیگر بر این اراده داشت شده بخت مذکور را
 محقق مانع آمدند سیواجي خبر یافته ناخوش گردید و يك قلم بر اسم را از کار و خدمت موقت
 داشته گفت كه این گروه بد طینت گدا پیشه نظر به بزرگ نهادی واجب است خدمت البته
 اما ازین با توقع خیر گالی و آقا پرستی هیچ نیست و بجای آنها قوم بر بهون یعنی کانیان
 مامور نمود هر چند مقرران در سفارش بر بهون و بجالی تعلقات کوشیدند پذیرا نظر نمود
 بنهاجي پسرش نیز باطلاع این معنی نیلای پندته دیوان خود را كه از قوم بر اسم بود و تیسرا
 بجایش يك كس كایت را مامور کرده بر بهون پال گده تاخت و از اجیر او قهر مفتوح نمود
 پانصد اسیر را دست و پا شكسته گشت سیواجي خبر شدارت فرزند و ریافته مشتاقان
 شده و در لاشه گده آمده از دیدار فرزند از جند ذخیره فرسندی اندوخت و وقت
 ملاقات يك پرتله مرصع با شمشیر و بر خنجر شیده از اینجا كومیید و بر جان پور كه بست گردید
 او را نگاهداری جانب شرق واقع شده و دیده دست تاراج گشت و چون تكیه شاه جهان
 كه از كالان زمانه بود آب و بخش آبادی است مردم آبادی آن مكان را مانس چنان
 دانسته در آن خزیند سیواجي قنایت را كار فرموده و پاس او بنموده همه را غارت
 كرد و ملكه اشجاره تكیه هم بریده نسبت بشاه مذکور به ادبی بار و داشت و این گشت

آغاز ادبار او شد نخست خان منصبدار بادشاهی را که با جمعیت جزوی متعینه جانان
 بود همان شب بشاره غیب شد که بر کیت فرج خود نظر نگرده با سیواچی مقابلی شود که
 بلا شکی فتح از دست چنانچه مباح این رویا نیست خان خود را بے باکانه پشت سر سیواچی
 زد و پا و صفت قتل جمعیت غالب آمد مردم بسیار از سیواچی باسد و بی سر و دایره
 بقتل رسیدند هرگز بر شکرش آغاز و سیواچی را با از جارت و یار است قیام در خود
 نیافته تا راس گدازه باز پس ندیده بالاجی ادبی که بر او رنگ آید تاخته بود و نیز از آنجا
 که نمیت سیواچی محقق شد سیواچی در راس گدازه رسیده شادی که خدائی را جارا م
 پس با دفتر تاج کو بر مقرر کرده جشن عظیم نمود در همان ایام مور و پرنه از ضلع کوکلی
 پس بگرم شاه زمیندار که با اتفاق دبار کوکلی شیوه تعلق الطریق اختیار کرده
 بود اسیر نموده پیش سیواچی فرستاد سیواچی اشاره قتل کرد و دبار کوکلی گفت
 مرا ناید گشت که در خون من فتنه عظیم است و تداک آن دشوار خواهد بود سیواچی
 اظهار ابرو بفرقه دانسته علی الرغم سرش بریده بر دروازه شهر آمد و بخت همان شب
 خانه سیواچی را آتش گرفت و کجاست شغل شد که اطفا سے آن از مقدور بدر رفت
 سیواچی از مشاهده این حالت بدرگاه و اسب العطیات رجوع آورده نیت خیرات
 بچیز ارکندی غله بکین و غراب نمود تا آنکه برکت این حسن نیت شعله فرو نشست
 و ایذا سے بحال امدی راه نیافت سیواچی مباح آن اداس نیت اهل آورد
 و بعد از آن بکنار گنگ آمده خود را در میان بازرسید و بنزار ماده کا و خیرات کرد
 لفظا کھنڈی کہ بالامر کورش عبارت است از دست من غله الحاصل درجین اشنایکے
 از غازان دین من سور بائی زود سیواچی که مادر راجه رام است صافست که سیواچی
 سنبھاجی پس خود را که از زوجه دیگر است میخواهد ولی عہد سازد چنانچه اورا باین
 اراده ادبنا لاطہیدہ است و اغلب کہ غیبہ در رسد مختار ریاست شود و نگاہ

ازین کلمات سر اسیده شده زیر و طعام سیواجی انداخت تا آنکه اوقالب
خاک کی گداشت کار پر و از ان باجم تعقیق شده آتش دادند و راجا رام را بسره کردگی
برداشتند و زنگنه و قیسه سنهاجی افتادند و خطوطان و سازش مشعر به دستگیر ساخت
بارکان او فرستادند و خود بجانب نیلا حرکت کردند تا آنکه سنهاجی یرین داعیه گاه
یافتند در محافظت خود کوشید و بقیل ایام در تالیف بستکین ارکان دولت
مخفی پرداخته راجا رام برادر خود را تنقید کرد و بنا بران مادرش بضرر خیر خود را گناه
ساخت و نولالائی در آتش غم سوخت و فوات سیواجی بست چهارم ربیع الآخر سال که
و نو در یک سحری وفات نوشته اند.

کیفیت آغاز ریاست سنهاجی بعد وفات سیواجی پدرش

چون سنهاجی از طرف برادر و ملاک مادرش و جمعی حاصل کرد و برسد حکومت
مشکل گشته تو به بر و فیه مخالفان گماشته باز اریاست گرم ساخت بانوجی بهنا
و او حاجی گنگ را که مصدر فاد بود و بقتل رساند و وابستگان سواجی نایک را از مالک
خود بدر نمود و شفاعت همتی را و چهارک و کوسه کی و نو کوجی بهو لکر و هدی نیلا لکر
جان بخشی سور و پشته آن حاجی پشته کرده خانه های آنها را بضبط آورد و متناهی بابا را که
از کمالان فن خود بود و حق تربیت برگردن سنهاجی داشت از بنارس طلب داشته
و بخطاب گیتی گلشن مطالب نمود و مختار امور حکومت ساخت و در دیوان عدالت
باتفاق او نشسته قانون چه انتظام ملکی قرار داد تا همیشه اجرائی عمل بدان دستور
باشد گنگا جی پر بهو و بالاجی مومجم دار و بهیر و جی پشته و غیره سر داران صداقت کیست
مشیر تدبیر شبانه روزی خود مقرر کرد و بر بسند ریاست بر ضامن دی خلاق و دلدار
رعایا نشسته موجودات کارخانه جات پدر بذات خود گرفتند سپرد اشخاص سندن نمود

اگر چه در مازا آفرینی بیان احوالی آن بر نوک خانه محرز شود گزشتہ است اما اینجا
 بر طبق فرمودہ آفرین موافق ترجمہ کنند ی بگویم ایکنه الما مورد تفصیل بر کدام می
 پردازم و الفاظ ہندی را بدستور محاورہ ہند بخندیم می سازم از فتدیات و غیرہ
 ہون پنجاہ ہزار لک ہزار پور ملا چار پلہ نہ کنند ی مس سیزدہ پلہ سہ کنند ی آہن آلات
 بست ہزار کنند ی سہ آلات چار صد و پنجاہ پلہ چار صد کنند ی جست آلات چار صد
 چار صد کنند ی نفرہ چار یا دو کم شش کنند ی برنجی دھند و ہفتا و پنج باخشت
 فولاد چار ہزار کنند ی مرادی بیست و نیکو مس شصت لک ہر حوالہ صوبہ داران مانت ہستی
 سہ لک ہون در قلعیات پنجاہ و چار سدو چہ ہزار ہون کہ مجموع بست و سہ لک ہون
 می شود تمام شد موجودات خواند عقب کہ از اسشد فی در و پیچ تعلیم یار و در و تاج و خیل
 دیگران باشند و ہمیشہ جمع خرچ آن ملاحظہ میکرد و جو انہر خانہ از الماس و مالک و سپہ
 دیگران در درارید و مر جان و سپہ و نیلم و کومیدک و انگشت تیر ہا ہر تلمہ مرصع
 و پدک یعنی از نیر و طرہ و سوارید و سہ و چہ مرصع و چند رکبہ و سیس ہون و یک ہتی
 بار و بند میان کرن ہون لول کل کلنگ پاتلیا و پند ی ملائکہ شمار و تمیت تخمینا شصت و
 ہال بنویسد و در موجودات تو شک خانہ کہ آنرا جا دار خانہ میگویند یا رچہ پٹی زر
 و دوزی یک لک تھان دستار و سیلہ زر و دوزی و سادہ از جات ہائے مختلف پنج لک
 پارچہ ابریشمی چار لک شال باب پنج لک کمر بند گہرات و غیرہ پنجاہ ہزار کتاب پنج لک ہر
 یعنی کتاب سادہ یک ہزار سفر ملا یک لک طاقہ قرطاس سی ہزار و دودستہ از
 انسانی و پریشہ پانزدہ ہزار بالا پوری ہشت ہزار دولت آبادی ہفت ہزار و دودستہ
 موجودات خوشنوی خانہ و غیرہ و فضل بست ہزار پلہ بست کنند ی جوتری یعنی بسا سہ
 سہ کنند ی جات ہا ہل یعنی جویہ سی ہزار کنند ی نہ خزان چار کنند ی ہنبر و ہزار
 کنند ی اگر گہ دو کنند ی چند پنجاہ ہزار پلہ باخند کنند ی کشتا کر چند یعنی ہند

پنج کهنڈی کا نور چار کهنڈی خود یعنی اگر وہ کهنڈی گلاب بست نزار کهنڈی منقہ
 پنج کهنڈی اگر ہرٹ یعنی چار مغز سے پہلے کهنڈی با دام دو کهنڈی خراسی نزار
 کهنڈی کچھ یعنی خراسی تر چار نزار کهنڈی مغز یا رحیل پنجاہ کهنڈی الاچی سکھ کهنڈی
 روشن خوشبو چار کهنڈی روشن سکندہ برای دو کهنڈی روشن خیل پنج کهنڈی رنگ
 پنیابیل دو کهنڈی سپیدی یعنی فرق بست نزار کهنڈی گوگل یعنی منقل پنج کهنڈی
 زرد چوب پانصد کهنڈی ہلید کیصد کهنڈی رنگی بر دو نزار سی صد کهنڈی مغز و شر
 بست نزار شیشہ مرغی سرخ پنچزار کهنڈی ششاش صد کهنڈی سیاب دو کهنڈی موجود
 مودینا نہ و مطبخ شالی ہفتہ کهنڈی کو درم یعنی گندم دو کلبہ کهنڈی بخود پنجاہ نزار کهنڈی
 ماشش دوازہ نزار کهنڈی مونگ بست و پنچزار کهنڈی اور ہر کھزار کهنڈی روشن
 بست و پنچزار کهنڈی روشن تلخ ہفت نزار کهنڈی انگور ہ سہ نزار کهنڈی زبیرہ دو صد
 کهنڈی صغی صد کهنڈی کو بی چندن دو صد کهنڈی گنجد سفید دو نزار کهنڈی برمال
 وہ نزار کهنڈی اگر کہ وہ نزار کهنڈی نیل وہ نزار کهنڈی کست دو صد کهنڈی شنگرف
 سی کهنڈی کاسے پہل پنجاہ کهنڈی رنگار دو کهنڈی پیل دراتر دو کهنڈی پیل اور دو
 افیون صد کهنڈی اجراین یکصد کهنڈی شہد یکصد کهنڈی نر ساد یکصد کهنڈی برادہ
 آہن ہفت صد کهنڈی گنجد سیاب دو صد کهنڈی ربخ رائی ہوک یکصد کهنڈی ربخ لالا
 یکصد کهنڈی ربخ ملبا سر یکصد کهنڈی ربخ مور یکصد کهنڈی ربخ صری سال چار صد کهنڈی
 دال اور بست نزار کهنڈی دال مونگ دو صد کهنڈی عدس صد کهنڈی شکر سفید نزار
 و پانصد کهنڈی نبات سی صد کهنڈی نمک پانزہ نزار کهنڈی سیر خشک پنچزار کهنڈی
 پیاز سی صد پنجاہ کهنڈی قند سیاب یکزار دیش صد کهنڈی موجودات سلاح خانہ شمشیر
 سی صد تبذ کہا تھا دو صد آہنی ہفت صد سر چہر چار نزار چہرہ دو نزار پیٹہ دو نزار سپر
 یکزار و سی صد چہرہ دو نزار تیر چل نزار یکتر چار نزار چلتہ مینی پنچزار خود چار نزار شیر شکر

حلقه کمان بست نیز اسب و وزیر سما سینه هزار گردن پانصد بار و دست
 و لکه کند و پاکی سوار سینه هزار آفتاب گیر می و دوازده هزار دلو آب کشی یکبار
 پانصد پنجه بست نیز کشته می و موم سینه هزار کند و رالی یکبار کند می گویند آینه یکبار
 دست نه صد نهاره یکبار و دود شد شام بیست و سنگا پشت نیز موجودات در آب است
 پانصد نیز خیر اسپان عراقی شش هزار اسپان ترکها پشت نیز اسپان دکن ده هزار
 دویان اسپ نه هزار اسپان جنس نه هزار یابو ده هزار شتران سینه هزار اده و نه
 جاموس پنجه راکا و بیش پنجه ریش و گوسفند ده هزار زکادان پنجه راسپان حواله باید کرد
 پنجاه هزار فیل حواله جا عددان یکصد و بیست و پنج و پنجه غلام و پیل یکبار کنیزان ششصد و بیست
 قلعجات متعلقه از قدیم و جدید که نظر بنمایا گدشته اینست راسته گدته دو گانه کرمانه در سر گدته
 سنگ گدته در دهن گدته سین گدته کویل گدته الکات گدته الکاتی سودا گدته پریل گدته متین گدته
 بسنت گدته الکبا گدته بنالار سال گدته تیر گدته ناراین گدته سور گدته سارنگ گدته کورجه گدته
 لکن گدته کورند گدته درو گدته قلع تاتیه بار کا گدته کوزنگ قلع و کای سوزنگ گدته بهیر گدته
 کال گدته جسونت گدته داون گدته سمان گدته سان گدته بلونت گدته ستاره خور دستار و
 قلع ماسولی کا و راسان گدته مباد گدته دیو گدته قلع موکری مولا گدته اسپیر گدته بطف گدته
 اوجب گدته پال گدته کلیان او دوت گدته برسد گدته دسال گدته بهو بال گدته نامی گدته
 قلع نامری کویل گدته مونا گدته نیب گدته کشتان گدته رتن گدته بر گدته ترسنگ گدته بی
 دیال گدته منور گدته بهو و بر گدته سنگ گدته راجندر گدته راج دس گدته من موین گدته قلع
 گهو سالا و سهری گدته پیش چند گدته حیون گدته دندان گدته چندن گدته بیجا گدته رام بین گدته
 سیتا گدته بکتا گدته قلع اسمیل مل ساد گدته قلع هادی ماین گدته تهر گدته بی درکن گدته
 سبت گدته بهار گدته سس و گدته قلع تهنیری قلع که در قلع جمن قلع ماری دیا گدته
 کران گدته قلع لوبانالا و جوهر قلع سو به سو به گدته زنگ گدته بخت گدته صرو گدته

او سید را نمانده تیسر گشته و چندی رگنده اراک گشته با او کهنده الونت گشته او جا کر گشته و
 قلعه کاویل هم گشته کبیر گشته پانزدون گشته چیتن گشته مسیدی درکن قلعه کند و رسو درن
 درکن مانوان جیون کو تو ن قلعه مرج بالا مار و نمانده قلعه کرام کو تال اکول قلعه اندیس
 ملک پور با علی بخت گشته سنده گشته جادون گشته چند رگنده و چند رگنده و مدن گشته قلعه
 قلعه کاویر و بخت گشته سده ام گشته چیتن گشته قلعه راون تنها قلعه کعبو اسیری گشته مرگ گشته
 قلعه ویشا پور پرتاب گشته بخت گشته قلعه باکن کو تالا گشته قلعه کورنده قلعه رودر مال ستم
 قدیم سنگار گشته قلعه درکن کباری رتن گشته و کر و قلعه کلیان قلعه کوسس قلعه سرفام
 قلعه و اشول قلعه را چور کبابندیری قلعه دای قلعه چندیر قلعه جو ر قلعه خاندیس و غیره -
 چندی ویران سا جاکو جرابخیر نامک گشته چون سنباجی بر این همه ممالک و ثروت پدرو
 یافت خیره سیری پدر نسبت بعالم گیر پادشاه بجال داشته اداها سے خارج آنک
 بنامه بر آورد و با وصف سرفرازی منصب کشش هزار می کشش هزار سوار از پیشگاه شاه
 داشت قصد حضور کرد و نقشه بساط بوس ندی یافت و شاه نبراده محمد اکبر که از پدر ننی نموده
 بدکن رفت پناه داد و بعد ایا پادشاه را استیصالش مرکز خاطر بود و تار و زسه شیخ نظام
 آبادی ملقب بخراب خان تا بویافته از کو را پور بر سر وقت سنباجی که مع کجکس مشغول بود
 و عیش طبع بود و تاخت آورد و مسافت چهل کرده و بخت سر به قطع نموده و جنگل با سے
 صعب الممالک و کتل با سے دشوار گذار نور دیده در رسید سنباجی اطلاع یافته با جمعیت
 موجوده معده دره مقابل شد جنگی سخت و پیوسته قتلار و داول زد و غر و دالتهاب
 نایره بیکار تیر سے کبک کس دیوالش رسید و بر زمین آورد و دستگیرش کرد و سنباجی
 تا بجا ثبات در خود نیافته پناه بخو طه چار دیواری گرفت اخلاص و دل شایخ مذکور دیوال شکلا
 قدم جرات پیش گذاشت و آن بے بال و پیر را اسیر نمود و آخر الام حسب الطلب با د شاه
 بجنهور آمد و نزد حسب الحکم سلطانی که مال تادیب مع کب کس بقتل رساند مذموب گشت

و تنگید بر در حضور بادشاه رفتند زبان بپوش لایعنه گشت و بدو بیج از درشت گوی
 یان نگذاشتند و تا که جان در قالب بود آثار عجز از مرد و معاینه نشد سر داران سنبهاجی -
 بر این ماجرا توقف یافته با خود اتفاق کردند و برادر کوکبش را در راه سری فایم مقام کرد
 شهبه و سرور زیاده از سابق گردیدند چنانچه از تواریخ اسلامی دهم از جلد اول دثانی -
 باشد آصفی پیرایه اینداج می پوشیدند خلاصه کلام اینکه عالم گیر بادشاه بعد قتل سنبهاجی در
 اواخر عمر خود از خفا در مرتبه برآمده مصاحبت فرموده و این شرط که سر بعد از محصل
 ملکی در پویه بعید سر و سیکی همه مرتبه مقرر شود چنانچه حسن خان عرف میر ملک
 با اسناد سر و سیکی نزد سرداران مرتبه فرستاد و از آنجا که آنها را استد علت تفضیل
 راجه سابعه سنبهاجی که در قید عالم گیر بادشاه آمده بود و بادشاه نظر بصغر سن از
 قتل گذشتنه به تربیت پرداخت و متصل فرگاه خاص در کشک داشت نمودند و بادشاه
 شاه عالم را با استقبال خواستند بادشاه نظر بوسواس بدعبدی آنها ازان اراده باز
 آمده میر ملک را پیش خود طلب داشت و فتح صلح نمود آخر در عهد شاه عالم سرحد ده بود
 سر و سیکی از همه رعایا بمرتبه مقرر شده اسند حواله گردید و چون شاه عالم بعد فتح کاشان
 بخش در شاه بجزی یکپزار و یکصد رست و یک بر کاشان مظفر گشته معاودت بند
 نمود و داری دکن با سیر الامرا ذوالفقار خان مرحمت فرمود و او دود خان پنی را
 نسبت خود داده و در دکن واکذاشت دود خان بمرتبه موافقت تمام کرد و قرار داد
 که آنچه از ملک وصول شود سه حصه از سرکار بادشاهی باشد و چهارم حصه از مرتبه سوا
 و بهم حصه سر و سیکی از همه رعایا که بالامر گور شد اسند حواله شده بود که صحبت -
 محمد فرخ سیر بادشاه از سادات باره یعنی عبدالله خان و حسین علیخان که وزیر
 بخشی کل بودند برهم خورد و حسین علیخان بدکن آمد بادشاه در باب گوشمال حسین علیخان
 بسا سوارا که ذوالفقار خان و اقدار خود از قید برآوده بر راج دکن و سرکردگی

مرید با قایم نموده بود ستوان نوشتن علیخان این معنی را دریافته بتوسط محمدانور
 و شکر اجمی لها بشرط عدم تاخیر و تاراج ملک و عدم قطع طرق و نگارداشتن پانزده هزار
 سوار در رکاب انظم دکن صلح منعقد کرده موافقت تمام بهم رساند و اسناد و چو تبه و
 سده و سیکی شش صوبه دکن بهر خود با تنخواه گوین و غیره ملکی که راج قدیمش نامند
 حواله نمود و بالاچی بن بشنونا تبه از برابره گوینی وکیل ساپور راجه را با اتفاق شکر
 لها رسد که در جمعیت پنجاه هزار سوار کرده همراه گرفت و در اندک ایام هر دو را بعد
 غزل محمد فرخ سیر و اجلاس رفیع الدرجات رضت دکن داده تعین عالم علیخان نمود
 آدم بر احوال سماءور لجه آن اقبال سند از لی همراه پدر با سیب آمده در حضرت
 عالم گیر بادشاه آمد منظر نظر بادشاه گشت بادشاه نظر کیم عمری از اندر خویش شد
 بهت به تربیت او گذاشته متصل بارگاه عام در کلال باژ فرود آورد و منصب سبقت برای
 سبقت هزار سوار و خطاب راجه سرفراز فرموده و بعد چند سبب التماس زد و انفقار خان
 تقویتش گردید و در همان نزدیکی انتقال بادشاه رد داد آن بلند بخت به چار بالاش
 راج نشسته سرداران مرید و اسلام را با خود گردید و ساخت و بر سیری عقل خدا و
 کار و بار ریاست خود و بیست کس که آنها را داشت پردهای بیست و بیست وزیر گویند
 سپرده بفکر شد و بر سنده شد و نشاط و عیش و انبساط ممکن گزیده و عافیه اعلا
 سلطنت بر دوش کشید و فراغت تمام گزید از آنجا که ستاره اقبال او در ترقی بود
 سببم انقلاب و اختلال سلطنت روز بروز دزدین گرفت اول حال عالم گیر بادشاه
 رخت لبرای خاموشان کشید و ثانیاً شاهراده محمد اعظم شاه با که که سلطنت و ارکان
 دولت از دکن سمت دار خلافت دلی ستافت و با بهادر شاه برادر خود که از مامور
 بقصد مقابله بر سرحد در سواد جاموده گرویده اکبر آباد نبر و آراسته گشته گردید و ثانیاً
 بهادر شاه بتالیف امرای دکن قدم زد دکن گذاشته کاغش برادر دوی خود را

که رونق افزای حیدر آباد بود و در سواد قلعه گول کند ه جنگ کرده زخمی شد و دستگیر گردید
 و در همان اوان سهند و سیکویشد و طایفه در پی او از حصه رعایا پادشاه مرجه فرمود
 را بجا امیرالامرازد و انفقار خانی که مرگی ساجو راجه بود و صوبدار دکن شسته و او د خان پیشی
 نائب گذاشت و او د خان را نظر بر است رعایا و خود داری خاطر داری مرجه مقدم شد
 تا آنکه ارتحال بهادر شاه رو نمود و در سرج مرجه تمام در سلطنت راه یافت و در میان شاه و
 وزیر با خاطر پنج تقاضی گسترده گردید حسین علیخان در دکن آمد با او د خان جنگیده و
 او را گشت و با ساجو راجه موافقت بهر ساند ه سهند چهارم حصه محصل ملکی سپرد و سیکویشد
 بهر خود تسلیم نمود و نوبت از و همراه گرفت موافقت دوره ننگی موجب ترقی اقبال ساجو را
 شد و بنظر جمعی تمام در انتظام ملک پرداخت چه خس و خوار دکن از توجه عالم گیر باد شاه
 برنت و در وب آمده بود و از سلطانان و زمینداران با اقتدار نامی نامد که خوار و در دل با
 راجه ساجو تنلیه ملک از صاحبان فرج و اختلال سلطنت اسلام بنا بر نفاق اسیران غنیمت
 دانسته بغیر از خاطر قدم در پیش و کامرانی گذاشت و در هر بگنه و دو نائب مستقل یک
 مسکدار که تحصیل زر چو ته کند و دوم سر و سیکه که در رسوم آن وصول نماید مقرر گردید و آخر
 خود را تقویت تمام بخشید هر سوچی را به ملک کر نالک و لار باژ مامور کرد و دایمی کاکیو اژ را
 رفیق ساخته بگجرات فرستاد کانهوچی در انوچی رسیدن می بر سه برادر از برادران هر سوچی
 در کفایت حاکم گشته و هر سوچی را دیباچی نام فرزند شد و از و رگهچی متولد گردید و او
 چهار پسر یا دگار گذاشت جانوچی مود باچی ساماچی میناچی اولین یعنی جانوچی بر حکومت
 برار جلوه گرفتند اما محصل ساجو راجه آسوده حال فارغان زندگانی با نظر مرسا نید گویند
 سخت زانی در دام کار بود و بر جان جمیل از رعایا و سپاهی می شنید بر روز و طلبیده و
 مباحثه نمود و سر میداد اکثر اوقات بمانه کسانیکه زن شکیل می یافت خود رفته و از ثامن
 بعنف و عذر بدر کرده شب با میاند روزی خبر یافت که سپاهی زن زیبار و در و از زن

عتاق که پیغام وصال فرستاد ازین عصمت سدرت شوبر خود را ازین اجراء اطلاع داد
 شوبر نیز آشکاره کرد که بکر و حیل و رقی و مدارات را در خانه طلب نماید و خود بشهرت سحر اسباب
 برآورده روزانه کوچ نمود و شب تنها بخانه آمده ستواری نشست تا آنکه ساهو راجه تنها به یک
 خدمتگذار و دوسه جوان چون وقت شب موافق و عده بخانه سپاهی آمده بساط طربا مشرب
 گسترده و جوانان را بر دروازه بجا نظمت قایم داشته خدمتگذار را بطلب شراب و غیره و اسباب
 طرب فرستاد و زن هفت تاب موافق ایستاد شوبر ساهو راجه را از جا جاسه و توتی شراب
 مدیونش نموده شوبر را اطلاع کرد و انید شوبر از کین گاه بدرجسته دروازه خانه اندرون
 ساخته دست و پایی آن مخور بر پیمان بسته جاسه نمنی بند کرد و پاسبان نکست منظره را
 قتل نکرد اما کفچه سربت را در مقدمش حلا نده در دهن زردی باقیله و کفچه انداخته پیرایه
 افرخت و از راهبان و سنور در خانه گذاشته از راه دیگر مع زن خود روان گشت
 و منفوق و مخبر گردید چون که امانیکه راجه مشغول عیش اندی بے فکر نگاهبانی آخری ساهو راجه
 تا آنکه هیچ شد و آفتاب طلعه نور کشکار ساخت چون دیر بسیار مخوف نگرید و دروازه را
 اندرون آمدند و ساهو راجه را نیم جان گرفتار این حالت دیدند مخفی در پانکی انداخته بخانه
 آوردند و در سرخ متربک این محنت شدند آخر از و نشان نیافتند و ساهو راجه از غیرت
 یا بالضم بصره کفچه در همان دوسه روز قضا کرد و رفتا در اخفاست این امر گوشید و پسر
 رسانیدند تاریخ وفاتش در ۱۱۸۰ هجری بکبریا و یکصد و شصت و سه هجری نوشته اند
 ساهو راجه لا دلبو و دام راجه پسر راجه رام خلف سیو ایچی را بسواری برده و حشود و
 در ستاره که دار الاماره مرثیه است مسند نشین ساخته بند و بست آتجا بقبضه خود آورده
 چنانچه تا حال همان جا توالد و تاسل راجه است که ذکر است و بر احوال تخطیلی اندوایشان
 اطلاع نیست مگر نام تونکه باقی و کامیابی بر دین برسم ظاهر از خلعت و غیره از آنها مسلم
 چون انقضای دولت مرثیه از ساهو راجه شد و در دوسه سر و در مرثیه که عداست آنکه پیرایه

بودند و بعد از آن دامن دولت آصفیه بدست آورده و نا حال اولاد آنها فرستادند از بخارا
 دارند بقیم می آریم تا نام آنها نیز بر صفحہ روزگار لطیف احوال هر به ثبت باشد **راجہ**
چندر سلین جادو پدرش دینا جی جادو از سرداران معتبر سمرای سبها جی به واسطه
 برده و مرده با فوج بسیار شناخت و تاراج ملک می پرداخت بعد وفات ساسور راجہ بنوکر می
 بادشاهی امتیاز یافته بهانگی و غیره محالات صوبه بیدر در اقطاع او مقرر گشت با چهار هزار سوار
 نوکری میکرد و در قلعہ پنج محله که در جاگیرش بود که در یک کشتی بالائی که بچشم قلعہ مخفی
 ساخته بخند رگده موسوم نموده آصفیہ مغفرت آب یاس او بسیار سیکر دند میگویند و سقته
 با جی را و با نواب مغفرت آب بعد محاربه مصالحت شد و عاقد قرار داد و بنده مشرعیط اسلم
 این هم بود که دینا جی جادو بخانه اش نهانده و در محله نایب نواب براسه پذیرا می این امر
 خود بخانه دینا جی جادو تشریف برده اظهار با جی را و بر زبان آورده دینا جی گفت نام برده
 از اذن نوکران این کس بود و گلبه اتفاق نگرفته که بخانه اش رفته باشم نواب فرمود
 تشریف بردن آفایان بخانه لا اذن و کتران موجب منقض سرداری نیست بلکه باعث افزایش
 آبرو ملازمان خود است و ما این شبیه اکثر داریم و لوکران را می نوازیم اما حاصل دینا جی
 جادو بر طبق فرمود نواب بخانه با جی را و رفت با جی را و چهار گروه پیاده با استقبال شتافت
 کچ پاکی گرفته بهمانه ابر و تا دیر دست بسته پیش او استاده ماند و خواص صله با جی را و که
 بر خود غلط نشد و در سه تکمین دینا جی جادو که تتر لزل گشت هرگاه نواب بخانه با جی را و تشریف
 ملاقات میرفت دینا جی جادو همراه سواری بوده وقت فرود آمدن با جوق خود طرف برقیب منتظر
 قیام میداشت الی اصل شب بگری میگریز و یکصد پهلوانش بگری پس از فوت او پسرش راجہ
 راجندر بجای او قرار یافته منصب هفت هزار سده و خطاب چهار راجہ سر اعتبار برافراشت -
 اما از نادرستی در خانه او را و پیدا اسباب طلب خواهد بود و در مثل ملاقات جنگ تا بر بی خندی
 او اکثر محالانش بحدود آورده و باز بتقریب بحال شد گلبه بنوکر می میرسد و گلبه تقافل

میگردد و رایام دلی عهدی نظام الدوله آصفیه که لشکر اسلام در ملک مرشد درآمد نمود و
 هر روز ستیزه و آویز بود با آنها در ساخته شبیه با جمعی بر خاسته روت چون قلون مزاج بود
 و قیامت نهی اعلان داشت پیش آنها هم ساقط الا اعتبار گشته بعد چند سده و روزه است آباد محبوس
 گردید و بواسطت برخی از ارباب باقی یافته بعد صغیر جوامع ند است گویان پیش نظام الدوله آصفیه
 آمد و بجای منصب و جایگزین دستور سابق مورد عافیت شد چون آخر کار از در حاکمات نامناسب
 سرزده اهلستان از میان رفت آصفیه او را نظر بند فرموده و قلعه گول کنده محبوس ساخت
 در اینجا در گذشت و در پیر از باقی مانده بجا گیر قلیل از محلات اری قسری می بردند انهم مدینه
 حالانام و نشانی از آنها یافته نمی شود **راجستان** می از قوم مرشد ملقب به بنای
 بجای نایک نیر و انگ پال که از احاطه زمینداران و کن است ابتدا بنوگری راجه سا به
 می پرداخت و بکشور که او معروف بود در عمل نظام الملک آصف جاه اتیان برگرفته منصب
 بهفت هزاری و بتولاری سده کار نیز در بعضی محلات سده کار فتح آباد و صد و پنجاه
 در بگنه حویلی پاتری صوبه برلاس بر بند گردید با سه هزار سوار و گری میگرد و ساس که نواب
 مذکور بر بخت حق پیوست بفاصله چند ماه سال هزار و یکصد و شصت و یک هجری او هم فوت نمود
 پس اذنان ناصر ملک شهید در ایاسه که عزیمت پهل چری نموده قریب سکنش رسید بنفست
 پس او با فوج خوب برآمده در کنار لشکر اسلام خیمه زد ناصر ملک مراعات سوادری افزوده
 اول برسم نفرت بمنزل گاه او شتافت و بیان فن منصب و غلبه اری و قهر محلات
 در جایگزین آرزوئی او سر به شد در عمل محلات جنگ لفظ و میراج بر نام او افزود
 در سنه هجری هزار و یکصد و هشتاد و کسری بمیسی سر آمد پسر صغیر که از دمانده بود
 جائی او بر واری چهره برافروخت اما چون پاسه دیرینه در میان بود و بدست محلات
 و رسیدن بنوگری هیچ صورت زیست نداشت بعد یک دو سال قلیله از جا گیر بر و گذاشته
 بقبضه درآمد چون پسر مذکور که بیت را و نام داشت قریب بنیاب رسید محلات و گرا

شرفخواه یافت جوان خوشه بود در عین جوانی ناکام از زندگانی رفت راجه پسر پهلوان
 پسر بهر دلی سر که که فرقی است از قوم دیگر نیا کاشش در دوازده سالگی که برادرش را در
 جنگ بهدر واقع است و سابقا مکان نشست راجه با بود تولد داشتند و تقوی از انجا بر آمد
 در دیهات قریب بلده سجاد پور سکونت در زیدند بهر دلی در محل نظام الملک آصفی و منصب
 و بتولاری پرگنه پالم صوبه بیدرسه فزای یافتند گری می پرداخت چون در گذشت انجا
 پسر کاشش بجای او تقرر پذیرفت و رفته رفته بمنصب بخت نزاری و خطاب راجه پسر بهادر
 و افزونی اطلاع چهره غرت برافروخت سال نزار و یکصد و نود و هجری بعد سرافراشت
 بازبان فارسی آشنائی داشت و در فن کیمت و دهره که عبارت از کلام موزون زبان
 مردم مابین گنگ و جمنا میسر بود و موسیقیها می کرد و راقم مطور با و در ربط خاصی داشت پسر
 از و پسرش سدیرام و برادر زاد و پسرش جاگیر ارثی را تقسیم یافته سر رشته لازم جنگی سرکار
 داشتند حالا بر احوال آنها اطلاع نیست چهار او جالوچی جوت بنا لکری
 پسر را و بنیهاست که در عهد خلد مکانی بمنصب عمده و قیائی دکن سرفزای داشت و چون
 با سدران راجه ساوجبوسله مکرر جنگ با رسانیده بود و آنها بعد قرار یافتن صلح با حسین علی
 حکایت ارمیان آوردند و انجا طر داشت آنها او را بعد از عقید ساخت در ایاست که نظام
 آصف جاه از مالو اراه دکن پیش گرفته عبور زیدامند و در خواست محمد نور خان رهایی
 یافت بکک بران پور تعیین شد او که آبله در جنگ داشت بواسطت محمد غیاث خان با نوسین
 مذکور ساخته جلا قات پیوست و در جنگ عالم علیخان و مبارز خان عماد الملک مصدر
 خدمت گردیده بمنصب بخت نزاری و بخت نزار سوار بلند مرسته گشته بعد فوت او با برده
 بمنصب و در غر و تقرر محلات ارثی و بتول علم اعتبار برافروخت سلیقه جاگیر رادی خوب
 داشت تا بادی اطلاع پرداخته فوج شایسته فراهم آورده و در محاربات رایت انجا
 از انجا که مسیئر منصوب بود و واسطه جواب و سوال سران امر دکن می شد در محل نامزد جنگ

مخاطب جیوشت ناموری اندر دست و در جاک پهلوی با تو من ضرب و زخم در دوات شاد
گر دید اگر چه در انسیه قمر بد نامی مقول شدن از بنام نامبرده هم افتاد سال هزار و
و پنجاه و شش هجری بدر ابد هم شتانت پسر کلانش را بچوشت که آثار رشادت از چهره
لا یح بود و همین حیات او در گذشت الحال پسر کوچکش همارا و در او تنها پسر چوشت
من بود بطریق ارث بجای گیر او کامیاب گشته بنو کریم سرکاری پر داند را ورنه بایست
جوانی است خوشتر و جوانمرد با محبت و دلش درین ایام که خزان سرداران قدیمی است
آب نوری که دیگر دارد چون بتقریب تسوید این دوران تحقیقات قوم بنهارا که رسد رسان
بلاد و سراسر است اتفاق افتاد و نظریه تاریخی سخن اینجا میسر از آنکه خالی از معلومات نیست
قوم بنهارا این گروه را دو فریق است یکی را بهوگی و دو مین را بهرتیا گویند بهوگیان
بخت پادشاه اینقسم قسم دارد و بهر قسم صاحب گادان بسیار دین قوم در اتفاق گردی و آواز
رسانی بلاد و مسکن بهر سمت که قصد نماید بے نظیر است و سوائے آنها کسی مختل این امر
نمی شود و بهر جیب نول سردار نوح آمد و شد و فراسی گادان دارند و بهر فرج صاحب بلبل
نشان و علم در زبان اینها نیز صاحب سلاح می باشند و فرد و گاه وجود و باش اینها را
مکان معین نسبت زن و فرزند رسان خانه واری همراه دارند و شبانه در بادی قی و در
آب و گاه دیده فرود می آیند و سواس از جانوران درنده و بر بن و دزد دارند و گاه و اینها
ششیر ضایع میکنند گویند از قوت سحر دبان ششیر دافنی و دست دزد و بر بن بند سازند بکله
زنم که گردن کاره که مقدم گادان دیگری باشد از سحر تعبیه کنند که هر جا عدائے آن
میرسد دبان موزیات بندیشود و فریق دیگر که باسم بهرتیه است اگر چه تمام شیوه دیگر
دارد و اقسام آنها پنجاه و دو پادشاه و فرزند و سراسر و در دست نمی روند
در نواح اورنگ آباد و بونه و غیره فریق بهرتیه سایه و دایره و از مالوا و کون و خاندیس و
نواح دیگر غله رسان و فریق بهرتیه در حدود حیدرآباد و قاضی ناگپور و دژ و کنار کشنا

نگار می نمایند نام سه و از قوم بهوگیا بهنگی رنگی است و نام سه و از قوم بهرتیا چمن اگر
 اینها در سلف گذشته اند اما در اولاد آنها هر که پیدا میشود تازه ساز خدام اجداد خود است
 و ششماره نگاران اینها بر وقت تا لکوت میرسد و سنا زمت نیامین هر دو قوم بنا بر ضلع نور
 بابرک مرحوم قومیت دست میدهند و عند الضرورت شش یک بلشکر هم میشوند و جنگ می کنند
 چنانچه که نواب آصف جاه ثانی متقبل و بارور و در بر و مریدانی بجای مغلوب گردیدند و مرید
 خوانند خود را تا نایل خاصه رسانند بنجار است بهنگی نگاران خود را که قریب بنجاره برارگاه
 پراکنده بود و در پیش نایل خاصه کرده و عصاره مضبوط نمود و چپ قلنس مردان بعل آورد
 که رسائی نوح مرید تا نایل نشد و نیامین هر دو فرقی شادی کفالی میشود و اما رسم که خدای
 طهره دارند که هر کس خواست زوجه داشته باشد تن تنها در جوق فرقی هم چشم برود و خود
 خواستگار رسد نماید آنها او را مانند جهان داشته بسر انجام شادی پرداخته و ادنی موافق مقدر
 داده و رخصت سازند بعد از آن از مختار است که در قوم خود رسیده و نیامین قوم کند اما
 صا جهان دختر شریک او نمی باشند و مادر و پدر شوهر شادی فرزند خود نمی بیند زمان هر دو
 قوم زیور سنگین از برج در پا دست دارند و جوژه حاج از پنجه تا نایل می پوشند بلکه دختر
 نو که خدا بگوشه سحر چند تا جوژه آویزان سازند معنی لفظ بهوگیا موافق قیاس بد و وجه
 معلوم میشود و یکی اینکه بهو یعنی زمین است و گیا بمعنی کنده که در بنی تمام زمین را سطح
 می کند دوم اینکه بهوگیا لفظ مرکب بمعنی گرسنه است یعنی از گرسنگی جاها سیکرد و معنی
 بهرتیا اینکه بار کنده است اما حال سطر چند در احوال رفقا و سیواجی بهو سطر
 می طراز که سرداران قدیم این فریق در ابتدا و سنا جی جاد و سنا جی که بر پاره است
 که همواره فوج کشتی پامیکردند و بتاخت و تاراج ملک می پرداختند احوال اولین بالا
 ذکر یافت و زمین را که علم تخت می افراخت پس از ما پس سنا جی گفته زوجه او که بتو که
 پس خود در سال خود کار فرما بود و سنا جی و غیره کشتند پسرش را نو که بر پاره چند سنا جی

بجاست پدر می پرداخت و از دهم نامور تر گردید اولاد و اقوام هر یکی در دکن موجود و
از سرداران مذکور و بهاریه اند که در ملک گجرات درآمد کرده اکثر صوبه مذکور را به تصرف
آورده و دیگر از سرداران رگهوجی بهوسله است که باراجه مذکور نسبت هم قومی نیز داشتند
و بهر برادر متعلق با و بود و ملک دیوگنده و چاندا نیز بدست آورده از راه گنگ بملک بنکالا
رفت و عیوض چو ته به آنجا صوبه بادیش گرفت بعد فوت او جانوجی پسر کلانش بجای او
چون فوت نمود چند سال میان برادرانش نزاع بود آخر برودجی بن رگهوجی مفرگشت
و او سند تعلقه بنام پسر خود رگهوجی حاصل کرد و دیگر از بهریان او مراب را و کهور را و ربه است
که تعلقه دار سراد غیره محلات صوبه بیجا پور بود و ناسه بسر کردگی برآورد و قلعه کیتی و غیره محلات
بسیار در تصرف داشت حیدر علیخان مطابق سنه هزار و صد و نودم در قلعه مذکور حضور
نموده دستگیر ساخت و در قید او بعد از خانه نهاد و سرداران جز از اندازه تخریب بردن -
مخفی نماند که از تاسیخ مرهٹی تا احوال ساهورا به ترجمه نموده شد و بعد از آن در قی چند مشور
بر احوال سرداران که از اقامه بطور مبطودنی داشتند و ملاقاتها بنیامین می شد تا اینجا
از خود گذارش یافت حالانته احوال بنا بر تقسیم کلام برسم احوال می نگاریم زیرا که کیفیت
تفصیلی این گرده در تواریخ اسلامی مثل تاسیخ خانیخان و خزانه عامره و ماثر آصفی که از تألیف
محرر است بشروح و بطعام مندرج و بعضی سوانح که بعد از انعام کتاب مذکور بدریان رسید
نیز شمه بنوک قلم می آرم -

آغاز کیفیت مداخلت بر اجمه کوکبی در دولت مرهٹ
بهوسله و برکنار گذاشتن آنها را فقط بنام کوکبی

ناقلان صادق القول می آید که بالاجی بن بشنا ته که نامش در احوال ساهورا به ذکر یافت

اول حال در ملازمان و سناچی چادوسنیاچی سخنرط بود چون جوسریاقت و کار دانی داشت
 رشتندی بهر ساندن قدم در سوال و جواب اسوز غصه گزاشت و از طرف راجه ساهو بهینه و کانت
 در خدمت امیر الامرا حسین علیخان پیوست و وقتیکه امیر الامرا عالم علیخان برادر زاده خود را
 بهیو بداری دکن گزاشته حسب الطلب عبداللہ خان قصد شاهیجان آباد کرد و بالاجی مذکور
 بسو کردگی پنجاه هزار سوار متعین بهر اسی امیر الامرا گزید و باجی را و پسرش که بلند طالع -
 صاحب اقبال بود اکثر همراه و سناچی چادوسنیا ساهو راجه آمد و شد میداشت و مورد
 خطابات و معذرت و ادات میگردد و درین ایام اخراج متعین شاه جهان آباد که بسو کردگی
 بالاجی و چند بود و اتفاق حکمرانی ملها که از پیشگاه امیر الامرا صاحب اختیار دکن شده
 مراجعت بکن نموده تعیین عالم علیخان گردید عالم علیخان را غیر از نام نماند و حکم حکم بالاجی
 بشناجه دشمنکاری ملها رشتند تا آنکه صدیه داری مالوه از پیشگاه فردوس آرام گاه محمدی
 بگر و بر بها در که از قوم ناگیر بود و مقر گشت و او در سینه بکیناز و کیندوسی زند بگری آمده و
 گر دید راجه ساهو باجی را و بهیو سناچه همراه داده با لوه فرستاد و او برگرد و بر بها و مظفر گردید
 که در بها در جنگ کرده مقتول شد باجی را و سالم و فاعم خود را پیش راجه ساهو را ند چون
 از و درین فیم تر دسے شایسته بظن و پسیده بود و مشمول عواطف راجه گشت درین اثنار
 سری پت نامی سر کرده بهشت کس پر دهان وفات یافت راجه ساهو باجی را و را اهل
 دیده خدمت سری پت متوفی با و فرمود و بنایت سک کنار سرفرازی بخشیده و منصب پند
 و بر شکی گشت پر دهان و اخذ چون او از قوم بر اینه کوکبی بود و برجهن را و در زبان منبد
 پندت گویند به پندت پر دهان شهرت گرفت سک کنار عبارت است ازینکه مهر وزارت را
 در کیسه پارچه داشته بر گوشه زوال بسته بر کنار گذارد و کسی را که سرفرازی میفرمایند
 عنایت میکند تا بجای قلم دان وزارت باشد اسی اصل باجی را و بر این خدمت غفل
 سرفراز گشته کلاه گوشه افتخار بر فلک رساند و چاچی برادر خود را و نیز برجهن امارت رسید

هر دو برادر در تمام ممالک بجان کوشیدند و در افتاح قلعجات و رفت و روب
 خاکشاک غمت و فساد و اجسارت و جلالت دادند از آنجا که نیز اقبال بر اوج پادشاهی
 بر جا که روحی آوردند سرخ و دولت استقبال می نمود و بجز نیک نامی و عزت این حال
 نمی شد. باجی را و دکن را از مقصد پاک ساخته و با نظام واقعی پیر دانه به هشتم
 هزار سوار و توپخانه آتشبار و پیاده های بیشتر با اتفاق چاجی برادر جانب هندوستان
 رخت کشید اول توح او جین را دستخوش غارت نمود و بر صوبه مالوا متصرف گشته
 از پیشگاه خلافت مظفر خان بهادر برادر امیر الامراء صمصام الدوله مامور بمقابله و تنبیه
 شده تا بسروخ رسید. باجی را و مصلحت در جنگ ندیده عطف عنان جانب دکن
 نمود و باز در سال یک هزار و یکصد و چهل و هفت هجری قاصد هندوستان گشت
 قمر الدین خان وزیر امیر الامراء حضور بادشاه بتادیب او تعین گشته می کرد و به
 مفاصله فیما بین گذار گشته در ملک مالوا درآمدند. باجی را و نیز بمقابله هر دو امیر کبیر
 و دوجو کردیکی را بسرداری پیلاجی جادو بمقابله وزیر ممالک فرستاد سه چهار بار
 جنگ واقع شد و جوق و بیکر را بسرداری به لکر در مقابل امیر الامراء گماشت. امیر
 بزرگم اعتماد الدوله طرح صلح انداخت و بعد صلح هر دو امیر عالیشان معاودت نمودند
 داخل دار الخلافت شدند و بهر کیسالت امیر الامراء موافق درخواست راجه بیگ سوار
 سند صوبه واری مالوه و گجرات از پیشگاه بادشاه بنام باجی را و فرستاده مرستی
 احسان خود ساخت. باجی را و از هندوستان صوبه بلخ مذکور مغرور شده
 بعد تاراجی راج هندوستان پیلاجی را حکم کرد که در انتر مید که ملکیت ما بین گنگ
 جمنافتر شورش اندازد و از دریای جمنافتر گشته با برهان المیک متصل
 اکبر آباد نجیم داد و آویزد. چون سر یقین مقابل شدند بحسب اتفاق شکست
 بر شکر مرسته افتاد و پیلاجی گریخته بحالت تباه باجی را و پیوست باجی را و

و خشم آمده بگو چه ای میثواتر بر رسم بلغار در شبانه روز سه مسافت هفتاد کرده
 طے کرد و میلہ کا لکا کہ ہفت کردہ پہلی مجتمع بود بتاراج آورد۔ قریب بود کہ بر ساکن
 شہر دست اندازد و بارے امر سے بادشاہی توفیق یافت یاقت کہ چون جنگ
 نواختند و نبرد مروانہ گرفتند و سہ ہزار آدم بکار رقص بسمل نمودند۔ باجی
 عثمان معاودت بمان تافت و از روسائے ہند ہر کس را کہ مغلوب دید
 بار اطاعت و مالگزاری بعیضہ چوتہ دہی برگزینش گذاشت بعد از آنکہ آبادی پونہ
 بفر و جوباجی را و زمین بخش چمان شد۔ ایچیان راجہ چنگہ سوامی والی جے پور
 پیش باجی را و رسیدہ مطالب معاونت گشتند و او اسے مبلغ وجہ تعلیمی کہ
 عبارت از خرچ روزمرہ سپاہ باشد بر ذمہ خود قبول کردند۔ بنابران باجی را و
 کہ بسیرت پیشوا مطالب شدہ بود را نوچی سید بیہ را کہ خاک برداشتہ او بود۔
 مع ملہار را و ہو لکرو اوداجی پنوار بفرجی شایستہ و جارا ماذون ساخت و آہنا با
 در ملک راجپوتہ رسیدہ رسم امداد بمل آوردند۔ ہمین کہ خرخشہ راجہ بخت سنگ
 را حضور کہ مہاراجہ بھمشورش و فساد شدہ رفع گشت و غبار شدہ بر خاستہ فرو
 سپاہ دکن قصد مراجعت داشت کہ ستر سال مر زبان چہر پور کہ دران سال فتح خان
 بکش بر طبق حکم اقدس در پے تخریب او شدہ در استیصال می کوشید بلجی
 گردید۔ فوج دکن بپاکی شام متوجہ آن سمت شد و موضع محولی خود از بند کرد
 رسد شکران و تاخت و تالیخ خانم زکور را عاجز و زبون کردند و نوعی تنگ گشتند
 کہ آن سردار عمدہ سرکن پرکن عثمان معاودت بدیار خود بچید۔ راجہ سرداران
 را مبلغے گرانندہ دادہ شاد کام مرخص کرد۔ چون آہنا پیش باجی را و رسید
 باجی را و در جلد وے این ترددات ہو لکرا اندوز و را نوچی را و جین داد۔ دین
 اثنا خبر رسید کہ نواب نظام الملک آصفیہ از پیشگاہ خلافت سند صوبہ داری

حاصل کرده میرسد بنا برین باجی را و از مقر خود کوچیده بر بھوپال علم زد و در آنجا تلافی
 معسکین را و داس گرم جنگ و جدال بودند و هنوز نگیسو نشده بود که سنگامه آمد آید نادر
 در هندوستان گرم گردید نواب باجی را و مصالح نمود و ناصر جنگ خلف خود را در
 اورنگ آباد نائب گذاشت خود بجناب استیصال جانب خا بهمان آباد شتافت
 باجی را و بعد رفع محبله نادر شاه پله اسلام ضعیف دیده بان ناصر جنگ آویزش بنیاد نهاد
 و بحیثیت پنجاه هزار سوار چهار در ظاهر بلیده اورنگ آباد سبسته نمود ناصر جنگ با ده
 سوار مقابل شد و بتأیید الهی در جنگ غالب آمده اراده تاخت پونہ کرد لا علاج
 باجی را و بصلح پرداخته ملاقات و سه آمد و سرکار ہندو پیہ جاگیر یافت بملوہ
 را ہی گشت و در سال یکہزار و یکصد و پنجاه و سوم ہجری برکنار نزد اخین بجر گشت
 بالاجی را و ولد بزرگش کہ نا نا لقب داشت مسند نشین ایالت پدر گردید -

تسلط بالاجی او پسرباجی را و ابن بالاجی بن شستا تھ مذکور

چون منصب پندت پردہانی بعد انتقال پدر ببالاجی را و قرار یافت و از پیشگاه راجہ
 ساہو بطلے خلعت پیشوای معزز و مہابی شد چہاجی عم خود را بدستور و امین
 جد و آبا سلم داشتہ قوانین راج رازیب و زینت بخشید و در رضائے خلق
 و امنیت و آسودگی خلایق کوشیدہ قدم متین تر از پدر گذاشت و در سالیکہ
 آصفجاہ از حضور رسیدہ رونق افزائے برہانپور بود شرف ملازمت می یافت
 حضرت الوہ گرفت و آصفجاہ راتن و فائق صوبجات دکن گشت و تا ایام حیات
 نواب موصوف کہ ہشت سال بود از راجہ ساہو نقشہ جنگ و صلح کچہ ارمریزانند
 و بعد وفات نواب پسرش ناصر جنگ قریب دو نیم سال مصالحہ بجال داشت
 چون ناصر جنگ جانب آرکاٹ شہید شد و راجہ ساہو ہم درہمان سستہ کینہ

بکصد و شصت و سه هجری رو بکتم عدم نهادن نظر بر بیکه او را فرزند نبود و ارکانان
 دولت راجه رام رستمی که بالا ذکر یافت جانشین ساختن چون نصیبه کامل و
 بهره دانی از ریاست و سه داری نداشت سرانجام تمامی جهام و انجمن مرام
 طبقه انام را در قبضه امرای عظام گذاشته خود را وجود معطل پنداشت و در پیشگاه
 منقده بالاجی را و بیشتر از پیشتر رونق و بهار دیگر گرفت و آنچه بود و دو بالاشد بمنزله
 در سالی فهم و فراست و دانی مرغی کل گشت تا آنکه قلعه ستاره براسه بود و باشن
 راجه که غیر از نام و لیس بردن اختیار نداشت مقدر شد و چون را که از آنجا سه منزل واقع
 است مستقر دولت خود تجویز کرد و در این راه خانه آغا بهشت هادت نواب شهبان
 دیده بر او رنگ آباد لشکر کشید و از رکن الدوله ناظم آنجا پانزده لک روپیه پیشکش
 گرفت و برگشت از سوانح سال یکم هزار و یکصد و شصت و چهار هجری آنست که چون
 از اقطاع هندوستان در عهد سلطنت احمد شاه منصور علیخان صفدر جنگ بر سر احمد خان
 و غیره لشکر کشی نمود و نواب جنگ و جدل باهمه گریستعل گردید افغانان با وصف جمعیت
 قلیل دست از جان شسته تیغ و دودستی زدند و در اول محاربه غالب آمده اگر چه نول را
 نائب صوبه را که در تهور و فراست و عدل و ریاست مستثنائے وقت بود و بجان گشتند
 اما در جنگ دویم که وزیر الممالک صفدر جنگ خود مقابله کرد و شکست و دست خور و از او
 این صورت وزیر تدبیر می کرد که فرج از دکن طلبیده دما از روزگار این مروم باید بر
 چنانچه راجه جنگ کشور و راجه پهمی نراین و کلاسه خود را فرستاد بالاجی را و جی آپا پس
 را و جی سندی به راجه بطالسه زری یکجمله که مرتبه عالی است معزز نموده مع مله
 به لک و افواج و افر خضرت ساخت سرداران مذکور قطع مراحل و طے منازل نموده از
 صفدر جنگ ملاقی شدند و سی و پنجاه روپیه یومیه سرداران مذکور مقرر گردید و اولاً
 و کمینان از دریایه جمنای عبور کرده مشایخان افغان را که از طرف احمد خان و جبار

کویل جالبیسر بود ناگه سینه ریخت نموده بر کیمیت دادند و بسیاری قوم افغانه را رشته
 و دستگیر ساخته غنائیم فراوان بدست آوردند و تمام ملک را تاخت و تاراج نموده
 اموال لکوک گرفتند و تا فرخ آباد و میو و غیره پائمال سمند حوادث و کمال نمودند
 بعد از آن هر چند با اتفاق وزیر و سوار حمل جاٹ دفعات محاربات و حقیقت
 مردانه کردند و هم احمد خان و سعاد الله خان و غلبه بجای خود دم از میو و میو
 زده حتی المقدور در امور جنگ قصور نکردند لیکن آخر کار جماعه افغانه اکثر
 اعدا طاق و مقاومت در خود نیافتند شکست فاحش خوردند و در کوه کما بول خرنیزه
 محصور شدند حتی که در اسباب بخت آب و هوا و نبودن سرانجام
 هزارها مردم راه عدم گرفتند چون عرصه جنگ بدرازی انجامید و سرانجام
 موسم برسات در ملک افغانه بطور چهارولی گذرانید و وزیر سرداران دکن
 در جلد و سه اینهمه محنت کشی با و جانفشانیها ملکی از حد و د کویل و جالبیسر و میو و
 فرخ آباد و کاکو طره جهان آباد محبت ساختند احمد خان چار و ناچار تن بتا بعت
 بوسیله جی آبا و هو لکر بمصالحات پرداخت وزیر الممالک فرخ آباد و میو و غیره
 ملک شانزده لک روپیہ با محمد خان داوود قبول کرده باقی را بصیغه مالگزاری
 سپرد و نعل بندی از آن بمرابطه مقرر نموده معاودت بصوبه خود کرد بعد از آن
 در سال یک هزار و یکصد و هفتاد و بالاجی را جمعی کثیر فرا هم نموده بعزم پیکار در نواح
 اورنگ آباد رسید آصفجه ثانی اوام الله اقباله که حالاد دکن رونق افزا اند بخار
 آمده با سسی کر و سه از جاسی خود بیشتر رفت آخر الامر ملک بست و هفت لک روپیہ
 بطریق جاگیر ثوابض نموده صلح کرد گویند در آن آوان را و رسم اُمریان سهند وستان
 از حین و خجاست طینت چنان مقرر شده بود که هرگاه همی صعب در پیش می آمد با
 مشکل واقع می شد از نبودن حوصله و عدم سرانجام همام مشکله خود را هیچ کاره

میدار استند و اقرار بجلبت و مردانگی سرداران دکن نموده التجائی آوردند و رونق کار خود با استدلال آنها می جستند چنانچه عماد الملک غازی الدینخان نیره آصفجاه مرحوم بنابر ناخوشی نجیب الدوله عالمگیر ثانی رگهنا تحو را و برادر عیانی بالاجی را و ملهار را و بهولکر را در شش ساله بکلیه بیکصد و هفتاد و یک بمالنه و ببلغ مبالغ طلب داشتند دور شاهجهان آباد را فرو گرفت و عالمگیر ثانی و نجیب الدوله در قلعہ محصور شدند چنانچه گیاه و پائزده روز جنگ توپ و تفنگ شروع مانند آخر ملهار را و واسطه صلح گشته نجیب الدوله را که از ورشوت خوبه یافته بود بخرمت و آبرو و شایسته بآب و انشیاس او از قلعہ بر آورده نزد یک خیمه خود فرو آورد و صبح آن روز دیگره ملک متعلقه اش که آنروزه جمنا بود رخصت نمود بعد از آن عماد الملک با پادشاه آنچه کرد بر کتابه روزگار ثبت است چون سدا شنید و او عرف بها و عدم زاده بالاجی را و سلطنت هندی را ذلیل دید قلعہ اسجد بنگر بسا زش و مساحتی قلعه دار بادشاهی در قبضه تصرف خود آورد و با نواب صلابت جنگ و آصفجاه ثانی نزد بادشاه نموده ملک شصت لک روپیہ برسم جاگیر از قبیل پرگنات اورنگ آباد و صدیه هیدر و بیجا پور و قلعہ دولت آباد و قلعہ آسیر و قلعہ بیجا پور در قبضه تصرف خود آورد و قدر قلیله که در تصرف نواب هاست مذکور بسرایت ضابطه چوتبه آنها مانند این احوال در خزانه عامره و تاریخ ماثر اصفی بتفصیل مرقوم است -

فوج کشی عماد الملک با اتفاق بهولکر و جی اپانجا ملک جاٹ

بنابر ربط سخن سطره چند نقلم می آید که چون عماد الملک غازی الدینخان افواج مرهطه یعنی جی اپارا از ناگور و ملهار را و را از مالوه براسه انظام سلطنته بمن طلب داشت خواست که اول بهم سورجل جاٹ که با مستظهار گڑه هاست محکم و مکا بنهاس

استوار باد نجات و پندار در سردار و فیصل دہد با وصف بودن انبوی کثیر و
 جم غفیر ریختہ ہائے مذکورہ را طلب فرمود آہنپا در رکاب عزیمت نہادند و از
 ورا چنانے سر راہ باج و خراج خاطر خواہ گرفت بعدت تمام فائز منزل مقصود شدند
 عماد الملک کے دوستہ کوچ از شاہجہان آباد نمودہ انتظار می کشید رسیدن آن فوج
 دریا موج مساعت وقت دانستہ خوشدل گردید۔ سرداران را پیشوا فرستاد
 و ہنگام ملاقات از فیض اسب و کشتی ہائے پارچہ پوشاکی و خواہیچہ خواہر انچہ شالیستہ
 ولایتی باشد برسم تواضع در پیش نہاد۔ آخر الامر بصلاح و مشورہ باہم عزم پیشتر
 نمودند و بتاخت و خرابی ہائے ملک جاٹ پرداخت نمود۔ سورجمل کہ در اصل قلعہ
 مقابل شدن افواج گران کہ از کران تا کران دائر و سائر بود در میدان نداشت
 مقدور صرف کشی نیافتہ در کمینہ کہ یکے از گڈہ ہائے جاٹ مذکور است
 خزید و پناہ بچار دیوار آن حصار برودہ ہنگامہ آراے جنگ توپ و تفنگ گردید
 از دود باروت آسمان و زمین تیرہ و تار یک بود و صدائے توپ سامعہ رعد را
 گروناشنوای نمود۔ دلاوران نصرت مند بترتیب مورچال پرداختہ گڈہ را
 مرکز و ارا حاطہ نمودند و ہر روز مراتب دلیری و دست بردہا بوقوع می آوردند
 معہذاہر و زے جی ایاکہ فی الجملہ خداترس بود بمقتضائے رافت جلی و خلوت
 بہ ملہار را و ہولکہ گفت کہ فی الحقیقت ما را از خراج و استیصال جاٹ ^{مطلبہ} ہرج
 نیست و از بر باد شدن اینان مدعا تصور نہ پس چہ ضرور کہ ما پاہیان خود را
 بکشتن دہیم و عبت عبت نشانہ توپ و تفنگ سازیم مناسب آنست کہ طرفین
 راضی نمودہ بوساطت خود طرح صلح اندازیم۔ ملہار او محض بجمالت و خود پسندی
 از اقبال ایخرف سر باز زد و مطلق پسند نکرد حتی کہ صحبت یکدیگر منجر
 بنا خوشی گشت و غبارے بردمان خاطر بانشت۔ فاما حق تعالی ہولکر را تجوی

خود پسندی فی القور داد یعنی فرزند رشتیدش که پد و جی نام در بهان معمر که
 بفریب گو که شسته افتاد - مایه را او چه از غم پسر و چه از ندامت نشیندن سخن
 صلاح همه بهر و بیکاه و لشکر خود کوچ نموده آن روسه چنان رفت و حسب الایمان
 عمار الملک اردوسه حضرت خدیو که بهان احمد شاه بادشاه را که متصل سکندره
 رونق افزا بود بخارت آورد و بعد از آن جی ایا در میان آمده انفضال معامله از جات
 نمود و ز خطر کار سازی یافت - عمار الملک عازم شاه بهان آباد شد و جی ایا
 رخ عزیمت سمت نارتول کرد چون آنجا فتنه قرار گرفت در ملک مار و اژدها
 رام سنگه و بجیسنگه گرفتار و شورش برخاست رام سنگه خود را بیدخل دیده
 معتمدان را بحضور سرزمین پیشوا یعنی بالاجی را و فرستاده ملتی استعانت
 شد و درخواست کمک و مدد کرد - بالاجی را و جی ایا را که مراتب کار دانی و آنجا
 و جانفشانی اولین خاطر شده بود همه وجود مالک و مختار فرموده بنا بر معاد
 رام سنگه و هم بر آن تحصیل زر چو تبه که را بهای آن ضلع در ادای آن تنبال
 داشتند نوشته فرستاد جی ایا با سپاه فراوان کوچیده بتاخت و تاراج ملک
 راجپوتیه پرداخت و آبادیها را بفرستجه اشعل غضب سوخت و ناله دود آه
 در کافرن سپند هر ذمی حیات افروخت - هر چند راجپوتان در مقابل جاننشانی
 ثابت قدم بوده عاگر نین بر خود روانی نمودند و در دادن جان عزیز هیچ
 تمیز نمی کردند - لیکن از دوا و وی مردم دکنی که جنگ در گریز دارند و مانند برق
 بجای قرار نمی گیرند نهایت عاجز و حیران شده در ناگور و جو و بهپور که مستقر
 ریاست راجه بجیسنگه بود مجتمع گشتند و هر بیٹه با از هر چهار طرف بمحاصره پرا
 خلقه را در شکنجه اذیت کشیدند حتی که از بند شدن رسد قافیه تنگ
 شد که غله نرخ جان شیرین بهمرسانید و گاه در هیچگاه میسر نمی شد -

فرد - مردم چو بشهر در خزیدند - از قحط و وبا بجان رسیدند - چو آن
 عرصه یکسال باین نوبت گذشت راجه روزی در مجلس خویش شسته گفت
 که اسے واسے از راجپوتان کسی نیست و نہانا کہ با نصراہم این ہمہ پردازد و کا
 شام سازد - از شنیدن این سخن جاما جاٹ و جہناجی را کہ گرگ کہنہ بودند
 عرق شجاعت بجرکت آمد و از بس تہور بر زبان آوردند کہ اگر ما را حکم شود
 سرگرم جان نثار می شویم - راجہ کمال محفوظ شد و بعطائے جاگیر و نعت
 خوش نمودہ فرمان داد - نامبرده رخصت شدہ بتقریب سوال و جواب
 معاملات بدربارجی آفاقتند و بتقریر سراپا ترویریش آمدہ ہنگامہ چربانی
 گرم ساختند - از آنجا کہ ارادہ آنہا نو عادیگر بود و از دل نازبان بکروے
 انداشتند - عرض کردند کہ ما را سخن در خلوت گفتنی است جی آپا سادہ لوح
 شجاع و مغرور زور بود و چون رویا اہل دکن برہمنہ تن بیچو کی نشسته سخن
 می نمود سہلا زبان خود تقید کرد کہ ہمہ دور شوند و کسے گرد و پیش و نزدیک
 بہمان باشد - ہر گاہ عرصہ از مردم اعتمادے خالی شود و غیر از آپا و این دو شخص
 دیگر نہا حریفے در گوش گفتند کہ بجی سنگہ را ہمہ دادن قدرے ملک از
 حضور منظور است یا نہ آپا گفت کہ در حق موکل شہما ہمین اولے است
 کہ اولاً شہام ملک را بگذار و بعد از آن از رام سنگہ گفتہ ہر قدر ملکی کہ
 کہ پدرش در تصرف داشت خواہم دہانید و کلاے مذکور دین مذکور
 اپارا غافل کردہ جہد ہرا ز کمر آوردند و از ہر دو طرف زخم ہائے پہ ہم زدند
 حتی کہ دوسہ ضربت کار بچو جوان قوی بازو را خورساندند - دین من
 ملازمان اپا ہجوم آورده یکے را از ہم گذرانیدند و دویم صحیح و سالم بجماعت
 ہمراہی خود کہ قریب پانصد کس راجپوت ہر دو پڑہی حاضر بودند کائنات شد

جنگ کنعان در ناگور رسید و در حضور راجه سلام کرد۔ راجه پو فور نواز شش
 در آغوش گرفت۔ بالعام خلعت و نقد زیادہ از حوصلہ اش سرفراز فرستاد۔
 بنا بر غارت ہرون و بر آوردن مورچال مرہٹہ حکم نمود۔ مرہٹہ ازین واردات
 نامرغوب سخت مراسیمہ و مغلوب شدہ از مکان شہر و گاہ کوچ نمودند
 و بتفاوت دہ پانزدہ گروہ خمیہ زدند۔ بیا سے رامال و متال و پال و پرتل
 بخارت رفت۔ بہر حال بمقتضای وقت یک گونہ دار و مدار نمودہ معاودت
 بدکن کردند و تدارک این امر موقوف بر وقت داشتند لیکن راجہ عجیب نگاہ
 مصلحت از باب صلاح صوبہ اجمیر و غیرہ با چند محال علیحدہ کردہ بر اسم سنگ
 داد و بنیاد سلوک و اتحاد مرعی داشت آخر آنہمہ ملک از بے حوصلگی رام سنگ
 در تصرف ننالد و بقبضہ مرہٹہ در غنہا بے حی ابارفت۔ بالاجی را و از اطلاع
 این خبر خیلہ مغیوم و ملول شدہ بصبر پرداخت و جنگجوی پسرش را از ماتم پدر
 بر آورده مراسم دلجویی و مراسم تقدیم رسانیدہ و از شرط نوازش بتفویض منصب
 جاگیر پدر سرفراز گردانید۔ چون جنگجوی فہم رسا و فراست بلند و تہور ذاتی
 داشت و لمحہ سرداری از چہش می درخشید۔ در سر کار پیشوا ترقی کرد۔
 بالاجی را و از رئیس سر کردہ فوج عمدہ مقرر نمود و مقدمات عظیمہ ہندوستان
 و قبضہ اقتدارش داد و بعد چندے زری پیکہ بخشیدہ بوطاہے جاگیر
 قدیمہ و خلعت صوبہ داری او جین بہ مستور جد و پدر معزز و مباہی فرمودہ برا
 دلجویی آن مشیر پیشہ ہجرات و جوانمردی صوبہ اجمیر را اضافتہ پران کرد۔
 چنانچہ دتا جی پٹیل عموی حقیقی را و را و ساما جی پٹیل را کہ از اتہ باے او بود
 ہمراہش دادہ افواج جوار و توپخانہ آتشبار و خزائنہ بشمار مرخص ساخت
 ما و ہورائے ہند بہ مع جنگجوی برا و حقیقی خود بسبب اعتبارے کہ داشت

مانندن خود در حضور تشرار داد- مشارالیه بعزم بر اسب و قصد عالی بگو چاهای نخل
 در آنکه یکپنار و یکصد و هفتاد و دو و هجری داخل هندوستان شد و بعد فرارغ از
 بند و بست ملک قریب با سه صواب عماد الملک خواست که او را ملک رو بهیله گز
 قدم جارت در حدود شجاع الدوله هند پس باین داعیه از جنگ گذشت عازم
 استیصال نجیب الدوله گردید که مقارن مصاف در میدان نداشت در سمرقند
 محصور شد و هشت و چهار ماه بر سات ریزش گوله و بان مانند برقی ران و ابرو
 از طرفین در میان ماند- چون مرپه را معلوم شد که نجیب الدوله با اتفاق سرداران
 رو بهیله مثل حافظ رحمت الله و سعد الله خان از مشاجره از راه پیغام شکست ارد
 از نجیب گویند پیژدت را با جمیع هشت هزار سوار و پیاده از کمک گذرانید- او
 تمامی چاند پور و امرویه و غیره ملک توابع رو بهیله را سوخته غارت نمود و رو به
 رو بهیله از جنگ گریخته در دامن کوه کمایون رفتند شجاع الدوله بجزو آگاهی
 چون موسم شباب زد و دشتاب پاد در رکاب گذاشته توابع خود را فرمان
 داد که هر طرف روی مرپه پابند مانند سوار بگویند و نگذارند که احدی جان
 بسلاست برد تا آنکه هر دو گوسایلین عمده جمعی را طرف فرودگاه آنها و میرزا
 بنجف خان زابا پنچیز سوار و میرزا قرا با چهار هزار سوار جدا جدا متفرق به تنی
 تخریب مرپه ها تعیین ساخت- گویند پیژدت بعد آویز مشش و بیچاره را
 که آمده بود سر کن پر کن برگشته رفت و بسیاری از گریختگان در دریا سب
 لقمه ننگ اجل گشتند شجاع الدوله منظر و منصور از چاند پور تدبیر کوچ پیشتر
 و افغانه نیز از کوه بر آمده پیوستند و نزدیک شمر تال رسیده نجیب خان
 از ورطه بلا که از عدم رسی غلات و دیگر وجو بات بحالت سمرات مبتلا بود بجات
 دادند و با وصف غلبه خود با هم غیر از صلح صلح ندیدند خنکوجی نیز به سبب

آمد آمد ابدالی قبول کرد و بنیدوبست سمت لاهور و تدا میر بند کردن رفت
 حریف هر روز منظور داشت درین اثنا و گستاخ را و شمشیر بهادر و مله بار
 بهو لکر با سروران دیگر از دکن رسیده در ظاهر شاهجهان آباد دیره زدند و
 منتظر امر غریب شدند که آدینه بیگان صوبه دار لاهور که در آن روز با مسبب
 و ابله ابدالی و عدم الطینان از جهانخان اداریاست پہلوئی کرده بگوہستان
 لکھی جنگل بسر اوقات می نمود طلب کرد آنها عازم گشتند سخت باغبان
 حاکم سر بند مقابله دست داد و بعد مقابله و مقاتله بگیر افتاد مرسته در ستر
 رسیده بداد پی مطلوبان و غور سی بیچارگان و استمالت رعایا و تنذیل حال
 سکینه انجا پرداخت و بعد تسلط قرار واقعی علم نهضت پیشتر افتاد ابدالیان
 که جا بهادر نهانجات سکونت داشتند اندک زد و خورد کرده راه انتشار و قرار
 سپردند مرسته با ازین فتوحات بلغ باغ شدند و از بس شادی در پیم
 گنجینه ندخواستند که خود را بلا توقف تحریف در زنند و خطه لاهور را از وجود
 پاک سازند بنا بران باراده ستیز جلوری ستان فتنه رویه لاهور نمودند -
 تیمور شاه و جهانخان که در لاهور قیام داشتند با ستم غلبه فوج جنوبی
 برگشته آمدن ابدالیان خائف و هراسان بدون تیر و عنان تافتہ متوجه
 ولایت شدند -

۵

ازین رستن و آمدن عار نیست که بچیز زدند بجز ذخار نیست
 مرسته بار از استماع این حرکت دلیر تر گشته قدم پیش گذاشتند نادریا
 جہلم تعاقب نموده برگشتند غنیمت بسیار بدست مرسته افتاد و قوم که
 که در آن زمان چندان کثرت نداشتند نیز کم موافقت بستند - الحاصل
 چون ایام بارش قریب بود جنوبیان یعنی مرسته با صوبه لاهور را حواله

آدمیه بیگمان نموده و سخت ادوینج ملک روپیہ بطریق پیشکش و سالیانہ بندہ
خانہ کور مقرر ساختہ انا سجا معاودت کردند۔ رگونا تھراو و شیر بہا
راہی دکن گردیدند و جنگوچی مع دنا پٹیل وغیرہ رفقا سے خود عازم لشکر ملک
راجپوتہ اجمیر گشتہ نواحی دہلی اقامت گزیدند۔ قصداً راوڑ بہان سال
آدمیہ بیگمان از مرض الموت در گذشت جنگوچی ساجی پٹیل را صوبہ دار لاہور
نمودہ مرض ساخت و فوجداری سر نہاد بیدین بیگمان کہ از بہر اہیان آدمیہ
بیگمان بود و حکومت دوآبہ بزن خان متوفی تہرا یافت۔ ساجی تہرا گیا
اہلک بند و بست نمود اما نجیب الدولہ و تمامی جماعت اہلخانان از استیلا
مرہطہ عاجز آمدہ استغاثہ پیش احمد شاہ ابدالی بردند و ہر انفس تو اترو تو الی
مشعریر النوع عبارت آراے و عجز نہ لے ارسال نمودہ بنا بر تشریف آوردن
ہندوستان بر اسے جہاد ترغیب و تحریص کردند۔

آمدن احمد شاہ ابدالی جانب و سلا و قبل ساندن تاج پٹیل

ساجی اوگر تین جنگوچی سیندھ و ملہاجی موگر

اگر چند کور و رود احمد شاہ ابدالی بر ہندوستان در خزانہ عامرہ و ماشرافہ
بتفصیل و مبسوط مندرج است اما در بنابر بعضی معلومات تازہ کہ در آن
نبود سرشتہ سخن تا اختتام غرضہ زندگانی بالاجی را و بطریق اجمال و نہا
ضرور افتادہ تھی نہاند کہ ہر چند احمد شاہ ابدالی را از روز برگشتہ فتنہ تیمور شاہ
مخطوہ خاطر بود کہ فوسجے از قزلباشان خوشخوار و غازیان ظفر شعار قراہیم آوردہ
قصہ ہندوستان فرمایدا موافق یکے از رئیسان ایچدود را از خدا

میخواست درین اثنا نوشتجات نجیب الدوله بهم مشعر بر انواع تطبیع و چای
 و عجزیابی رسید. این را محض نمایندات آسمانی و البته عزم حزم کرد و
 بست و چهار دسته که دوازده هزار سوار را یکدسته نامند در رکاب ظفر نشانی
 گرفت و علاوه این شمار نیمه آن چه توان کرد که یک یک مغل چهار چهار پنج پنج کس
 جوان قوی هر یک و لشکر و شمایلی و از یراق و اسباب بصورت خود مقابل همراه
 داشت و این گروه از همه بخت کرده اعدا را از رزم آنا می و غارت نما می
 عاجز می سازند بالجمله شاه با فوج قاهره از دریا می آنک کوچ کرد و اکثر
 نهمینهاست مره را بقتل آورد و صدیق بیگان گریخت که گریز چکوچی و
 دنا پیش با ستماع اینخبر دست از مصالحه شجاع الدوله و نجیب الدوله که سوار
 و جواب آن در میان بود باز داشتند با جمعیت هشتاد هزار سوار آمده کار با
 مقابله چمن را عبور کرده در ملک انترنید درآمدند. نجیب خان و سوادش خان
 و احمد خان بیکش و حافظ رحمت و دوندی خان سرداران رو همیله حاضر شدند
 قشون شاهای بر سر قراولی حرب الامر نزد یک سرهند با مره رسید و سپاهی
 گرد و ترک و تازی آفا نمودند. بعد از آن یقین ستیز گریز نموده همیکن در
 میدان باولی اقصا می دلی رسیدند شاه باز از دریا گزشت و شاملی
 فوج خود گشت و جنگی شدید واقع گردید که بهرام فلک از دید آن بر خود لرزید
 مبارزان طرفین داد و پرداختی و بزدلی دادند و پیرا مردم در رزمگاه افتادند
 افغانان بر سر یک تیغ را ندید چون خیارد و پاره کرده طاقت فغان بر آوردن
 ندادند. میر چند مره با نبرد مردان را کرد اما با شاهپایان کو قدرت که
 بر آید و گریز بر شیر نیخ کشاید.

۵

گرچه شاطر بود جزو سبک چو زنده پیش باز روئین جنگ

د تاجی پیل و سباجی غرضه شجاعت بر خود تنگ دیده جان باختند و چون
 احوال دوام گیر که قوت بازو و دستهای را بودند چنین دیده هر یک است غنیمت
 دانسته جان خود از آن مهلکه بدر برود و راه ریواژی نماید و دی سمت مکتب ایشان
 متفاوت - جنود فیروزی تا نارنول تعاقب نموده از کوره که بیست کرو - سیست
 حجه پور است معاودت کرد و این واقعه در سنه ۱۰۳۰ بکینار و یکصد و هشتاد و سه
 بوقوع آمد - بدریافت این احوال ملهار را و بولکه که از سور المراجی درین احوال
 شریک تنگ نشده بود و بر آمده شریک گردید - اولاً شکوه و شکایت ها کرد و از وطن
 بر زبان آورده که نوجوانی و عدم تدبیر کار باین نوبت رسید و اینقدر است پیش آمد
 حالا خواهند دید که اینجانب چه قسم بتلافی می پردازد و اخراج مدعی می سازد
 الحاصل پس از بسیاری رود بدل بر روز معهود با جماعت مبارزان دلاور چون بجز
 پر خروش روان نشد - همچنین نزد یک سکندره رسید - آبادیش را غارت
 گردانید و خزانه و رسد غله را که در لشکر شاه می رفت تاراج نمود - شاه که در تاراج
 رحل اقامت داشت بجز دستماع اینهمه حالات شاه پسند خان و قلندر خان
 بجمعیت ده هزار سوار کارگزار تعین ساخت و تاکید نمود که از اینجا برسم
 یلغار شتابان بکنند - ابد الیان خون اشام تیغ انتقام از نیام بر آورده
 فی الفور سوار شدند و نیز جلو می نموده در یک شب روز بعد طعنه ها و گروه
 شاهجهان آباد رسیدند و روزانه باران شراحت کشاده نصف شب روانه
 آنروز که چمن شدند چون ملهار را و دید که جنود شاهیه قریب رسید
 بر اسه تیار بنام سپاه و روانگی بهیر بیگانه موگ گشت - و خود با چند هزار
 انتخابی که هر یک را یک تاز عرصه میجا میدانست در مقام کمین نشست
 تا آنکه از هر دو طرف صف بسته هنگامه زرم گرم کردند و چون بر مرسته و لیر

شده بودند اکثری را علف تنبع بنید ریغ نمودند و بیک حمله توج پیش را
پسپا ساختند. هو بکرتاب شبات نیاورده راه گیر گرفت - تفرقه تمام
شکر او راه یافت. با خرابی حال و سخت و کمال تار سیدن بها و
بسواس را در دولت کمبیر و بهرست پور بجایت جات نشست و شاه از ناز
کوچ فرموده در ملک ماین لنگا و جنان بست گرو به از دلی چھاونی کرد -
نهضت اشیر او عرف و بینی عم بالاجی او بسواس و فرزند

از کن بمقابلہ احمد شاہ ابدالی و غرق گشتن آنها در کھرنا

چون این اخبار بکھرنگار هموش گذار بمیان بالاجی را و سر میت رسید مشوش
شده سرداران غودیکجا نموده بزم مشورت آراست سداشیر او عرف بهاد
لپس حاجی بندت عم بندت پردبان به نیابت پیشای ممتاز بود بمقتضای
غیر ذاتی و تهور جلی زبان به بیان کشود که درین مدت از سرداران متعینه
هندوستان کار که لائق آفرین و تحسین باشد گاه به بظهور نیامده بلکه نقصان
مردم و بار و پیه کردند تا با انتفاع چدرسد - اولاً هر کس که برین کار مقرر شده
میر و دسر رسته خرم و احتیاط از کف میبهد و کار به دھول و بے پروای
می افکند - درین صورت اگر جناب سر میت اجازت فرمائید و نیز بسواس
را همراه گروه دهند این مرتبه من خود عزم میکنم و او را بر سر ریاست سلطنت
هند نشاندید بند و بست افضل قرار واقعی می نمایم آخر کار پس از گفتگو
آنچه عقل مستقل او تجویز کرده بود همه اشخاص پسندیدند و بر اے اجتماع افواج
با طراف و جوانب نوشتہ رفت در فرصت قلیله فوجی فراهم آمد که محاب

و هم و خیال در تعداد آن قاصد و حیران بود هر چند بالاجی را و جدای فرزند را
 که جوانی رخصت و عفاف بزرگ بود و چون دگوار انداشت اما مصیبت کلی چار و
 تا چار این یار بگردن گذاشت القصه در ساعت سمید و زمان جمید پدید و
 لب و اسب را از انجمنیت و کلب پیاده و سوار و خراسان است و زن از پیشانی
 و مردان کارگر از مثل پهلای جاد و دانا جی کانکوار و مود و مایه و سبزه و ابراهیم
 کار و طی که سرگرد و نه پلانش چنانی و چهل ضرب توپ کلان و دیگر توپ طحله بود
 و سرداران نامدار که تفصیل آن موجب تطویل کلام است و آری به پاس توپ
 صفت شکن و ضرب زن از دکن کمر همت بر تنه پندار بست قصبه انبوه بود
 بود که بوقت فرود آمدن در دشت و محراب فرسخ باغی از خیمه و عرگاه بیخ مراد
 بنیست و هنگام کوچ تا نظر کار میکرد سپاه سپاه به لحاظ می آمد لشکرش
 در یلای بود موج ناپیرا کنار و لشکر یا نش از سپاهی تا اهل حرفه مستقیم
 از احتیاج و مالدار که رایا را نبود که بمقابله پیش آید و در پله جنگ خود را
 هم سنگ نماید - معینا هرگاه باین چشم و جاه بعد از طے مراحل از دریا
 چنبل که متصل دهلپور میگردد گذشتند و ظاهر جامبور امضرب خیام
 نصرت ساختند - جنگجوی و مله را و مع سور جل جات مرزبان دیک و نهرت
 شرف حضورش دریافت بخت گشتند در اینجا بگو چاهای متواتر سال بکهرار
 و یکصد و هفتاد و سوم در شاه جهان آباد رسیدند و بر بار اکیله خیمه زدند
 یعقوب علیخان صوبه دار که از طرف شاه بود در وازه قلعه در الحلافت
 بنده نموده در مقام مقاومت گشت - بهاد و در حلی سعد الله خان که نزد شکر
 قلعه واقع است آمد نشست و فوجی را بنا بر یورش امر کرد و مریدان از چاه طر و حیدر
 بود که جنگجوی همت و ازه خضر می اسب بر آید هر چند در کشت و در وازه کوشش نمودند و

مضبوطی و استحکام که از تخته های برنجی و سیخ های آهنی استوار بود سود
 ندارد زیرا بر آنکه در قلعه مردم هم کم بودند کسی بخمال حراست و خبر گیری آن
 پذیرد اخت می کند چند صد مرهه از زق قاسی پهل را و هو لکر بالا ای تفصیل قلعه
 رفته دست بغارت گیری مکانات سلاطین کشاند و توفیق نیافتند که
 در را بکشایند در ضمن پانزده بست مغل از طرف سلیم گده رسیده بزدن
 بندوقی و شمشیره دوازده کس را بجان کشند مرهه ها سر اسیمه شده رو
 بفرار نهادند و خود را که از تفصیل قلعه پذیر انداختند بسیار رادست و
 پاشکست و کار کرده ناکرده تصور گشت بعد از آن سرداران مرهه ها در
 حویلی سعد الدخان فرود آمده مورچه ها بستند - ابراهیم خان کار دی صبه
 توپ در ریتی حمن برده بالا ای دمه تعبیه کرد که از صدمه گوله آن مکانات
 اندرون شکست و ریخت می شد - یعقوب علیخان زیاده مجال ایستادگی
 ندیده بعد درستی عهد و پیمان قلعه را حواله ساخت مردم مرهه در شهر
 و بر کار خانات و دیوڑهی های سلاطین و دیگر مکانات اندرون قلعه
 مداخلت نموده بویک پاشانیدند و نیز بر دروازه های بیگمات مثل لواب
 بلکه زمانی و لواب صاحب محل زوج های فردوس آرامگاه محمد شاه بادشاه
 دیگر عهده ها و سرداران هند که در شهر سکونت داشتند محصلان گماشتند
 از آنجا که در آن زمان حضرت شاه عالم بهادر سمیت مشرق تشریف داده
 بر تخت سلطنت جاووس کرده بودند و غازی الدینخان در دلی بر عثم آن
 شاه جهان را از سلاطین بر آورده بادشاه کرده بود و بهاد و این را مناسب ندید
 آنرا و کنج عزلت نشانید و سر از حوان سخت ولد بزرگ شاه عالم را و یعهد ساخته
 که آنحضرت جاری گردانید و سقف دیوان خاص را که از نقره بود بر کنده دار ضرب مسکون

چون سو رحل جاٹ مرد ثقہ و دور اندیش بود بهاد و که بشوره ملہار را و بر آ
 گنگا لیش طلبید عرض کرد کہ ہر سینہ عقل و شعور ما مردم زمیندار فقیم و فرات
 سرداران ذوی الاقدار و مقتدیان دربار دولت مدار نمیتواند رسید لیکن
 از اسباب کہ حسن ظن صاحبان در حق این بندہ نالتوان پیچید ان بر التست و استو
 آن انجناب بمقتضای خداوندی قروی را باین نوازش سر قرار میدیغ
 ہر چه بعقل ناقص میگزد و گزارش میکند و ظاہر است کہ تمامی ر و س و ہر
 بد شمنی این سرکار روکار دارند و مخالف در صف آرای ہیچ نوع کمی ندان
 پس صلاح دولت آنست کہ اسباب زیادت و بہر و بنگاہ را در گواہی
 و آنروے چیل گذاشتہ بوضع خود از حریف جنگ باید کرد و در صورتیکہ
 اینعنے پسندہ افتد از ہر س قلعہ ما کہ دیک و کیم و بہریت پور رسیدند
 انچہ منظور شد و خالی کردہ میدہم کہ احوال و احوال را در اسبابگذارند و بیکبار
 برویہ قدیمہ خویش محاربتہ در پیش نمایند زیرا کہ شاہ خود در بنجاب است
 ہوا علی الخصوص در موسم گرما زیادہ ماندن نمی تواند و از امر ایان بہر
 بر تقدیریکہ بہرہ یافتن و بچاشوند کسے را اینقدر نمایند کہ بدون اعانت شاہ
 مقابلہ شما ہا کند قطع نظر ازین اگر درین دست برد ہا بر دشمن غالب
 فتجاب شد نہ چہ بہتر و الا خود داری ساختن و گرنجین را مضائقہ نیست
 و جنگ سلطانی جنگے است کہ قدم پس رفتہ را باز پیش گزارشتن بس مشکل است
 ہر چه مرضی مبارک باشد احسن و اولی ملہار را و دیگر سرداران کہ ہنہ عقل
 آفرین ہا کردند و مشیہ اورا ستودند و گفتند کہ فی الحقیقت صلاح بہین است لیکن بہار این
 موافق ہفتاد و مطلق پس نہ کرد و بلکہ بر شغف گفت کہ سو رحل منہار است تقدیر
 حرف نہد و ملہار و نیز نیز تا تجربہ است اہلین نامری می بودیگرہ و گران دین ملک را چہ

باشند ما را کجا گواراست که این سبکی و بی جیتی را که گران تر از سکر است موت
بر خود روا داریم و رسم جنگ قزاقی که کار بی سرو پایان است بعل آرمم معینا
حقیقت مذکور را بنقش منظر قزاقان موجب دشمنی باست این را گفته از مجلس برخاست
و گرفتار سوار جل را پیش نهاد ساخت -

پس با کلام دل دشمنان بود انگیس که نشنود سخن دوستان خیر اندیش
جلیسیان صحت علی الخصوص مله را را و پولک آزرده خاطر شده گفتند که چه شد
بهادر و صاحب را با اینهمه دور اندیشی و دانشمندی چنان نادان سخن پوچ بر زبان
آوردند خدا خیر کند که انجام این غرور بخیر معلوم نمی گردد و فی الواقع این برهنه
تا که سر جنگ واقعی نخواهد خورد و ما غش به حال نخواهد آمد اما اینقدر بیهوشی نکر -
صرع سلامت همه آفاق در سلامت اوست - والا ما متی که و عافیت کجا
ملکه رسیدن دکن از جمله محالات خواهد بود بهر حال سوار جل همان روز بزرگ
آمده با اشاره مله را را و وقت شب گریخت و نیمه و دیگر اسباب را که بر داشت
نتوانست موجب فتنه راز خود دانست بهمانجا گذاشته شب را شب داخل
بهت پور گردید - اگر چه فیج مرسته تعاقبش نمود لیکن چون تیر و تندر انده بود و
نیافت - القصد بهادر و تار و ششگر را جمعیت ده دوازده هزار سوار جل و شش
در شاه جهان آباد گذاشته بطرف پانی پت و کرنال که از آنجا بمیانفت
سی کرده است رخس اقبال تاخت - درین اثنا خبران خبر
آوردند که عبدالصمد خان و قطب شاه و چهار سوار دیگر از طرف
شاه بسر کردگی دوازده هزار سوار رزم خواه در گنج پوره که کژور با
روپیه را مال و اسباب از اطراف و جوانب در آنجا منسراهم
شده است قیام دارند و قتل را مستحکم و مضبوط نموده و هم

استقلال میزنند بهاد و تسخیر آن مقدم و متقدمه فتوحات اہم شمرده برسم باغیا
 شتافت و بیک شبگیر در زیر قلعہ رسیدہ اطراف آن را فرو گرفت و بحرات و جرات
 قوی سرسوار می کشید و ہر چند عبد اللہ عثمان و غیرہ کو ششہا سے نمایان کردند مگر
 از جمعیت اندک کہ بقدر نمک در آرد نبود کلہم پس پاشا کہ کشتہ افتادند حسہ کہ یک
 کس از سرداران و انفار جابز نشد لشکریان بہاد و از غنائم اسبابا ہار ہا برداشتند
 و قریبہ ہنگ منغان گشتند چون این خبر بشاہ ابدالی رسید مع تمامی امیرایان
 ہند وستان مثل اوزاب شجاع الدولہ و نجیب الدولہ و احمدخان بکشن و حافظ خان
 و غیرہ کہ جمعیت موجودہ شریک رفیق بودند از مقام فرو دگا کہ کوچ نمودہ برہمیر
 دریائے جن رسید فاما بسبب موسم برنگال در باد طغیانی بود و مرور و عبور و
 نمیدادگویند کہ شاہ بر لب دریائے کیشا نہ روز پنج بخود و نقش ہا بنویستہ
 در دریائی انداخت تا آنکہ روز دہم بحکم قادر قدیر کہ چون و چرا را دران گزیرت
 در یاد عرض بقدر یک تیر بر تاب پایاب گردید و طرفہ اینکه ہر کس از ہر دو
 طرف یکقدم راہ را غلط کرد غرق شد۔ بالجلہ شاہ با کلیہ سپاہ از گزیر پاک بہت
 عبور شد برابر عسکر مرہ کہ بعد از گنجیہ و در نظر ہایانی بہت دیرہ
 داشت خیمہ و خرگاہ نصب ساخت و یک خیمہ قزلباشی مختصر بجا
 پاؤ کردہ از لشکر پیشتر ایستادہ کردہ مقرر نمود کہ ہر روز صبح ہلانہ
 ترکش صد تیر بر کمر بستہ مع معدود سے چند دران خیمہ آمدہ تا شام
 شستہ می ماند و سواران چو کی طرفین برسم ہوشیاری و کشاکش
 داری روز و شب ایستادہ میمانند۔ بہاد و نیز امر کرد کہ سپہا
 عسکر غنہ قریب بطریق سکر کنند نمایند و در خفت ہا
 خطیم را ہمیدہ بردور آن بقیہ سازند۔ چنانچہ توپ ہا سے

بزرگ جاساجا قائم کردند و همگی دو دروازه از برآمد و در آمد مقرش نزدین
 انشاوروسه جنگ خونین واقع شد و قریب پنج شش هزار از طرفین کفیل در
 آمدند. تفصیل این اجمال آنکه شاه ولیخان وزیر براسه دیدن مسجری که
 متصل پانی پست بود و سوار بر سر دودم مرید خیر یافت یورش نمود و دهکده
 پیکار و کارزار قیسه گرمی پذیرفت که مویر اندام بهرام فلک است شد قریب
 یک پهر معرکه زد و کشت در میان ماند بلیونت را و خسر پوره بهاد و گویند پند
 میکا ساراما و اراکه از وقت یاجی را و در ملک بنیدیل که هندو غیره داسرو
 سار بود نوشته فرستاد که هر قسم که داند و تواند رسته را که ازان
 رسد بشکر شاه میسر رسیده مسدود سازد. نام گرفت بجز دور و
 سکم جمعیت چهل هزار سوار و خزان و رسد بسیار بطرف سهارن پور و لقه
 نجیب الدوله که چیده یو سع بان داد و صول آذوقه موکدش که مزیدی بران
 متصور بنام شد در اردو شاه گران بد رجه نهایت رسید بلکه غله بکرو
 منفق و مطلق شد و گاه در میگاه میسر نیاید لشکر یان بسبب گرسنگی مضطر
 و نالان گشته از زندگی سیر شدند و استغاثه آن حضور شاه بر وندام ران
 هندوستان سوائے نجیب الدوله قافیه جنگ تنگ دیده حضور شاه
 مذکور صلح کردند و عرض نمودند که درین باب مصلحت کوشی بهتر از
 مردم کشی است و خلق را در معرض هلاک انداختن بخلاف
 مرضی خالق برداشتن است و علاوه این جنگ دوسر دارد و خداوند
 که مال کا رجه شود شاه فرمود که درستی امورات اینجا موقوف و
 منحصر بر تجویز شما است هر قسم که بهتر دانند نمایند و مقدمه جنگ را به اینجا
 که از اردو بلدی لسا زنده میزند که بسبب ولت و رسای و همیم کار حریف تمام می تمام

زیرا که مابعد دولت صرف به نیت جهاد و پاس اسلام و حمایت مسلمانان این بلاد
 غریمیت کرده ام و دیگر هیچ غرض و مطلبی نیست چنانچه نواب شجاع الدوله از
 بهاد و پیغام نمود که اگر اصلاح کردن منظور و قرین صلاح باشد در آن باب
 سعی و کوششها کرده شود. بهاد و جواب داد که هرگز راستی نداشت یعنی اگر
 شاه از روی رویه ماکوچ کرده آن رویه انگ برده هر قسم که بگوید قبول
 است. نواب موصوف این سخنان تکبرآمود اصفا نمود و بار دیگر دم نزد و هیچ
 ازان بر زبان نیاورد لیکن چون تکالیف غلات بر مردم بار چنانچه گزشت
 شاه بجان آمده به نصیر خان بلنج فرستاد که بر و بایلخار و سرگوبیند را بریده
 بیار خان مذکور فی الفور مع عطای خان در رانی باد و دسته فوج قاپره که عذر
 جمعیتش بابت پنجهزار سوار می کشید فتا بان گردید و مسافت چهل کمره را در
 عرصه سرپهر طے کرده سحرگاه به نزدیک لشکر گویند پندت که در جبال آباد
 بود رسید و از آنجا همه نعره زنان سیف های درختان علم کرده چون سیل
 بلا بر سر آنها که هر یک از بعد مسافت بلا اندیشه غریبه در کار خود مشغول
 و مصروف بودند و نوعی عزم و احتیاط نداشتند ریختند بعضی در خواب بودند
 که بخواب ریختند اکثر دست و رویه شست و شوی نمودند که دست از جان
 شستند برخیزند ذکر خواب و دشمن میکردند که تعبیرش مرگ یافتند و مهندی
 غسل می ساختند که محتاج بغسل آخرین نگشتند. گویند پندت که مسن بود
 سر اسب و مضطرب خواست که خود را ازان در طه بلا بیرون سازد و مردم شاه
 سرداری دیده و شناخته سرش بریدند و تمامی لشکرش در طوفان العین زیر و بر
 نموده عیان تاب گردیدند. خان مذکور مظفر و منصور و روز دوم حضور شاه رسید
 سر را بگذاشتند و بنوازش بادشاهی سرفراز گردید و علت قحط که عاید جلال

شده بود بر طرف شد. بهادور سردارانش با شمع این نغمه تازه بجای خود
 متفکر و متحیر شدند و چون خزانه رویکی نهاده بود و دویست هزار سوار معتبر را بر اسب آورده
 آن نزد ناروشنکر به شاهجهان آباد رخصت کردند. ناروشنکر بی سوار و پیوسته
 به بیست و یکم کرده تقییر نمود که رفتن روز را موقوف است به شب کوچ کرده باشند
 و قدری فوج خود نیز همراه داد قضا را سواران بر روزی که داخل لشکر خواهند
 شد بواسطه تاریکی شب راه راست را گم کرده پراکیده افتادند و بشمارت
 ایام ناکام قریب چو کی مغلیه کلاه پوشش که پنجه را سوار مسلح و مستعد
 بودند را سپیدند. آنها دیدند که گروه جنوبیان است یکمتر به پوشش نموده
 همه را زیر شمشیر گیر گرفتند و از کشته پاشته با ساختند و خزانه را غارت نمودند
 تا آنکه احدی از آن فریق زنده و سلامت نماند بهادور را که عرض احوال گردید
 اندکس مکدر و ملول گشته از قراخ حوصلگی و عالی همتی هیچ در دل نگذراست
 از آنجا که سرداران با هم نفاق پیشه و فلک بر سرستیزه بود و زبردت و مفر
 کارش بر خلاف تصور برهم و استری می نمود ایالی لشکر را از واردات
 حرکات مختلفه رعب و هراس افزون از قیاس می افزود و ممکن نبود که از ترس
 خوف قشون شاهیه که از لشکر بیرون آید و احدی اراده بر آمدن لشکر که
 خندق و پناه فرودگاه را گویند نمایند در صورت اناگرانی زیاده از حد پدید آمد
 قحطی عظیم واقع شد بسیار سعادتمند و آدم تلف شدند و راه عدم پیوند بنابر
 اکثر فرقه انصار زندگی را خیر یاد گرفته وقت شب بر اسب آوردن گاه همه و خیره می بر آمدند
 روزی عجب اتفاق شد که قریب بیست هزار کس معریا بوشتر پرازدگاه و همیو غله و غیره
 راست دیده می آمدند شب تاریک بود و راهی غلط کرده سمت لشکر شاه پاه را
 و سپاه دیگران شتافتند یعنی هرگاه متصل رسیدند لشکر خود خیال کرده چنانچه

رسم این مردم می باشد بنام گرفتن فلان و بهمان آواز دادن و فریاد زدن شریعت
 کردند سواران چوکی مغلان بهیکه صدای آنها را شنیدند و سببناختند که شریعت
 هستند بیشتر مخفی و متواری گشته پیشتر آمدن دادند چون برقا بود رسیدند
 لغنا بدان بے سران رعیت تیغ بیدریغ را ندند و بالجمعی تمام عذف صمد رام خون
 آتشام ساخته تنفس را در قید حیات نگذاشتند علی الصبح که صغیر و کمبیر
 از اردو میعلی بر لب دیدن آن آمدند دشت و صحرا پر از لاشه ها بود و از
 سر و جسد جا بجا توده توده افتاده بودند فاما از علوهیتی و کستی حواس بهاد و
 چه بیان نماید که زبان در او ای آن قاصر است مطلق ازین وجوہات میل و مخفی
 بخاطرش نمی رفت و لکه که غیور و مستغنی مزاج بود و حوصله اش تنگی نمیگرفت و میبند
 خواست که مقتضای مصلحت ملکی و شجیده بازی گردش ملکی بقولیکه **س**
 نه هر ملکی مرکب توان تاختن که جاها سپر باید انداختن
 بنای صلیخ فیما بین گزارد و چنانچه بذریعہ نواب شجاع الدوله سوال و جواب
 آن در میان آورده و بعد و ادق و بیان صادق گفته فرستاد که این جانب
 از مرضی شاه و اعیان بارگاه بر چه بیرون نیست قیسه که صلاح دانند **صلوات**
 گرامید که ساخته و پرداخته منظور و رضا مندی ایشان را موجب خورسندی
 خود میدانم نواب موصوف سجده شاه رفت اینهمه را معروضه داشت همان
 سخن را باز تکرار نمود که ما را درین ملک غیر از نیت غرنا و احاطت ملت غرا
 دیگر مدعا نیست شما دانید و کار شما بعد از آن نجیب خان در خلوت بار یافت
 گفت که قریب است شوم مرسته با من عداوت قلبی دارد و قطع نظر ازین سبب
 و نشین است که بروقت قابو و فرصت سوا بے بدنی بلکه نیکی نکند
 و اختلاف مذاہب و دین دلیل است برین و شجاع الدوله نوح جان است

انجام کار نمی فهمد نیز ظاهراً است که حریف بر طرفی هنگام ضعف و فروتنی خود چها
 چها که بر زبان نمی آرد و طریقه منت و عاجزی مرعی دارد خصوصاً دنیا و اراک کن
 که از قدیم سست عهد و نادرست سخن اند و بر اے عرض و مطلب خود لجابت
 و حیل را وسیله می بیند و اندوا حیا ناهمین که دور ایشان گردد و زمانه موافقت
 ایشان کن فوراً برگردد و گذشته را نقش بر آب شمارند پس هر کس که ازین
 مردم مزور برهذر است آسوده و بی خطر است شاه نم بود که خاطر جمع باش
 در نیکدسته غیر از تو گفت که کسی پذیرا نخواهد شد گویند که در لشکر جنوب حالتی
 غریب و نادر که هر یک از فکرها را خود مشوش و مضطرب بود لیکن چها
 ازان رو که در مزاج استقلال کمال داشت بوجهی ازین رویداد و التماس
 را مرارت آسود گفت نمی ساخت و بکناده پیشانی و شگفته روے سر انجام
 جام می پرداخت می گفت چه شد که خزانة سرکار بغارت رفت و مخالف
 لشکر را تاراج کرده برداشته اند تعالی هرگاه سوار می شوم شاه رازنده
 بگوشت کمان میگیرم و چون تیر صاف از میان لشکر مسلمانان می گذرم
 مادر چه خیالیم و فلک در چه خیال کارے که خدا کند فلک را چه مجال
 بنزار آسمن بود و بسوار او شاه درانی و بقتل رسیدن باجمعی لشکر
 آورده اند بهادور و زیکه جنگ صف قرار داده بود چها رگه می شب باقی ماند
 بنواب شجاع الدوله نوشت که الحال بهم چیزی نرفته و این آخرین سوال
 و جواب است که کرده می شود اگر صلح قرار یابد بهتر اینجانب بهمه وجوه رضی
 و الا تحقیق میدان که فردا گوے است و میدان - چون این نوشته بنواب
 رسید بعد مطالعه آن از حامل پرسید عرض کرد که در لشکر او شان تیار می بود

یقین است که سوار شده باشند درین صحن هر کاره دیگر خبر آورد که آنها سوار شده
 شجاع الدوله فی الفور بر در خرگاه شاه حاضر گشت شاه در خواب بود بچند سرگشته
 که حضرت را بیدار نمایند که عرض ضروری درم شاه بر در دولت سر آمده نواب طلبید
 نواب باریاب بجهت تمامی ماجرا را مشروحاً معروض داشت. شاه بجهت شنیدن
 بر اسب خاصه چوکی سوار گشته پیشتر از همه بادر میدان آمده ایستاد و بر اسب سوار شد
 قیوم ولایتی و بندوستانی حکم داد و جنود فیروزی دست و دست از هر چهار طرف
 فراموش گشته بجای خود قائم گشت و امرایان بندوستان را بدست راست
 چپ امر کرد و جمعی از مغلیه بنا بر معاونت و استظهار آنها گماشت که مبادا اگر کسی را
 لغزش رخورد یا فرودار و معین باشند و هر اولی بعد از شاه و لیخان قرار یافتند
 و شاه مع تیمور شاه پسرخود بمقتضای عاقبت اندیشی که در صورت نوبت دیگر
 ولایت گیرد قول علیحده ترتیب داده خبر گیری هر یک بدمه خودش ساخت
 بنا بر احتیاط در تمام سوچه ها گشت کرده و مردم را با سجا قائم نموده علم نصرت بر پا
 ساخت. از آن طرف بهاد و لیسواس را و لیسواری فیلان مست عریضه که کس
 قلب را رونق بخشید و یمن و لیسواری آن خلک بوسیله و بیلاچی جاد و و لیسواری
 بود و دیگر سرداران و الاقدار نظام گرفتند و بر اولی با اهتمام اسیرا هم خان
 کارڈی تفویض یافت. مع هذا باین جنگ سلطانی سرگرم عرصه جانشینی
 گردید و بکمال تحمل و شش عزم زرم نمود.

مثنوی

آراسته گشته از دو سو صف شد روی زمین در آن لعل

میدان و غار جوش مردم آمد و محیط در طلاطم

ابراهیم خان کارڈی برابر نیل سواری بهاد و رسیده رام کرد

و سربازان آورد که اگر چه از دو ماه پیشه نیافت رام و بسبب تاراج شاد

شما اتفاقاً هم نکرده ایم لیکن درتها است که نمک سرکار خورده ایم امروز که روز
جافغانی است حلال می کنم - این را گفته از اسب پیاده شده و بندوق در دست
کرده و دامن به کمر زده چون بهین و تهنیت به پیش پتالین باشد به میانه ان کرد و بلا
و شبیه فوجش در پل آهمن بود آتشبار که بموج در آید و بجز آتشین بود دامن گذار
که بتلاطم پی هم طوفان نوح بر پا گردد - **مثنوی**

لشکر زد و سوختاد در هم گوی که دو کوه خورده بر هم
خورشید بسان چشم خفته - در پرده گرد شد نهفت
آن گرد که بهیهات سعادداشت از برق سنان ستاره هاداشت
تا بنده ز روئے تیغ جوهر چون از فلک کیوداخت

اولاً اجابت مغلیه که هنگام تسویه صفوف بجوشش و خروشش نبر و کوشش شد
مریبه با آنرا چون آب دریا نوشش کردند و در یک آویرش قریب سیصد
مغل عفریت شکل بکار آمدند و رین اثنا آواز غول شاه و لیجان وزیر که بهر اول
و سردار کل بود بلند نشد - لواب شجاع الدوله که بجای خود قائم بود از کاسی
داروغه اخبار پرسید که صدای غول شاه و لیجان نمی آید سبب چیست خبریاد
چون اند اسب را همیشه کرده آنجا رفت چمنی بیند که شاه و لیجان بر زمین
خاک بر فرق و رویا آمد و مغلان را دشمنان های مغلط میداد و میگوید که
قرمباق با ولایت دور است بسلامت نخواهند رسید برگردید و در جان
صرفه نکنید که مردن بکار بهتر از زیستن بکار است لیکن در آن وقت کدام
می شنود و گوش بر سخن می نهد بهین که این را دید گفت بفرزندم شجاع
در آن وقت بیجا شدن را نباید و بهر دشمن رسید معبد اطرفه شور شد
در جنودشاهی واقع گردید و دست برد جنوبیان فریق مغلان را زیر و زبر

بگویند خبر بکار و دولت بیستم - حکایت شجاع الدوله -

شاه که این سخن را شنید بر اسوار شقی نقین کرد که با نصد سوار در شکر رفت
 کسان را که در دیره مانده باشند جبراً و قهر ابراهیم کرده بیار و باقی از لشکر
 بیشتر رفته استاده شوند که هر کس از میدان جنگ گاه گریخته بیاید بلا سخا
 تیر و زخم نماید و نگذارند که احدی بکقدم پس گذارد و نسجیان حربه الا هر که را
 که فرار شده می آمد تیر و تبر میزدند و غرض که ازین تدبیر قریب هفت هشت هزار
 سوار چه از برگشتگان و چه از پس ماندگان جمع شدند شاه مع آنجماعت و دیگر
 یتیمان که در کاب خود داشت بسم الله گفته حمله آورگشت حمله کردن همان بود
 و فتح یاب شدن همان با گرچه دشمنان در حرب و ضرب پیچیده تقصیر نکردند لیکن
 چون آن سهم قضا را سپرد کردن نمیتواند ناگزیر تن تقصیر سپردند و بدین
 درین کوشش با فتنه کش که شورش روز محشر مد نظر میکردند تیرهای
 قضا را داشته برابر و سوار اسوار رسید و در ششم زدن جان بحق تسلیم
 گردید - بهادران ازین خبر نگر طاققت شکست فرمود که لاش آن مقتول را
 بر فیله که بالو جویو پندت در خواصی آن نشسته است میرانند و خود از فیله
 فرود آمده بر اسب سوار شد و یورش بهای دلیرانه و کشت و کوشش ستان
 بوقوع آورد و چنانکه دوا سوارش از کثرت زخمها از پا در آمدند و مرتبه
 سیمومی خود زخمی گردید - پیلاجی جادو و یکصد و شصت زخم برداشت و دیگر
 سرداران علی قدر درجات بهم مجروح و بیروح گشتند شکست در دست
 نصیب جنوبیان گشت از که تمامه منهزم شدند و در طرفه العین این چنین شکست
 عظیم بر ابر خاک گردید و قزلباش طغرلش در اندک فرصت از فراریان لاش
 بر لاش انداخته تابست گروه تعاقب نمودند - مردم گریخته را خندق بسنگ
 که بنا بر محافظت کنده بودند چاه بلا شد بسیار که در آن سرانیمه و مضطرب گشتند

سرنگون افتادند و اکثری از سرداران و افسارگرفتار ملازمان شاه گشتند
 ابراهیم خان کارڈی که زخم شمشیر بر چپ داشت اورا چیلہ نواب شجاع الدولہ
 گبیر کرده آورد و نواب پویشیرہ در ترمیم جراحاتش کوشیدہ میخواست کہ اورا
 صوبہ خود کند و لاشش بسواں راونع با بوجوہ نڈت وکیل کہ بر فیمل بود بہت
 ایشان در آمدگویند کہ ما دیہور او سندھیہ کہ دران معرکہ مصدر نردوات
 شدہ بود بعدگشتہ شدن برادر حقیقی خود و تجوچی سندھیہ و رفقائے ہمراہی در
 پاؤ دیگر جا با زخم ہا برداشتہ در میدان افتاد و مقدور نہ داشت کہ یک وجہ از
 جاے خود حرکت کنند و قدم بہرہ زندہ لیکن چون کار ساز حقیقی چارہ ساز ہمارا
 است شخصے را بر سر قوس رسانید و او بمقتضای حقیقت این خاندان کہ مراجعت
 نمایان از بزرگان ایشان دیدہ بود فی الفور از اسب فرود آمدہ از زمین برداشت
 و راہی شد و ملہار را و ہولکوتیے کہ از ترجمہ نامہ او ظاہر می شود و آن ترجمہ
 داخل ماثر آصفی است جان سلامت برو شمشیر ہا در سپر باجی را و کہ از شکم
 ملو الف بود ہنگام گریختن در میان راہ نزدیکی بہرت پورا زد دست رہزنان بعضی
 اسبل نمود۔ سخن محقر شاہ ازین پنج خدا داد سجدات شکر جناب صمدیت
 شائد بجا آورد و از غنایم چہ نوشتہ شد یک یک منفل دہ دہ شتر پرا مال
 و اسباب کشیدہ می آورد و دامن آمال را از زور و زور و جواہر مالامال میکرد
 و اسپان و شتران جوق جوق مطلق العنان بہر طرف می گشتند و کشتن
 احوال آہنانمی شد۔ عالمی قتل و اسیر گردید مغلان جو نوارہ زنان جمیلہ
 و کوہ دکان جو برو را سلامت داشتہ باقی از زن و مرد چہ از سپاہی و چہ
 بازاری قریب چیل پنجاہ ہزار کس چیل چیل و پنجاہ پنجاہ یکجا نشاندہ چون
 باد رنگ و خیار از ہم میگزرا نیند و کشتن گس و کشتن جنس را برابر و یکجا

می شمرند و می گفتند که هرگاه از ولایت بهبادهند وستان کمر بستیم
 مادرخواهر هم گفت بودند که ده کس هندی نیز در این راه خا طر ما خواهند گذشت
 و ثواب آن بجا عاید شود. غرض قهر آلتی نازل بود و در ویر و سیه و تیره هر یک سوار
 از سر آمد میان مانند هندی دانه انبارها بودند که دیده خرد بدیدن آن خیرگی نمی نمود
 و مو بر بدن راست می شد. لیکن در مثل شجاع الدوله ماسن عاقبت بود
 که هر که از گنجیگان در آنجا میرفت از صدقه تسیب ستفاکان محفوظ و ایمن میماند
 و ثواب هر یک را فر احوال زاد را سپه داده و مردم خود همراه کرده رسانیدند
 میداد. روز دیگر ثواب بنا بر صاف کردن جاسی رزمگاه و شش شایسته است
 بهباد و سرداران و دیگر باو جویند و یکد و سردار و پیوسته را که مقید بودند با خود
 گرفت سوار شد و یک چتر کالان کنده جبار هاسی کلهم را خاک پوشش کرد و
 نزاع کفر و اسلام یکجا مرفون نمود بقدر دوزخ و بنار و کالان از سر آمد میان
 در شمار آمده بودند و در بنار سر از بچیز آریا پانصد کمتر نمی نمود درین اثنا شخصی آمده
 ظاهر کرد که از اینجا تفاوت یک کرده لاشه بے سرافتاده است ثواب و همه
 براسی دیدنش رفتند و هرگاه آنرا از زمین برداشتنده اند و مر و اید یافتند که
 فی دانه قیمت سیصد سیصد و پیه داشت. ازینجی احتمال بر سردار گردید و
 باو جویند و مر پیته با دیده دیده پر آب کردند و ظاهر ساختند که این
 همان است که از دست او بنار بار و پیه را مراعات یافته ایم. چون نیک
 ملاحظه نمودند دانستند که بهباد و است از ان رو که نشان زخم کتار که ملاحظه
 کار و می در کن بر پشت آورده بودند و نایس سخن میکرد علاوه این بهباد و که هر روز
 دوازده صد دند و ت آفتاب میکرد و دغ مساس آن بر هر دوزخ و ظاهر بود
 دند و ت در زبان هندی عبارت است از ان که سرنگون بر زمین خوابیده

سجده نمایند چو است بلند زور آور زورکشش بچشمی و پنج ساله دریافت
 نمی شد دیگر از نبودن سر با کلبه رفع طعن غی گشت تا آنکه یکے از مقربین نوا
 گفت که چو است ولایتی از دیر ایستاده تماشا بین است و خود بخود حرف نیز
 ششاید که از سر این سر سر اسر واقف باشد لواط او را بحضور طلبیده شفقاً
 نمود اگر چه اولاً انکار کرد فاما بعد از دو بدل وافر نمودن جمعیت خاطر و نهیکه
 ز بهار از تو بوجه من الوجود مواخذه و پرسشش آن در میان نخواهد آمد راست
 گو که ترا خوش خواهیم کرد بر زبان آورد که در وقت زد و کشت که نوبت شمشیر
 و خنجر بود این را دیدم که دوا سپ بر کوشش کشته افتادند مرتبه سیوم که بر
 اسب دیگر سوار گشت و حمله کرد خود بر حرم گوسه بندوق ازین بر زمین افتاد
 افتاد آن همان بود و گر بخین فوج مرسته همان بالجه با زطاعت سواری که در
 خود نیافت از معرکه رو بر تافته باستعانت بهاله آهسته آهسته روان شد
 من و چهار پنج سوار دیگر بر سر این رسیده آواز دادم که کجا میروی بایست
 اگر خود بهادوستی یادگیر سرداری مطلع کن که ترا ضرر جانے نخواهد رسید
 و سلامت نزد شاه خواهیم برد - این شخص سخن ما را ناستنیده انگاشت
 بجواب نه پرداخت بلکه چشم بهم بالانساخت و قسمی که میرفت میرفت
 چو است از ما بے پروائی و بے باکی او را برداشت نکرده همین که شمشیر
 در دست بنمودی آمد نامبرده چستی و چابکی را بکار برده بضرب بهاله ازین
 در ر بود و در دم بیدم نمود - پس مایان از هر چهار طرف هجوم آورده در میان
 گرفتیم آن شیر بیشه شجاعت و پردلی بطرفی که چون هر برگرسنه میزد
 که بران میرفتم کاشش اگر اسب در زیران میداشت یک کس را از ما
 زنده نمیگذاشت و سلامت میگذاشت من هم درین عمر بسیار جنگ مروان

سعدیه ام لیکن لاوری بابین بهیت و بهیت بنظر نیامده که بنگام بهر محبت که بجا باشد دست از پا
نشسته تا کمر خسته میزد و دیگر کسی افتد چنانکه یکیت مثل صد مرتبه سلطان بسته را سر می
و کسی از سر بر سر نشیند اینچنین چنان میگردانند که است که چنان گفت مر جبار برادر و پدرش
برگاه طاقش طاق شدیم جفت خود ساخته بر خاک بالا گرفت شمشیرش و بر سرش که کلاه
آتش سر کرد و بر سر شاه از پیشین بمان شخص برآید و چنانکه آتش شد در بهادر و یقین شد
شاه لا لاش لبواسش او را که هر یک خود و بزرگ شمشیر دیدن لقایش بود و در ظاهر بهیت و
در پیشگاه که روی او آوردند و پرده از روی گرفتند تمام مردم بهیت و ستانی و ولایت
در این است گفته اند که با این زیبا باین خوبی و مناسب است و از آنکه بدین در مقام شهنشاه
در بدین بنیاده مرده بود و دریافت می شد که زنده است و بنیاد است و بهیت میاید
در شمشیرش شانه ده هفتده ساله بود و تعریف نگارین آنچه گفته اند از چهره اش بر روی خود
از تخم شیر بر او و در تخم شیر بر او یک انگشت بر گردن داشت و پاره اش مطلق
شاه آنکه نبود و متعلقان خوش بهیت با هم سر بر سر است فراموش غلو کردند و متعلق اللفظ
و المعنی شد که لبواس او را پادشاه هندوان بود و قبله اش را پادشاه کرده از معانی بولایت
خواهم بر سر شجاع الدوله که پادشاه عرض کرد که عداوت دشمنی و است به سر شهنشاه
است قاعده هندوستان نیست که بدین راه در مخالفت عداوت بر روی و سر و سر و سر
و بهیمین بنیاد بر این علاوه بر آن حضرت بولایت شریف خواست بر دمار از این مردم
بهیسته کار انداخت و بر یقین بدنامی اینچنین که شهنشاه هندوستان نیم بر سر تا ابد خواهد ماند
که التماس من پذیرا شود شاه معروفه منظر کرده برای سوزانیدن حکم و اولیای
بهان گفت لاش بهادر و لبواس او را حواله راجه بهیت بهادر فرموده گفت که بنودی سر
معمول و طریق هندوستان در هند و سمیات آن بعمل آرند شاه فرمود و شنید که ابراهیم
کار دی در مثل شماست باید بکشد است شجاع الدوله که عداوت انکار کردن نتوانست

گفت قمریانت شوم می طلیم چون کارڈی مذکور بحدید را در آنجناب با او خطاب شد ^{حسنت}
 که ابراهیم خان کارڈی شرط شجاعت و جوانمردی نبوده که زنده مانده و اسیر آمدی عرض کرد
 که بشیر در اسر قضا و قدر چاره ندارد و خیل مجبور و ناچار است الا بعد که سخته رفتن سردار
 قریب چهار گز پستی بشعاع افروزی شعله بود و میدان نبرد را نداشتیم و نبات قدمی
 ساختیم اگر حال آنحضرت بقول که مصرع مستحق کرامت گفته کارانند - در پرت ^{حسنت}
 و پرورش ما کوشند و از کمترین زندگان در ملازمان تصور فرمایند مرد سپاهی و مختی
 ام روزی بکار خواهم آمد و تشار فرق مبارک تو انتم شد و این سخن بود که ابد الیمان
 در انجیان هجوم آورده بر سر گفتگو آمدند که این کارڈی که هزار بار در و اقربای ما را
 کشته است حواله مکنند که قصاص خون آنها بگیرم شجاع الدوله آئین بردست
 پیچیده و برت راتاب از جواب ده شد که پیشتر تو کردی دیگر بود حال ارفیق باست
 هرگز ممکن و شدنی نیست که او را بشما بدیم هر چه بادا باد من حاضر غرض صحبت
 عجیب و غریب اتفاق افتاد نزد یک بود که گردن فتنه بر خاست شود و شعله مفسده
 بهو اکشد شاه و لیخان که حمیز و دانشمند و جهان دیده و سخوار پسند بود در میان
 نواب را بگوشه برد و فهمانید که فرزندانم حالا تارفع بلو اینابر مصلحت و صلاح وقت
 ابراهیم خان کارڈی را سپرد ما باید کرد و فیما بین چرا مجوز خلش و کاوشن باید شد هیتکه
 شورش اینها کم می شود امانت را بطور رسالت نزد شمار ساینده خواهیم داد
 خاطر جمع دار و از بیابانی و جهالت دست بردار شجاع الدوله طوعاً و کرهاً قبول
 ساخت اگر چه خان معظم بسیار خاطرش کشیدن علانیه نپرداخت لیکن چون او را بهم
 باو همین صحبت بود جراح را اشاره نمود که بی زهر بر زخمهایش بگذارد آن جوان
 شجاع زورمند بعد اوت لفظی مفت ضائع و هلاک شد - آسودگی از فلک
 جستن بخردی است این جنس است که در کارگاه آسمان نیست بهیچین احوال

جنگجوی و شرح این ساسانه غریب آنکه شجاع الدوله کاسی راج را براسه سوال
 جواب اکثر امور نزد پرخور دارخان سردار شاه فرستاده بود موتی لعل پوش
 او را دست گرفته در نیمه برد و سخنی در گوش کرد که درستی امور عهده بهم منظور است
 یا همین قدر کمزراو گفت که البته هر چه بگوئید بمقتور تصور ندارم پس اندرون
 نیمه کلان در تاریکی پال مخصوصه استاده بود پرده اش برداشت و منظر آورید
 کاسی راج میگوید که دیدیم جنگجوی را چیره بر بانپوری بر سر و جا نگیه مشرب گهرا
 و پاداشته بواسطه زخمی که در دستش رسیده بود از پیچایه دستار حایل
 در گردن ساخته نشسته بود همین که چشم چار شد چشم را زیر کرد گفتیم اسه را و جی
 اینقدر حجاب چیست کار تاها کرده اید نام آن تا قیام زمین زمان قایم و برقرار
 خواهد ماند جواب داد که اراده خود این بود که در مقل همراه دیگران کشته می افتادم
 لیکن چون بروز ازل در نصیب این فلک زده محروم از زندگی حرف پاسبانگی
 نوشته بودند نوعی رهایی نبود و جلای گریز داشتیم حالا آنها از من طلب دارند
 و مبلغ شش لک روپیة میخواهند هر چند مرا انجام آن بهنگام رسیدن مکان
 چندان مشکل و محال نیست اما کو درینجا و اینها کس می گزارند لکن تو ابصاحب که
 فیما بین بزرگان ما و ایشان از قدیم دوستی است بر حال این سبکس غریب
 ستم رسیده ترجمه فرمایند و در اسیری دستگیری نمایند بقوله که الانسان
 عبد الاصلان تا دم واپسین مرهون و منت تدبیر خواهم بود و در تلافی آن منت
 خواهم نمود کاسی راج بتسلی پرداخت و گفت که حالا رفته تو ابصاحب را از این
 مقدمه مشروطا اطلاع میدهم و میدانم که او شان کار سازی را از خود دست
 مقصود نخواهند ماند و توجه در بیع نداشته سعی قرار واقعی خواهند کرد یقین بود
 که بر دو لک روپیة معامله فیصل شود و قضا را نواب صهر الیه و نجیب الدوله

بیک سینه نشسته تماشاے رقص میدیدند شازادیه آنچه گفتنی بود گذارش ساخت
 و مقدمه جنگجوی را به پاس مخالفت صحبت بروقت دیگر انداخت نجیب الدوله بسکه
 دانایه بود قسم کرده گفت که از بشیره کاسی راج دریافت می شود که چیزه دیگر عرض
 کرد و نیست و محض درین گفتن نمیتواند شجاع الدوله ظاهر کرد که آنچه سخن بود که ام حرم است
 فضل آبی فیما بین ما و شما هیچ وجه جدائی و پوشیدگی نیست و پرده حجاب مفارقت
 در میان نه پس نجیب خان و او پیش طلبیده به بالغه و ابرام تمام گفت که سره داری
 مگو و الا قسم بخور و دست بر پاهای آقا سز خود بگذار تا میرده لاعلاج شده گره از آن
 نهفته کش و و مفقت جنگجوی را معقل در معرض اظهار نهاده خان موصوف گفت
 نوال صاحب صورت انیست اینم خیل بهتر و مناسب می نماید که این قسم سردار عهده
 زمین احسان ساختن و بدستگیری افتاده پرداختن کار جوان مردان است و
 مقصرتیایمان و من هم حاضریم و بقدر مقدور در شریک شدن و سرانجام تر
 نمودن را بر خود لازم دانستیم ایاران یاد و اید و یقین بندارید که دنیا جایی
 گذران و یادگار است و بجز شک و نیکو هیچ چیز با نماند و وقت میرود و سخن
 بهر حال تا دیر نماند کور اینچنین سخنان در میان ماند بهرگاه مجلس برخواست شجاع الدوله
 که رخصت شده پذیره خود آمد بخیز کرد که جنگجوی را بهر قسم که دست و پا از خجسته
 عقاب عقاب باید هر آورد و نجیب الدوله که از دل منافق و از زبان موافق بود
 عداوت قلبی از خاندان سندیه داشت صبح پیش از همه با سوار شده محض شازاد
 رفت و بیان ماجرا کرد شاه چین بحین شده به بر خور دار خان فرمود که جنگجو و
 قید است التماس نمود که شازادان نئی این عرض محض خلاف و خلاف محض است
 پس از آن تسبیحان را مامور ساخت که بروید و جهاڑه لشکر مشش بگیرند خانم
 از انجام کار ترسیده بیشتر از رفتن آن دیوسیرتان بسا و ل خود را مصفی است

کس که بودی رفت رفیع این دغدغه سازد و جلا و نشان سفاک بر سر آن مظلوم
سراپا بچشم رسیده تیغ را نهد و بیک ضرب کارش تمام کردند و بهما بخا دفن ساختند

۵

انسان بحر لیت بیکران عالم وین عمر گران مایه درو کشتی غنم
ناگاه رسد نهنگ دریای اهل غرقش کند و بر دیگر ذات عدم
آری که بخان در لشکر شجاع الدوله رفته خلق خدا را ازیت میدادند و هر روز نوحی
نمانده میکردند این یعنی بعض شاه رسید فرمود که شجاع الدوله فرزند ماست هر کس که
نسبت او ترکب یی ابدی خواهد شد سزای لائق خواهد یافت چنانچه دو سه
در اهل را بنا بر چشم بنمای و غیرت و دق گزند تیر در منی انداخته و بر خرسواران
و تمام لشکر گردانیدند و منادی کرد که بار دیگر هر کس که زیادتای خواهد نمود لیسز خواهد
رسید تا آنکه ازین تفهید و تاکید شوخی این فریق یک گدیزه بر طرف گشت قطعه
تاریخ این سانحه عظیم از طبع عزاد میرزا و مغفور در خزانة عامیه مندرج است اینجا
نظریه بتضمیم کلام و یاد بود سنه تاریخ بقلم حی آید -

باد و با فوج خود تلف شد از دست مجاهدان قتال
تاریخ شکست فوج کفار - فرمود خرد غنیمت پامال
چون این خبر در کن نزد بالاجی را و رسید و آنرا نشین غم گردید و پس
از پنج ماه و سیزده روز نوزدهم ذی قعدة ۱۱۸۰ راه بادیه فنا گرفتند و بالیسر
برادر پیوست - نتیجه احوال مریدان یعنی نشست مادر و بالیسر بالاجی را و مذکور
و بعد از آن نراین را و برادر خود مادر و بالیسر سوامی مادر و بالیسر و
پس از آن با بچه را و بالیسر گننا تهر را و برادر بالاجی مذکور تا حالت تهر که ۱۱۸۰
میگردد و از ابتدای سنه یک هزار و یکصد و پنجاه هجری که صبح آغاز ریاست

بدرگاه عالی آصفیاه نانی است در دفتر دوم ماثر آصفی و تکریمه آن مرقد است
زیر که این کارناجات تفصیلی دفتر جداگانه دارد و این محقق مشغول است
الحمد لله این چند اوراق و قالی که به بساط الغنائیم نامزد است در این
شهر جمادی الآخره سنه یک هزار و دصد و چهارده چهری دوشنبه سبط بن
بجایم از مبراه انگریزی سنه یک هزار و دصد و نه عیسوی موافق بنفتم شهر
ماه رومی سنه دو هزار و یکصد یازده اسکندری ملاحق یازدهم خرداد ماه قمری
سنه یک هزار و یکصد و شصت و نه یزدجردی از خانه سرای سیر شده شفیق
ذوبه دستم الله عوبه حسن انجام که نیت تمام گرفت ترصد که طالع کند
این اساطیر را تمسطور را بدعا خیر باد آرند و جرم اختلاف روایت برناقل
نگذارند بالله التوفیق - **قطعه**

هزار و دصد و ده چارم چهری شفیق من دوست این ماجرا
که تا صاحب دلی روزی بر جنت کند در حق این مسکین و دلس

س

LYTTON LIBRARY, ALIGARH.

185

DATE SLIP

9075.7

This book may be kept

FOURTEEN DAYS

A fine of **one anna** will be charged for
each day the book is kept over time.

affirm.
~~RECEIVED~~
E. R.
1011

LYTTON LIBRARY, ALIGARH.

718J

DATE SLIP

१०५५.५

This book may be kept

FOURTEEN DAYS

A fine of **one anna** will be charged for
each day the book is kept over time.

10-11-1989

10-11-1989

10-11-1989

affirm.
~~RECEIVED~~
S. R.

S. R.

1011

S. R.

